

NePo
99 klausimai
ir nei vieno atsakymo

Turinys

Gyvenimo pasakos	5
Viduržemio jūra	5
Susitikom... ..	5
Ramybė... ..	6
Žaliasis žmogus.....	7
Mano antra pusė.....	7
Ką man šiandien apsirengti?	8
Laikinas amžinumas.....	9
Magiški žodžiai	10
Žmogiškumas	11
Gyvenimo prasmė - prasmės nebuvimas?.....	11
Ką reiškia pažinti žmogų?.....	12
Ar žmogus turi teisę pasirinkti, kada pasitraukti iš šio pasaulio?	14
Ar žmogus turi sielą?	14
Mintukai	15
Kokia yra tikroji spalvos spalva?.....	16
Trylikta?.....	16
Ar prietarai jus valdo?.....	17
Koks tavo vardas?	18
Visatos sąmonė	19
Ar norėtum būti nemirtingas?	20
Zombiai atrieda, atvažiuoja.....	21
Sveikata ir mintys	21
Kur jūsų fantazijos riba?	22
Pasaulis be tavęs.....	23
Laikas nėra ketvirtas matavimas.....	25
Vaikytis svajonę.....	27
Motyvacija?.....	27
Kai nieko neturi, tai nieko ir nereikia	27
Gulinčių nieks nemuša	28
Spiderman vs Batman	29
Atkaklumas gerai ar blogai?	30
Atkaklumas: kiek pastangų įdėti?	31
Motyvacija: pyragas ar botagas?.....	32
Išmokite pasakyti "NE"	33
Veidrodėli, veidrodėli... ..	34
Kas jus verčia pykti?.....	35
Kur yra sėkmės pradžia?	36
Kiek kainuoja žuvis?.....	37
Aš negeriu. O tu? Kodėl?.....	37
Skaičių žaidimai	39
Nesiparink	40
Laukti neverta	41
Mirtis irgi verslas	42
Tai ką tu manai apie mane - ne mano reikalas.....	43
Atsargiai!!! Mąstykit ką galvojat!.....	44

Kur tu gyveni?.....	45
Rojaus paieškos Skaistykloje žiūrint į Pragarą.....	45
Idealus gyvenimas.....	45
Bloga diena.....	47
Eksperimento rezultatai: kokį gyvenimą renkatės?.....	48
Gyvenimas tarp aborigenų.....	49
Diena be įtakos.....	49
Kur tu gyveni?.....	50
Čia ir dabar.....	51
Ateitis, kurios mes bijome.....	52
Gyvenimas tai?.....	53
Gyvenimo Sudoku.....	54
Gyvenimo alchemija.....	54
Vienas namuose.....	55
Ar Kalėdas sutikote namie?.....	56
Nesikeik blat!.....	57
Kas atsakingas už jūsų gyvenimą?.....	59
Žiurkių lenktynės.....	60
Auksinis pavadėlis.....	62
Savarankiškumas.....	63
Sūnau, tau dar anksti vesti.....	64
Moksluiko užrašai.....	65
10 patarimų sėkmei pakinkyti.....	65
Patarimai kaip parengti gerą pristatymą konferencijoje.....	67
Kam reikalingas diplomatas?.....	68
Šiandien mes dirbam.....	69
Kas yra talentas?.....	69
Ieškom darbo.....	71
Kodėl mes einame į darbą?.....	72
Trys reikalingiausi žmonės.....	74
Kaip gera, kai nereikia mąstyti.....	75
99,5 cento.....	76
Ką apie jus mano pinigai?.....	76
15 centų irgi pelnas!.....	77
Du litai.....	77
Pamokslas apie verslą.....	78
Gyvenu internete.....	79
Aš myliu internetą.....	79
Ar įmanoma virtuali meilė?.....	80
Įvaizdis virtualioje erdvėje.....	81
Juodosios skylės efektas.....	93
Pabėgimas iš realybės.....	93
Virtualus mandagumas.....	94
Kaip nužudyti mane pokalbių programos pagalba.....	95
Interpretacijos. Komentarai.....	96
Blogio šaltinis.....	97
Blogio šaltinis – tėvai.....	97
Blogio šaltinis – Mokykla.....	98
Blogio šaltinis – draugai.....	99

Blogio šaltinis – Universitetas	100
Kalėdinis farsas	101
Narkotikai.....	102
Kokius narkotikus duodate savo vaikams?	102
Kokius narkotikus duodate savo vaikams 2	104
Kokius narkotikus duodate savo vaikams 3	105
Nespalvotas Gumoras	107
Atmazai arba 100 priežasčių nieko neveikti	107
4 argumentai padėsiantys laimėti bet kokį ginčą	109
10 Dievo įsakymų?.....	109
Ekonomiškas gyvenimas.....	111
Troleibusų (autobusų) medžiotojai	111
Kovinės bobutės.....	112
Sunkus programerio gyvenimas.....	113
Publicistika.....	115
Darbas pagal ROWE.....	115
Atsukti laiką.....	116

Gyvenimo pasakos

Viduržemio jūra

Vakar plaukiau keista jūra. Joje buvo daug laivų: įvairių mažų ir didelių. Visi jie iškėlė bures, įvairiaspalves vėliavas net gražu žiūrėti. Bet, deja, visi jie stovi vietoje... Ar tai logiška? Kam kelti burias ir leisti jas plėšyti vėjui, jeigu nesiruoši niekur plaukti?

Aš plaukiau pro juos lėtai bijodamas, kurį nors užkliudyti. O jie visi nustebę dairėsi aplinkui ir pavydžiai žiūrėjo kaip mano laivas stumiasi tolyn. Drąsiausi man sušukdavo: *Kaip tu gali judėti šitam užkeiktam vandenyne?* Ir aš jiems atsakydavau: *Ištraukit inkarus ir pajudėsit greičiau už mane.* Tačiau visi jie nesutikdavo su manimi: *Mes juk negalim!* Ir keista man žiūrėti, į laivus, kurie vietoj to, kad plauktų užkariauti nematytų horizontų, stovi vietoje. O kiti prisikabinę tokius inkarus sunkius, kad nuo mažiausios bangelės atrodo nuo nuskęs, dings amžiams iš pasaulio šio.

Kai paraginau žmones netrinti savo praeities gavau dviejų tipų atsakymus: vieni siūlė gyventi praeityje, kiti sakė, kad norėtų ją keisti. Šiandien noriu atsakyti pirmiesiems. Įsivaizduokit, jog jūs esate laivas, inkaras – tai jūsų praeitis. Visos nuodėmės, ir visas pyktis, kuris susikaupė per daug metų. Kaip jūs manote, kam nuo to blogiau, jeigu jūs pykstate? Jeigu aš mintyse galvosiu, koks blogas tas žmogus, ar tam žmogui kas nors atsitiks? Ne greičiausia nieko, tačiau kiek brangaus laiko jūs sugaišite, kuri jau geriau būtų mėtę panaudoję mąstyti apie gražius dalykus, svajoti dideles svajones.

Galvodami blogai apie kitus jūs eikvojate savo energiją ir laiką be reikalo. Tai beveik tas pats, kas sodinti bulves rudenį. O gal nešals šią žiemą? O gal nesnigs? Visai nieko būtų pavasarį šviežios bulves... Ir tik nedidelė smulkmena, taip nebūna, taip niekas nedaro, nes visi puikiai žino, kad tai neduos rezultatų. Tačiau kai pradėdame kalbėti apie pyktį, apie praeitį, žmonės mano jog jų mintys kažką gali pakeisti. Bet juk dar niekam mintis apie praeitį nieko nepakeitė, tai kodėl visi tiek daug gaišta tam laikui?

Kam gaišti laiką, svarstant, ką būtų geriau padaręs prieš penkis metus? Juk tai praėjo, viskas. Taškas. Tai negrįžta. Pasielgdamas būtent taip, tu įgijai patirties, tu tapai žmogumi tokiu koks esi dabar ir tuo reikia džiaugtis. O jeigu aš bučiau... tai nebūtum tu. TU ESI ČIA IR DABAR. Daugiau nieko nėra, nėra jokio vakar, nėra jokio rytoj. Yra tik vienintelis momentas kuriame tu egzistuoji.

Žinot, tarybiniai laikai man labai patiko dėl vieno aspekto. Savo praeitį galėdavai suklijuoti į nuotraukų albumą, albumą padėti kur nors giliai įspintą ir ten ją pamiršti. Taip galėdavai labai aiškiai parodyti praeičiai jos vietą. Dabar tai nebemadinga.

Tikiuosi esate girdėję istoriją apie žmogų, kuris kiekvieną kartą, kai jį ižeidavo įsidėdavo akmenuką į kišenę, kuo didesnis ižeidimas – tuo didesnę akmenį jis sau įsidėdavo... Vienintelis teigiamas mano nuomone dalykas šitame reikale, tai kad tampydamas didelius svorius žmogus palaikė gerą sportinę formą. Apie neigiamus dalykus nekalbėsiu, o pasiūlysiu jums surasti patiens. Pabandykite taip padaryti savo gyvenime, kiekvieną kartą kai jūs ižeis įsidėkite akmenuką į kišenę. Ar ilgai vaikščiosite taip, kol nepradės smukti kelnės?

Taigi išmokyte atleisti, išmokyte išsilaisvinti iš savo praeities, pakelkite inkarus ir plaukite. Nesidairykite atgal, bangos už jūsų nugaros jau nurimo. Jūsų laukia pažadėtoji žemė priekyje. Išsilaisvinkite!

Susitikom...

Noriu pasigirti, šiandien pasimatyme buvau. Ji tikrai nuostabi. Nebuvo ji drąsi ir niekad neužeidavo pas mane, nors jau seniai matydavau ją iš toli ir tikiuosi, kad jinai pastebėdavo mane. Aš irgi nesiryždavau vis

pasivyti ir užkalbinti ją, bet laikas bėgo... Aš supratau, kad mes taip galime ir nesusitikti, jeigu neparodysiu iniciatyvos taigi, aš ją užkalbinau ir...

Ji tamsiai rudais, tiesiais, labai ilgais, net iki juosmens plaukais. Plaukuose įsipynus tikrą gėlę. Jos akys didelės ir žalios. Jos lūpos ryškiai padažytos raudonai. Pati gražiausia šypsena, apakinanti visus aplinkui. O jos smulki nosytė, atrodo nuostabiai. Ir grimo veide, nedaug, jina tikra, natūrali.

Jos figūra...Šioje vietoje aš pritrūkstu žodžiu ir einu i tualetą FHM'o paskaityti.

Ji apsivilkusi sijoną, ilgą, juodą iš po kurio viliojančiai išlindę batukai smailianosiai. O jos trumpa balta striukytė, kuria aš taip maloniai nuvilkau... Ir po kuria radau ryškiai raudoną megztinuką su didelėmis sagom. Ir dar karolius gintarinius...

Niekad nemaniau, kad taip iškart susitikę mes vienas kitą įsimylėsime. Niekad nemaniau, kad ji tokia graži, kad ji taip gali vesti iš proto. Niekad nemaniau, kad ji nebetorės atsitraukti nuo manęs, nei per vieną žingsnį.

Ir dar paskutinis dalykas, kurio nepasakiau... Jos vardas – Sėkmė.

Ramybė...

Balta, balta, kur darais. Kiek už matai iki horizonto tik sniegas ir nieko daugiau, kad ir kur be pasisuktum. Šviesiai mėlynas dangus ir niekas nei joks medelis, nei joks kitas objektas ar padaras neužstoja žvilgsnio. Ramybė. Vėjelis beveik nepučia... Kartais kokio vieno snaigės pasiklydusi nukrinta, jeigu išūlesnė, tai bando nutūpti ant nosies, jei ne tai tiesiog praskrenda pro akiratį ir įsimaišo baltame fone...

Balta, balta, kur dairais... Kiek besidairytum aplinkui tik purus baltas sniegas ir tik jeigu pasisuktum atgal pamatytum pėdsakų virtinę... Tai kelias kuriuo tu atėjai.

Ne, tai ne kelionė po Laplandiją, ne tai žiemos vizija. Tai ramybė. Mano vidinė ramybė. Mano kūno ramybė. Mano minčių taika.

Niekada nesupratau meditacijos, netgi priešingai kaip sunkesnės muzikos gerbėjas mėgstu triukšmą, bet...

Kartais reikia pailsėti nuo visko, nuo pasaulio, nuo nuotykių, nuo darbo, nuo žmonių, nuo gyvenimo...

Tuomet atsisėdi ramiai, įsitaisai patogiai fotelyje tarp pagalvių, užsikeli koją ant pufiko ir lėtai grukšnodamas sultis atsijungti nuo šito pasaulio. Persikeli į kitą pasaulį, tiesa tik mintimis, bet tiems kas turi gerą vaizduotę tai padaryti nesunku ir pojūčiai atrodo gana tikri...

Kiek jūsų pagal pateiktą aprašymą pakankamai vaizdžiai įsivaizdavo mano nupieštą pasaulį? Kiek iš jūsų persikėlė kartu su manimi?

Žinot, man patinka ta vieta, toli nuo civilizacijos, ten gali pabėgti nuo problemų. Ten gražus vaizdas į horizontą. Romantiška. Kokio gi romantika, jeigu ten būnu tik aš? Ten aš būnu ne vienas, ten dar būna aš, kitas aš, dar vienas aš, dar vienas kitas aš....

Ta vieta, kur parodžiau jums tai ką aš matau pabaigoje prieš pasiruošdamas kelionei atgal į Žemę, atgal į šį gyvenimą...

Iš pradžių viskas atrodo ne taip. Iš pradžių pučia vėjas, stiprus vėjas ir snaigės krenta įnirtingai, taip, kad iš tiesų ranką negali matyti, kur jina baigiasi. Ir eini nevienas, tave seka... Ir jų daug... Jie visi slepia savo veidus. Jie visi užsidėję kapišonus, apsimuturiavę šalikais, o akys slepia po tamsūs akiniai... Kartais norisi pabėgti nuo jų, tiesiog pasileidi ten kur kojos neša, nes akys nemato, tačiau stiprus vėjas ir sniegas trukdo bėgti. Galiausiai netenki jėgų ir griūni į sniegą. Atrodo, kad tau atsiplėšei, bet jie visuomet suranda, kaip šuo suranda savo namus...

Tuomet belieka vienas kelias, susitikti su kiekvienu akis į akį. Vienas prieina, nusiima akinius, atsivynioja šaliką ir nusikelia kapišoną... Juk tai aš! Po to prieina kitas... Ir taip susitikti turi su kiekvienu... Tai įgrįsta, ir pasileidi bėgti, ir vėjas jau kiek apriėmęs ir snaigės krenta rečiau, nebetokios didelės.... Tačiau visur balta, balta, kur dairais... Visur sniegas ir tik atsisukęs atgal pamatai labai platų kelią, labai daug išmintų pėdsakų... Keista, bet žvelgiant nuo pradžios link savęs matai, kaip tas kelias siaurėja, vis mažiau

ir mažiau jų persekioja tave... Ne, jie neatsilieka, su kiekvienu reikia susitikti asmeniškai... Nuo savęs nepabėgsi...

Bet tu vis eini į prieki, eini. Ir vėjas nutyla, snaigės pradingsta. Ir lieka tik ramybė. Tu ir Ramybė. Šalta žiema ir balta, balta kur dairais. Kiek už matai iki horizonto tik sniegas ir nieko daugiau, kad ir kur be pasisuktum. Šviesiai mėlynas dangus ir niekas nei joks medelis, nei joks kitas objektas ar padaras neužstoja žvilgsnio.

Ramybė. Vėjelis beveik nepučia... Kartais kokio vieno snaigė pasiklydusi nukrinta, jeigu išūlesnė, tai bando nutūpti ant nosies, jei ne tai tiesiog praskrenda pro akiratį ir įsimaišo baltame fone...

Balta, balta, kur dairais... Kiek besidairytum aplinkui tik purus baltas sniegas ir tik jeigu pasisuktum atgal pamatytum pėdsakų virtinę... Tai kelias kuriuo tu atėjai.

Kartais iš tiesų norisi nusiraminti, susivokti savyje ir tam nereikia daug laiko. Pabandykite, skirkite dešimt minučių ir pasinerkite į save. Ir žinote, kas šauniausia? Po to išneini nugalėtoju. Po to gali kalnus nuversti, bet kokią kliūtį įveikti. Pabandykit.

Žalasis žmogus

Šiandien norėčiau pakalbėti apie dar vieną komiksų veikėją – Robertą Briusą Banerį. Turbūt daugelis iš jūsų paklaus ką tokį? Gerai, pasakysiu paprastai – žaliajį žmogų Hulką.

Kuo pasižymi Hulkas? Superjėga, greičiu ir išverme.

O dabar staigmena – nors ir neesame paveikti jokių gama spindulių, tačiau visi turime savo Hulką. Apie ką aš? Viskas labai paprasta Briusas nekontroliuoja kada virsta žaliu žmogumi, tai dažniausiai atsitinka kai jis supykta, patiria stresą arba baimę. Hulkas yra laukis ir kvailas, dažniausiai jis sugriauna viską aplinkui. Jis bėga kuo toliau nuo žmonių ir civilizacijos, kad galėtų pabūti vienas ir nusiraminti, kad vėl atvirštu žmogumi.

Dabar supratote apie ką aš? Apie pyktį. Taigi norėčiau jūsų paklausti: ar jūs kontroliuojate savo Hulką? Kaip dažnai jis pasirodo ir kiek sugriauna? Komiksuose žalasis žmogus dažnai griauja pastatus, mindo mašinas, siaubia miestus, tačiau tai niekis, realiame gyvenime jis gali pridaryti žymiai daugiau žalos – jūs galite aprėkti nekaltą žmogų, jūs nesusivaldę galite prarasti draugus ar susipykti su brangiais žmonėmis. Kvailas Hulkas savo superjėga smogiantis žemiau juostos ir nebūtinai tiesiogine prasme, psichologinis smurtas daug žiauresnis už fizinį, mėlinių nepalieka, o žeidžia daug skaidžiau ir tokios žaizdos gyja daug ilgiau.

Ką jūs darote kai Hulkas paima jūsų proto kontrolę? Ar irgi bėgate į vienumą, kurioje negalėtumėte nuskriausti nieko, kurioje galėtumėte ramiai atvėsti ir įveikti žaliajį žmogų? Deja, mieste pilname žmonių nelabai kur pabėgsi, tuo labiau jeigu bandysite pabėgti darbo metu į jus tikrai pažiūrės kreivai. Vienintelė vieta į kurią jūs galite pabėgti yra jūsų galvoje. Kaip jina atrodo? Galbūt tai balti ledo rūmai, apsupti snieguotų kalnų ir įkalinti stingdančio šalčio? Galbūt tai nedidelis kalnelis smėlio dykumoje, tirpstantis nuo beprotiško karščio? Gal tai tiesiog fotelis vandenyno pakrantėje? Kaip atrodo ta vieta į kurią norėtumėte pabėgti?

Nors Hulkas ir laikomas superherojum, tačiau neleiskite jam prasiveržti, neleiskite jam valdyti jūsų proto, neleiskite jam demonstruoti savo supergalių.

Mano antra pusė

Turbūt esate girdėję legendą, jog seniau žmonės turėjo dvi galvas, keturias rankas bei keturias kojas. Jie visuomet buvo laimingi. Dievai dėl to supyko ir padalino senuosius žmones į dvi dalis. Taigi, dabar kiekvienas iš mūsų klaidžioja po šį pasaulį bandydamas surasti savo trūkstamą pusę.

Sako, kad visuose legendose yra dalis tiesos.

Ar turite namie obuolių? Puiku, atliksime keletą eksperimentų. Tie kas neturi pabandykit įsivaizduoti. Paimkite obuolį ir perpjaukite į dvi dalis. Kas bus jeigu jas suglausite? Na, vieno obuolio, kurį turėjote niekaip negausite, vis tiek turėsite tik dvi obuolio dalis. O kas bus jeigu tas obuolio dalis ne tik suglausite, bet dar ir stipriai spustelsite? Labai tikėtina, kad iš obuolio išstrykš sultys ir jeigu vieną ranką atitrauksite tikėtina, kad sultys bent jau laikinai sukabins dvi obuolio dalis ir išlaikys jas kaip vieną. O kas bus jeigu tokiu pačiu būdu pabandysime suglausti skirtingų obuolių dalis? kažkas panašaus, ypač, jeigu obuoliai per daug nesiskirs vienas nuo kito dydžiu.

Pjaustyti obuolius yra puiku. Perpjovę, jus gaunate dvi dalis lygiais paviršiais. O jeigu paimtumėte obuolį ir išvisų jėgų į perlaužtumėte? Tuomet dalys nebūtų lygios. Tikėtina, kad vėl suglausti būtų žymiai sunkiau, nei kad perpjautą obuolį. O jeigu paimtumėte du obuolius juos perlaužtumėte ir pabandytumėte suglausti skirtingų obuolių dalis? Greičiausiai jie nesusiglaustų, liktų daugybė oro plyšių... Perlaužtų obuolių pusės nėra lygios, tačiau trinant dalis vieną į kitą ilgai tų nelygumų skaičių pavyktų sumažinti.

Skanaus valgantiems obuolius.

Jūs vis dar manote, jog tai pasakojimas iš gurmano virtuvės? Ne, tai pasakojimas apie žmones. Mes žmonės – tai grubiai perlaužtų obuolių pusės. Nelygumai atsiranda dėl auklėjimo, mokymosi, skirtingos aplinkos, prietarų, patirties... Ir staiga pamatome kitą žmogų - kitą obuolio pusę, su visai kitokiais nelygumais nei pas mus, pabandome suglausti... Draugystė, šeima – tai ne kas kitas kai bandymas iš dviejų skirtingų pusių padaryti vieną obuolį. Konfliktai tas dvi dalis toliau, bendravimas artina. Bendraudami, sprenddami konfliktus mes gludiname savo obuolio pusės nelygumus. Kuo atviresnis ir nuoširdesnis bendravimas geriau susiglaudžia abi pusės. Tačiau, reikia suprasti, jog jos niekada netaps vienu obuoliu. Yra ir kita problema, pavyzdžiui manęs mokykloje niekas nemokė, kaip reikėtų bendrauti, o jūs mokė?

Kartais yra sukuriama šeima ir tik po to pastebima, kaip sunkiai tos obuolio pusės susiglaudžia. O ką daryti? Turbūt sunkiausias dalykas yra nusiglundinti, žmonės to nemėgsta, jie geriau jau pasineria į savo darbus. Stengiasi kiek galima rečiau būtų namie, kad tik nekiltų koks nors konfliktas, kad tik nereiktų bendrauti. Kas iš to gaunasi? Gero turbūt nieko. O kaip manote jūs?

Kažkur šiame pasaulyje yra ir jums skirta obuolio pusė, bet nepamirškite surasti ją – lengviausia dalis, po to ilgai reiks gludinti savo skirtumus. Nebijokite...

Ką man šiandien apsirengti?

Supermenas vienintelis superherojus, kuris užsidėdamas kostiumą tampa paprastu žmogumi. Šią mintį pasiskolinau iš Quentin Tarantino filmo „Nužudyti Bilą“. Tikrai nuostabus pastebėjimas į kurį turbūt ne tik aš, bet ir daugelis jūsų anksčiau nebuvo atkreipę dėmesio.

Supermenas vienintelis man žinomas komisų veikėjas, kuris nebuvo paveiktas jokia radiacija ar dar kuo nors, kad įgytų savo specialiąsias galias. Jis toks gimė. Tuo tarpu tiek Spidermanas, tiek Batmanas yra eiliniai planetos gyventojai, žmonės, tačiau apsivilkę savo kostiumus virsta superherojais. Iš tiesų kostiumas, tai ne tik medžiagos gabalas, tai kur kas daugiau. Visi žino, jog Klarkas Kentas negali skraidyti, tačiau Supermenas gali, Peteris Parkeris negali laiptoti sienomis, tačiau Spidermanas gali. Tai to paties žmogaus dvi skirtingos asmenybės pusės. Visi jas turi, net mėnulis ir tas turi savo tamsią pusę, kurios niekada mums neatskleis.

Aš atsikeliu, atsidarau spintos duris ir pažvelgiu į ją, čia kabo daug kostiumų: jau mano anksčiau minėtas Supermenas, Halkas, Šrekas, Mikė Pūkuotukas, Mauglis, Heraklis, Karsonas, kuris gyvena ant stogo, Klaustukas, Nematomas žmogus, Kalnietis ir kiti, visų tikrai neišvardinsiu. Ką man šiandien apsirengti? Koks aš šiandien norėčiau būti žmogus?

Iš tiesu, tokius dalykus, sprendžiu ne aš vienas, kiekvienas planetos žmogus iš ryto atsidaro spintą ir iš jos išsirenka kokį nors kostiumą. Labai dažnai vieno kostiumo neužtenka ir per dieną tenka persirengti kelis

kartus.

Vieni apsirengia tėvo kostiumą ir eina barti vaiko, kiti pavaldinio kostiumą ir eina keliaklupsčiauti prieš viršininką, treči – chamo ir tiesiog eina pasivaikščioti po miestą. Ar visada žmonės apsirengia tinkamus kostiumus? Tikrai ne. Jeigu Petras pasako, jog Jonas apie tą žmogų kalbėjo negražiai, tuomet žmogus eidamas bendrauti su Jonu apsivelka pikto šikniaus kostiumą, kad tik jam pavyktų įžeisti skriaudiką. Visa bėda, kad niekas išskyrus patį Joną nežino, ką jis tiksliai kalbėjo ir ar norėjo ką nors įžeisti.

Ateidami į dalykinį susirinkimą karnavaliniu kostiumu, verčiame ir kitus susitikimo dalyvius persirengti. Tiesa, jie greičiausiai nesako, jums „*palaukit aš tuoj persirengsiu*“ ir nebėga į telefono būdelę, kaip kad Klarkas Kentas. Tačiau patys elgdami nedorai, greitai pastebėsime, kad ir aplinkiniai su mumis elgiasi nedorai (*kokie jie niekšai!*).

Ar kostiumai gali būti blogai pasiūti? Deja, tai pasitaiko gana dažnai. Kažkodėl žmonės apsivilkę tėvų kostiumą, mano kad gali rėkti ant vaikų ir juos mušti. Žmonės su viršininko kostiumu mano, jog gali staugti ant pavaldinių ir juos žeminti. Tikiuosi, jog jūs puikiai suprantate, kokie brokuoti yra tie kostiumai, deja, dažniausiai tie žmonės, kurie juos dėvi, to nesupranta, juk kostiumas, jo rankų darbo vaisius. Jie net nesusimąsto, kad kažkas negerai, nes kitokių kostiumų nėra matę, panašų dėvėjo jų tėvai ir jų tėvų tėvai...

O kaip jie galėtų žinoti, jeigu retai perka „siuvimo“ knygas? Jeigu niekada nėra sutikę gyvenime žmogaus su gražiu kostiumu?

O gyventi reikia, reikia kažką apsivilkti kiekvieną dieną.

Aš uždarau spintos duris, nes jau žinau ką apsivilksiu, o ką pasivilksite jūs?

Laikinas amžinumas

Vienas žmogus nuolatos skusdavosi, kad pasaulyje viskas yra laikina. Tuomet jo mažametė dukterė paklausė: *Tėti, o jeigu pasaulyje nebūtų laikinumo, kaip aš užaugčiau? Kaip aš tapčiau gražia moterimi?* Turbūt visi esate girdėję žodžius: iš dulkių kilęs, dulke pavirsi. Įdomu ar ne? Į pasaulį žmogus ateina nieko neatsinešdamas, o išeidamas nieko negali pasiimti su savimi. Tiesa, faraonai mėgino pasiimti savo turtus, savo tarnus... Bent jau pirmu atveju jiems tikrai nepavyko...

Taigi turim pasaulį, kuriame viskas laikina. Turim gyvenimą, kuris netikėtai įsiterpia tarp dviejų virsmų. Ką jūs dabar veikiate? Žinau, klausimas atrodo netikėtas ir atšokęs nuo temos, bet taip nėra. Pamažtykite. Vakar aš buvau dulkė. Rytoj aš busiu dulkė. Šiandien aš esu žmogus. Ir žinote ką? Tie žodžiai tie trys sakiniai bus teisingi ilgai... Visuomet...

Tai kas buvo vakar praėjo ir nesugrąžinsi, nepakeisi. Tu gali atsukti laikrodį, bet tai nesugrąžins laiko. Rytoj dar neatėjo. Jis niekada neateina. Ar pastebėjote, kad darbus lengva atidėti rytdienai. Lengva kiekvieną dieną. Kiekvieną šiandieną.

Aš esu žmogus. Kaip ir tu. Taip tu, tas, kuris skaito. Aš nemoku šokinėti laike. Aš negaliu nieko veikti vakar. Aš buvau dulkė. Aš nieko negaliu veikti rytoj. Aš busiu dulkė. Aš turiu tik šiandien, tik dabar. Tik laikina akimirka. Laikina akimirka, kuri yra amžina. Taip, amžina. Jinai yra amžina, nes yra visuomet. Nes joje gyvenu aš. Joje gyveni tu, mano mielas drauge. Paradoksas? Ne. Realybė. Žinau, priimti tai sunku, bet kada nors suprasi, kaip viskas paprasta.

Viskas keičiasi, pasaulis keičiasi. Viskas yra laikina, jeigu nebūtų laikina - pasaulis nesikeistų. Ir vienas dalykas yra amžinas – tai akimirka. Akimirka, kurioje tu gyveni. Tu negali iš jos pabėgti. Tu ne komiksų veikėjas, neperšoksi į kitą puslapį. Tu ne laiko patrolis, tu nekeliuosi į senovės Romą ir nebepamatysi Napoleono prie Vaterlo. Ir viskas kas tau lieka tik tai šiandien, čia ir dabar. Jokio pasirinkimo, jokios vilties, jokios laisvos valios... Na, ne visai. Tu gali pasirinkti, priimti sprendimą savo laisva valia. Tu gali nepriimti mano žodžių ir gyventi rytoj. Tu gali pasakyti: *kai už dirbsiu XYZ pinigų aš busiu laimingas arba rytoj, kai nusipirksiu TĄ daiktą, aš busiu laimingas*. Bet rytoj niekada neateina, o

dirbtiniai žaislai nedžiugina...

Tu gali pasirinkti būti laimingas, čia ir dabar. Būti laimingas šią vienintelę akimirką, kurią tik teturi ir ji išsities į amžinybę. Būti laimingas ir dalintas savo džiaugsmu, su kitais, kaip, kad tai darau aš. Iš dulkių į dulkius. Ir tik vieną akimirką, pabūkim laimingi.

AbsS

Ta amžina dabartis kiekvienam labai ribota ir toli gražu ne amžina :) O tas rytojus šiandien rytoj bus šiandiena. O klaidos padarytos vakar gali būti gera patirtis šiandien tos klaidos nepakartoti. Ankstesnių pasirinkimų pasekmes galima įtakoti dabar (galima atsiprašyti žmogaus, kurį įskaudinai pvz.). Dabar priimti sprendimai turės pasekmes vėliau. Tad ateitis yra. Ateitis kuriama dabar. Ir neatsiribosi nuo ateities ar praeities. Tad nereikia čia tu "čia ir dabar" iš psichologijos vadovėlių. Gyventi dabartimi neužtenka lygiai taip pat kaip ir gyventi ateitimi/ateičiai. Čia ir dabar yra priimami sprendimai, čia ir dabar galima kažkuo mėgautis, galima išsiverkti, galima investuoti į rytojų ir kai jis ateis, džiaugtis ir mėgautis labiau arba verkti labiau. Kiekvienam savo kelias, kiekvienam savo alternatyvos, bet praeities neištrinsi ir ateities neišvengsi. Ateitis ir praeitis nėra vietoje stovintys taškai, kurių niekada neprieisi. Tai veikiau jau šiuo metu esamas atstumas iki tam tikro taško laike, laikas, per kurį bus pasiektas tam tikras ateities taškas ir laikas, kuriuo bus nutolta nuo praeities taško. Tai kaip vienos krypties kelias.

Magiški žodžiai

Kažkada skaičiau romaną (Sergej Lukjanenko – „Šalčio krantai“) apie žmones, kurie žinojo *Žodį*. Ne paprastą *Žodį*, o magišką. *Žodžio* pagalbą, buvo galima akimirksniu ore paslėpti bet kokį daiktą ir vėliau jį pasiimti. Tiesa pasakius, nebuvo vieno *Žodžio*, jų buvo daug, kiekvienas žmogus žinojo vis kitą. Ar norėtumėte žinoti nors vieną magišką *Žodį*? Nežinau tokio, kuris gali paslėpti daiktus tiesiog ore, bet žinau labai daug kitokių galių turinčių *Žodžių*. Patys paprasčiausi: **Ačiū, Prašau.**

Jaučiatės nusivylę? Bet aš visai rimtai. Žmogus per savo gyvenimą tyčia ar netyčia įtakoja kitų 10.000 gyvenimus. Kiekvienas žodis skaitosi. Taip, aš esu tikras, jog niekuomet nesusimąstote apie žmogų, kuris troleibuse paklausė, ar išlipate kitoje stotelėje. Ir vis dėl to jūs su tuo žmogumi bendravote, kaip atsakėte: grubiai pasiuntėte kur nors toli, toli ar nusišypsojote ir maloniai užleidote praėjimą? Na gerai, nekrepkime dėmesio į tuos 8000 atsitiktinių žmonių, lieka vis dar pakankamai didelis skaičius dėl kurio galbūt vertėtų pasistengti?

Žodis žvirbliu išskrenda, bet jaučiu sugrįžta. Jeigu šita patarė būtų tiesa – tuomet aš bučiau ūkininkas. Ir nors patarlėje stipriai sutirštintos spalvos, tačiau joje yra tiesos. Ar kada susimąstėte kokius *Žodžius* vartojate savo kalboje? Kokių *Žodžių* daugiau: neigiamų ar teigiamų? Kai jūs bendraujate su žmonėmis, jūs juos kritikuojate ar skatinate?

Net jeigu jūs vienas sėdite prieš veidrodį, jūsų pasakyti *Žodžiai* vis tiek įtakoja, šiuo atveju tik vieną, tačiau patį svarbiausią žmogų – jus patį. Kaip jūs apibūdinote save?

Visi *Žodžiai* yra magiški. Juk ne kas kitas o būtent *Žodis* žeidžia stipriausiai, juk ne kas kitas, būtent *Žodis* mus prajuokina. Kai mums sunku - mes norim išgirsti paguodžianti *Žodį*, kai mums liūdna - mes norime išgirsti pralinksminantį *Žodį*, kai padarėme kokį nors darbą - mes norime išgirsti pagiriamąjį *Žodį*. O kartais mus tiesiog norisi išgirsti bent vieną gražų...

Žodis. Magiškas *Žodis*. Po to dar vienas ir staiga jau visa seka, kuri įgauna sielą, kuri įgauna kūną ir virsta veiksmu. Jie keičia pasaulį. Jie griaua iliuzijas ir suteikia viltį. *Žodžiai.* Magiški *Žodžiai.*

Norėtumėte pakeisti pasaulį? Norėtumėte, kad jis būtų geresnis? Reikia visai nedaug, tiesiog pasakykite gražų *Žodį* pirmam sutiktam žmogui. Pasakykite mielus *Žodžius* savo artimiesiems. Pasakykite pagiriamąjį *Žodį* savo kolegoms. Ir nepamirškite pačio svarbiausio – savęs: kiekvieną rytą pasveikinkite save šypsena ir gražiu *Žodžiu*. Nereikia būti Dievu, jog suprastum...

Iš pradžių buvo *Žodis*.

Žmogiškumas

Gyvenimo prasmė - prasmės nebuvimas?

Turėjau ilgą savaitgalį. Na kaip ilgą... 48 valandas, kaip ir kiekvienas iš jūsų. Per tą laiką perskaičiau knygą, pažiūrėjau 6 filmus, tarp kurių Blade Runner (net jei tai senas filmas, vis tiek geras), Eragonas (nežiūrėkite filmo, daug prastesnis už knygą, iš knygos filme liko tik pavadinimas ir drakonas), padėjau kolegai nespėti į traukinį...

Ar tuose, mano savaitgali atliktuose, veiksmuose yra kažkokia gyvenimo prasmė? Ar tokiuose kasdieniškuose veiksmuose iš viso verta ieškoti gyvenimo prasmės?

Man labai patiko Timoty Ferriss pasakymas, jog neverta ieškoti gyvenimo prasmės ir uždavinėti sau panašių klausimų, nes jie neturi atsakymų ir neatneša tau džiaugsmo.

Ir vis dėl to kai kurie žmonės klausia: **kokia gyvenimo prasmė?**. Kaip kitas kolega pastebėjo, žmonės sau užduoda tokius klausimus, kai turi per daug laiko.

Aš pabandyčiau sutaupyti jūsų laiką skirtingą neįmanomo atsakymo ieškojimui. Kokia yra gyvenimo prasmė? Gyvenimo prasmė yra prasmingai gyventi. Labai puikus atsakymas, tačiau iš karto jūsų paklaus: o ką reiškia prasmingai gyventi? Tai dar vienas klausimas neturintis atsakymo ir jeigu jūs neimate pinigų už klausimų uždavimą, šitoje vietoje reiktų baigti pokalbį.

Ką reiškia prasmingai gyventi? Prasmingai gyventi reiškia matyti prasmę gyvenime. O kur galima matyti prasmę gyvenime? Prasme gyvenime matyti galima prasmingai gyvenant. O kaip gyventi prasmingai? Prasmingai gyveni tuomet tai matai prasmę gyvenime. Dar kvailų klausimų bus?

Pradėkime truputėli nuo toliau. Psichologai sako, kad visą žmogaus gyvenimą galima suvesti į **dvi emocijas**: laimę ir baimę, džiaugsmą ir skausmą... Žmogus kažką daro siekdamas džiaugsmo arba bandydamas išvengti skausmo. Visai kaip senoje lietuvių liaudies patarlėje: *Duoda – imk, muša - bėk*.

Šiandien aš norėčiau suvesti viską į vieną: **būti reikalingu**. Jeigu esi reikalingas – džiaugsmas, kitu atveju – skausmas. Visi siekia būti reikalingais.

Pavyzdžiui, kodėl jūs keliatės, tarkim, septintą valandą ryto ir keliaujate į darbą? Nes jūs esate reikalingi darbui. Niekas to darbo nepadarys už jus, niekas to darbo nepadarys taip gerai kaip jūs. Aišku, pats darbas kalbėti negali, tačiau už gerą darbą viršininkas jus pagirs ir duos vokelį.

Kodėl jūs einate į darbą? Nes jūs, o tiksliau jūsų pinigai, reikalingi jūsų vaikams. Iš pradžių naujiems žaislams, po to studijoms, po to brangesniems naujiems žaislams. Žmonės mėgsta sakyti, jog iš pradžių reikia duoti viską ką gali savo vaikams, o po to kai vaikai pakels sparnus, pagyvens dėl savęs. Bet taip niekada neatsitinka, **nes vaikai visuomet lieka vaikais**.

O ką veiksit kai išeisit į pensiją? Gyvensit dėl savęs? Neeeee. Dirbsit, jei tik galėsit, kol tik galėsit. Dirbsit kitiems, tol kol galėsite būti reikalingi. Žinot, dabar pagalvojau, kad taip galima paaiškinti darboholizmą. Žmogus skiria savo visą dėmesį ir laiką tam, kuriam jaučiasi labiau reikalingas.

Nepatinka pavyzdys su darbu? Gerai paimekime... savižudybes. Nors gal **pradėkime nuo depresijos**: *aš niekam nereikalingas* arba *manęs niekas nemyl*, nors tai vienas ir tas pats. Kai esi niekam nereikalingas, tuomet kyla noras palikti šią apvergtą žemelę, nes vis tiek niekam niekas nerūpi, nes neesi reikalingas.

Kai esi kažkam reikalingas, tai įsipareigojimais neleidžia pasitraukti, juk negali apvilti žmogaus. Žinot, kartais apie paauglių savižudybes skaityti būna labai keista. Buvo labai geras, stropus, mokinys, kompanijos siela, *turėjo daug draugų*... Ane? Teko sutikti vieną kompanijos sielą, manote jinai buvo labai laiminga? Spėkit dar kartą. Kaip kompanijos siela sakė, kad jinai reikalinga tol kol reikia tūšą organizuoti. Deja, tūšai nevyksta 365 dienas per metus po 24. Ir čia mes galime ištartį tokį baisų žodį – **gyvenimas**.

Kartais būdamas **vienas** nebūni vienišas. Deja, kartais apsuptas minios žmonių būni labai, labai vienišas. Norit kito pavyzdžio? **Religija. Dievinu religiją. Tai** pats nuostabiausias **dalykas**. Jeigu tu neesi niekam daugiau reikalingas, tu gali būti reikalingas Dievui (ir kunigui). Kai esi reikalingas Dievui, visas gyvenimas įgyja kitą prasmę: ir ėjimas į bažnyčią, ir Dievo žodžio klausimas... Tu esi reikalingas Dievui ir padarysi viską, kad jo neapviltum. Kiti (aš) to gali nesuprasti.

Norit dar vieno pavyzdžio? Kodėl kai kurie **iš mūsų rašo**? Todėl, kad jie yra reikalingi savo skaitytojams (na, bent jau taip mano).

Dabar galime ištarti antrą baisų žodį – **prasmė**. Kokia prasmė būti reikalingu? Nežinau, galbūt jokios. Tačiau... Kiek jums **reikia daiktų**? Man asmeniškai **nedaug**. Yra toks pasakymas: *dėl kito visuomet padarysi daugiau nei dėl savęs*. Aha! Ar tik ne tokiu dalyku yra grindžiamos santuokos? Kai du žmonės yra vienas kitam labai reikalingi?

Gyvenimo prasmė – tarnauti kitiems. O jeigu žemiškais žodžiais sakant - būti reikalingu.

Ir vis dėl to žmonės grįžę po darbo sėda žiūrėti televizoriaus. Kam jie tuomet jaučiasi reikalingi? Niekam, tuomet jie jaučiasi pavargę.

Ir pabaigai dar viena istorija, kurią perskaičiau kažkur... Tikrai neatsimenu kur. Viena jauna šeima su maždaug penkių metų vaiku ėjo pasivaikščioti prie jūros. Į prieki vaikas beveik visą kelią bėgo, nes labai norėjo pamatyti jūrą, pamėtyti į ją akmenukus. Pats džiaugimasis jūra neužtruko ilgai. Šiek tiek pasidžiaugė ir tuoj pavargo, tėvams neliko nieko kito, kaip tik paimti jį ant rankų ir neštis namo. Parneštas namo vaikas ruošėsi numigti, bet tuo metu paskambino draugai ir vaikas persirengęs išbėgo su jais žaisti. Iš kur pas vaiką staiga atsirado energijos? Kai jautiesi tikrai reikalingas – nepavargsti.

abss

Gyvenimo prasmė yra tokia, kokią gyvenimui suteiki. Ir šiaip svarbiausia būti reikalingu sau pačiam. Aš mokykloje baigiau tas absurdiškas gyvenimo prasmės paieškas ir priėmiau tą faktą, kad tokios vienintelės teisingos visuotinės gyvenimo prasmės nėra, kad tai yra tavo paties kūrinys. O jei jau taip, tai kam apskritai reikia kurti sau prasmę? Gyvenk, žmogus, ir džiaukis gyvenimu. Každas yra pasakęs, kad gyvenimo prasmės klausimo kelimas yra grėsmė pačiai prasmei.

Inflatera

Istorija pabaigoje ir išvada "Kai jautiesi tikrai reikalingas – nepavargsti." privertė susimąstyti ir įkvėpė. Šiaip įdomios įrašo mintys, bet vis tik nesu linkusi visiškai su jomis sutikti. Manau, kad neužtenka vien būti reikalingu - dar reikia ir jaustis reikalingu. Kažkada galvojau, kad jei per visą gyvenimą nors vieną žmogų padarysiu laimingą (turiu omeny ilgalaikę laimę), tai būsiu nugyvenusi prasmingą gyvenimą. Tačiau laikui bėgant pastebėjau, kad vieno žmogaus neužtenka. Be to, dar norisi ir pačiai būti laimingai. Vėlgi, kiekvienam žmogui prasmė suvokiama skirtingai.

Ką reiškia pažinti žmogų?

Kad būtų paprasčiau suskirstykim visus žmones į tris grupes: paprastas žmogus iš gatvės pavyzdžiui Valdas Adamkus, jūsų pažįstamas pavyzdžiui [įrašykite savo pažįstamo vardą], jūsų draugas [įrašykite savo vardą].

Koks tarp šių trijų žmonių skirtumas? Kuo skiriasi žmogus iš gatvės nuo pažystamo? Kuo skiriasi pažystamas nuo draugo?

Gerai, turiu prisipažinti dėl Valdo Adamkaus truputi pajuokavau. Kiek lietuvių gali laikyti Valdą pažįstamu? Nedaug. O draugu? Dar mažiau. Tačiau mes visi žinome jo vardą, mes visi žinome jo žmonos vardą. Mes taip pat visi puikiai žinome, kad jam (straipsnio rašymo metu) 82 metai. Na, gerai aš nežinojau, perskaičiau wikipedijoje. Beje, paskrolinkit ten link apdovanojimų išpūdingas sąrašas. Nekiekvienas parodoje dalyvaujantis šuo tiek jų gauna.

Bet pagrindinė mintis ką aš noriu pasakyti tai, jog mes galim žinoti tiek daug informacijos apie žmogų, tačiau mes jo nepažystame.

Tiesa pasakius, šiais laikais internetas suteikia nerealių galimybių. Kaip pavyzdį galėjau pasirinkti kolegą blogerį [*įrašykite savo mėgstamo blogerio adresą*] labai tikėtina, jog galėčiau pasakyti labai panašius duomenis kaip ir apie Valdą. Galėjau pasirinkti žmogų iš Facebook... Šiais laikais galima sužinoti beveik visą teisingą informaciją apie bet kurį žmogų, nebent tu esi Senelis Šaltis arba Jėzus. Jeigu tavęs nėra internete tai gal laikas iš Tibeto vienuolyno persikelti arčiau civilizacijos? Bent jau į onutę.

Klausimas: o ar apie savo pažystamus žinote tik sausus faktus ar dar kažką daugiau? Ar jie pažystami tik todėl apie apie jūs irgi žino tokius pačius sausus faktus?

O dabar labai gerai pagalvokite. Klausimas: o ką žinote apie savo draugus daugiau nei sausus faktus? Ar jie jūsų draugai tik todėl, kad jus išklauso ir leidžia išsiverkti jums ant peties, kai jums to reikia?

Pamąstėte? Labai tikiuosi, jog draugus galite apibūdinti ne tik statiniais faktais. Pereikim prie įdomesnių dalykų.

Žinot, aš labai retai žiuriu televiziją, ypač publicistines laidas ir žinias, gal galėtumėte man padėti? Ar Valdas piktas žmogus? Valdas yra jausmingas ar šaltas žmogus? Ar Valdas drovus ir kuklus? Ar Valdas linksmas žmogus? Ar jis dažnai skaldo bajorius? Ar Valdas tvarkingas žmogus?

Kažkaip įtariu, jog jūs jau pradeda suprasti kuo skiriasi paprastas žmogus iš gatvės nuo pažystamo ir draugo. Tiesa, jeigu kaip pavyzdį paimtumėme jūsų mėgstama blogerį labai įmanoma, jog į šituos klausimus, galbūt ne visus, jūs galėtumėte atsakyti. Ir vis tik pavadinkim tai antruoju žmogaus pažinimo žingsniu. Bet ar to užtenka?

Tikrai ne, norisi žinoti dar kažką. Mėgstate žaisti šachmatais? Taip? Ne? Nesvarbu. Už ką balsavote Europos parlamento rinkimuose? O prezidento? Na, mes visi žinome už ką balsavo Valdas, bet ar žinote už ką balsavo jūsų kaimynas? Mėgstate skaityti fantastiką? Taip? Ne? Kokią valstybę norėtumėte aplankyti artimiausiu metu? Ką norėtumėte veikti po penkių metų? Užkniso mano klausimai? Puiku, štai jums dar vienas: apie ką tie visi klausimai? Apie žmogaus pomėgius, vertybes, tikslus. Pavadinkim tai trečiuoju pažinimo žingsniu. Ar jaučiate skirtumą tarp pažįstamų ir draugų? Nepriklausomai nuo to žmogus pažįstamas ar draugas jūs galėjote atsakyti į kai kuriuos klausimus, galbūt net gi į visus. Skirtumas tas, jog draugais tampa tie žmonės, kurių pomėgiai sutampa su jusiškiais.

Ar jau viskas? Ne. Yra dar vienas dalykas. Man sunku tai apibūdinti žodžiais ir vis tik aš pabandysiu... Ar galėtumėte pasakyti ką jūsų draugas veiks rytoj? Nors, ne ryt darbo diena... blogas pavyzdys. Tarkim... O ką jūsų draugas veiks savaitgali? Ne... Gal geriau taip... Ar jums buvo kada nors taip nutikę, jog prieš užduodamas klausimą žmogui žinojote tikslų jo atsakymą? Atsakymas buvo ilgesnis nei vienas žodis? Suprantate apie ką aš kalbu?

Ką reiškia pažinti žmogų? Tai žinoti jo praeitį. Ne, datas: gimė, mokėsi, dirbo, mirė, prisikėlė išnumirusių. Ne. Žinoti svarbiausius įvykius žmogaus gyvenime, tuos įvykius, kurie jį tikrai paveikė.

Ką reiškia pažinti žmogų? Tai žinoti jį DABAR. Ne, ne 23:32. Konkretus laiko momentas nėra svarbus laiko tėkmėje. Ir ne, *mes buvom susitikę kavinėj pirmadieni, pasėdėjom išgėrėm puodelį...* atsiprašau... *bokalą alaus. Susitiksime... Em... Nu, po kokių dviejų mėnesių. Gal greičiau.* Ne, ne, ne.

Ką reiškia pažinti žmogų? Tai žinoti jį taip gerai, jog galėtum nujausti jo sprendimus, jo pasirinkimus. Atspėti ateitį?

Ar tai įmanoma? Nežinau. Pasakykite jūs.

Kaip gerai pažįstate savo draugus?

Ar žmogus turi teisę pasirinkti, kada pasitraukti iš šio pasaulio?

Mes visi puikiai žinome kiek laiko jau pragyvenome, tačiau niekas nežino kiek metų, dienų, minučių ar sekundžių jam liko. O gal vis dėl to kai kurie iš mūsų žino?

Nesenai teko išklaudyti vieną liūdną istoriją. Jaunas žmogus tiesiog nusprendė pasitraukti iš šio pasaulio. Tiesa, iš pirmo karto tas jam nepavyko, nes pasirinko nevisai teisingas priemones, bet jis buvo atkaklus... Kodėl? Po galais, kodėl?

JAV universitetuose, kai 60-ties studentų paklausė, kodėl jie bandė nusižudyti, 85% pasakė, kad priežastis buvo ta, jog "gyvenimas atrodė beprasmiškas." Neturiu tokios pačios informacijos apie Lietuvą. Bet labai norėtusi tikėti, jog Lietuva ir "savižudžių kraštas" sinonimai tik praeityje... Ir vis dėl to pats populiariausias raktažodis, kuriuo patenkama į šį puslapį, paskutinius... daug, jau daug laiko yra Ar verta ieškoti gyvenimo prasmės?

Tai kodėl jaunimas renkasi tokį kelią? *Gyvenimas neturi prasmės, Aš niekam nerūpiu, Aš neturiu draugų.* Kas dar? Galite papildyti mane?

Kartą teko matyti žmogų, kurį visi vadino bet kurio renginio siela, visiškai girtą. Ką jis sakė? Kaip jūs manote? *Aš neturiu draugų, jie visi tik apsimetėliai...* Kodėl? Kodėl? Kodėl?

Jiems tu nerūpi, jiems nesvarbu tavo mintys ar jausmai, jie tik nori būti išklaudyti - pasakė mergina, kuri norėjo būti išklaudyta. O kas išklausys mane? Aš. Ačiū.

Kas čia negerai? Poreikis socializuotis? Gyventi iš savęs? Motivuotis pačiam? Neįmanoma.

Atšiauri aplinka arba palaužia arba padeda užsiauginti storą odą. Kas metai oda vis storesnė, kol galiausiai tampa nejautrus kaip bato padas. Deja, kuo jaunesnis žmogus, tuo jautresnis aplinkai. Dažnai per daug jautrus. O juk mes visi tokie buvom. Ne?

Tas, kuris turi dėl "ko" gyventi, gali ištvirti bet kokį "kaip". Nietzsche

O kaip atsiranda tas dėl "ko"? Dėl vaikų? Nu sorry, bet man tik 16. Dėl tėvų? Bet aš niekam nerūpiu. Jie tik rėkia ir draudžia. Ausų prasiverti negaliu, į klubą eiti negaliu... Dėl mokyklos? Aš jos nekenčiu! Dėl... padėkit man... Kodėl jūs keletės kiekvieną rytą? Kodėl jūs įkvepiate gaivų oro grukšni?

O jeigu nėra priežasties, ką daryti tuomet? Laukti ir tikėti? Verkti ir kentėti?

Ar žmogus turi teisę pasirinkti, kada pasitraukti iš šio pasaulio? Tai klausimas jums. Bet prieš atsakydami pagalvokite apie dar vieną klausimą: ar žmogus turi teisę pasirinkti, kada ateiti į šį pasaulį? Manychiau, atsakymas į abu klausimus turėtų būti toks pats.

Ar žmogus turi sielą?

Ar žmogus yra tik kaulų ir mėsos rinkinys, ar kažkas daugiau? Kažkas neapčiuopiamo, nematomo plika akimi bei gera fotokamera? Kažkas metafiziško? Ar žmogus turi sielą?

Jūs galite pareikšti, jog tai klausimas į kurį negalima atsakyti. Galbūt taip, galbūt ne. Bet yra ir kitas klausimas: ar žmogus turi teisę pasirinkti, kada pasitraukti iš šio pasaulio? Tikiuosi į šį klausimą jau atsakėte, jeigu ne tai dabar pats laikas padaryti. Nes aš noriu jums užduoti dar vieną klausimą: ar žmogus turi teisę pasirinkti, kada ateiti į šį pasaulį?

Taigi trys klausimai. Nei vieno atsakymo. Jeigu kas dar nespėjote suprasti visi šitie klausimai yra susiję.

Tai kaip gi jūs atsakėte į antrą ir trečią klausimą? Laikas pasitikrinti jūsų atsakymus.

Pradėkime nuo - Taip. Taip, žmogus turi sielą. Gal net gi daugiau, siela turi kūną, kaip žmogus turi automobilį: tam tikrą laiką naudojasi, kol įsigyja geresnį. Ar skamba žiauriai? Užgavo, kurią nors jūsų vietą? Ir vis dėl to ką tas Taip reiškia? Taip, žmogus gali pasirinkti, kada ateiti į šį pasaulį. Taip, žmogus pasirinkti šalį, į kurią ateiti. Taip, žmogus gali pasirinkti savo tėvus. Kodėl? Pažvelkit į šitą reikalą taip: kiekvienas

žmogus turi unikalią misiją, kurią turi atlikti savo gyvenime, žmones, kuriuos sutiks ir įtakos. Visą tai yra giliai žmogaus viduje ir nekiekvienas žmogus yra pajėgus sąmoningai atrasti savo gyvenimo misiją, kartais ją įvykdo tiesiog pats to nesuprasdamas. Bet jeigu kiekvienas žmogus turi savo unikalią misiją, tai kodėl, jos tiesiog nepasakyti jam garsiai? Kada paskutinį kartą melavote? Ir kaip jums sekasi? Nuo vaikystės mus visus mokina, jog meluoti yra negerai. Aišku, kas nori su amžiumi gali išstobulinti šį juodąjį talentą, bet daugumai mūsų nesiseka gerai meluoti. Paiimkim kitą priežastį. Kada paskutinį kartą sakėte kalbą viešai? Ar nervinotės? Daugelis žmonių bijo sakyti kalbas viešai, lipti ant scenos prieš minią, nors nedaugeliui tai reikia daryti. Kad suprastumėte geriau tą situaciją galime paimti kaip pavyzdį egzaminus. Nervinotės? Nemiegojote nakti prieš tai? O jeigu tai būtų ne Didelis Egzaminas, o tiesiog eilinis atsiskaitymas, ar nervitumėtis tiek pat? Ne. Kaip nežinote įvykio reikšmingumo - lengviau. Reikia dar vienos priežasties? Gerai, o kaip jums tokia: žmogus turi ne vieną misiją. Vieną pagrindinę ir keletą smulkesnių. Pavyzdžiui šio straipsnio parašymas gali įtakoti labai stipriai tolesnę gyvenimo krypti vienam, ar dviem žmonėms. Bet tai tik vienas straipsnis iš šimtų esančių šiame puslapyje ir jeigu kiekvienas jų įtakotų bent vieno žmogaus gyvenimą, tai šio puslapio priežiūra jau galėtų būti pagrindinė misija net ne vienam žmogui. Malonus pavyzdys man, bet greičiausiai jus įtikintų kas nors iš jūsų gyvenimo, o ne abstrakčios kalbos. Pavyzdžiui dėstytojas privertęs jus kartoti kursą? Vienas dalykas, ką tikrai gaunate, tai nauja grupė, kitais žodžiais sakant jūs galite būti priverstas susipažinti su tam tikrais asmenimis. Nesiimu spręsti gerai tai ar blogai, bet toks įvykis gali pakeisti jūsų pasaulį.

Jeigu jau prakalbom apie pasaulį... *Palauk, palauk, palauk. Tu minėjai, kad siela turi kūną?* Taip. *Jeigu siela turi šį kūną, tai vadinasi jinai galėjo turėti ir kitą kūną?* Taip. *Tai kodėl aš nieko neprisimenu?!* Nežinau, kaip jums, bet man teko girdėti ne vieną istoriją, kai žmogus atvažiavęs į visai nepažystamą vietą gali tiksliai apibūdinti, kaip jinai atrodo iš kitos pusės, iš vidaus, kokie žmonės čia gyveno prieš... 50 metų... Tokių istorijų pagrindų net gi buvo sukurta visa kruva testų, kurie leidžia nustatyti, kuo mes buvome savo ankstesniuose gyvenimuose... Aišku, galu gale viskas susiveda į tai, kad mes visi buvome faraonais, malonu, bet...

Jeigu gimimas pats maloniausias dalykas, kas nutiko jūsų gyvenime, tai kodėl jūs nieko neprisimenate? Jeigu jūs neprisimenate kaip gimėte, tai kaip tikėtės prisiminti, kas buvo prieš tai? O jeigu jūs ankstesneme gyvenime buvote gėlė? Norėtumėte prisiminti koks tai jausmas, kai jus dulkina bitės? Aš - ne.

Grįžkime prie temos. Aš noriu pasakyti dar vieną Taip. Taip, žmogus turi sielą. Taip, žmogus gali pasirinkti kada ateiti į šį pasaulį. Taip, žmogus gali pasirinkti, kada pasitraukti iš šio pasaulio. Kai siela atlieka misiją, dėl kurios atėjo į šį pasaulį, ką jai dar veikti? Kokią misiją gali atlikti miręs kūdikis? Žinau, skamba žiauriai, bet kartais tinkamas pasitraukimo momento pasirinkimas ir yra misijos esmė. Sutikit, jog toks įvykis beabejonės labai stipriai įtakos tėvus. Kita vertus nepilnamečio pasitraukimas gali žymiai stipriai įtakoti jo draugus, klasiokus, nei gimdytojus. Kokia visa to prasmė? Kai eisite prie vandens telkinio įmeskite akmenuką ir stebėkite kas atsitiks. Aplink tą vietą, kur akmenukas paniro pasklis ratilai. Tolyne nuo centro jie vis mažės, kol visiškai išnyks. Čia tas pats. Kiekvienas įvykis sukelia aplink save ratilų bangą, jų aidas, gali atsiliepti po metų, dviejų, penkių, savaime suprantama, kas metai jis silpsta, bet vis tiek daro įtaką. Paskutinis dalykas, kurį turbūt turėčiau pasakyti, tai jog daugelis įvykių yra maži akmenukai, todėl jų bangos toli nesklinda, tačiau kiekvienas iš mūsų gyvenime sutiks bent vieną stambų. Tokiu atveju prisiminkit, jog kažkas įvykdė savo misiją sėkmingai.

Norėtumėte pakalbėti apie Ne? Ne, žmogus neturi sielos. Broliai Zombiai. Brrr... Baisoka apie tai galvoti ar ne?

Mintukai

Kokia yra tikroji spalvos spalva?

Turbūt visi esate girdėję apie daltonikus - žmones, kurie neskiria spalvų (pvz. nemato raudonos arba vietoj raudonos mato žalia ir atvirkščiai). Tačiau aš norėčiau pakalbėti ne apie tai. Mes visi žinome, jog dangus yra mėlynas, turbūt leisite man pasakyti, toks pats mėlynas kaip jūra, ar vandenynas. Mes taip pat žinome, jog pomidorai raudoni lyg kraujas. Žolė žalia kaip krokodilas. Čia galima prigalvoti įvairių asociacijų, tačiau ar tikrai tas dangus mėlynas atrodo taip pat man ir kiekvienam iš jūsų? Ar tikrai aš ir kiekvienas iš jūsų matote tokius pačius raudonus pomidorus? Ar tikrai aš ir kiekvienas iš jūsų mato tokią pačią žalią žolę? Kur čia problema? Spalvų yra pavadinimai tik susitarimai, kad palengvintų mums bendravimą. Tačiau, kas būtų jeigu jūs pažiūrėtumėte mano akimis, o aš jūsų? Ar tikrai pamatyčiau tą patį vaizdą? Galbūt mano matomas dangus yra raudonas, o jūsų žalias, iš tiesų? Kaip apibūdinti spalvą? Jeigu aš matau visą spalvų gamą, tačiau jinai kitokia negu jūsų matoma, to niekaip neįmanoma patikrinti, ar mano matomos spalvos yra tokios pačios kaip ir jūsų. Taigi, ar tikrai visi žmonės mato pasaulį tomis pačiomis spalvomis? Kaip iš tiesų atrodo mėlyna, o kaip žalia?

Jeigu tas pavyzdys per daug painus pabandyčiau pateikti paprastesnį. Turbūt nekartą esate sakę „man skauda galvą“ ir visi jus supranta, viskas aišku - skauda galvą. Tačiau koks iš tiesų tai jausmas? Jūs manote, jog man ir jums skauda galva vienodai? Kažkodėl aš tuo abejoju.

Tai tik du iš daugelio gyvenimo paradoksų. Mes dažnai naudojame žodį „skausmas“, mes dažnai daiktus apibūdiname spalvomis, tačiau kaip apibūdinti ką tie patys žodžiai reiškia? Aš – ne jūs, jūs – ne aš. Nors gyvename tame pačiame pasaulyje, jį suvokiame skirtingai. Ar įmanoma, kaip nors pasidalinti tuo savo suvokimu?

Pamąstykite.

Trylikta?

Norėjau būti pirmas kuris tai pasakys: *šiandien penktadienis ir dar trylikta*. Baisu ar ne? Turbūt daug kalbės apie prietarus, bet ar tikrai penktadienis trylikta kuo nors skiriasi nuo kitų dienų?

Vienas labai prietaringas žmogus žinodamas, kad penktadienis bus trylikta, susitvarkė visus reikalus, prisipirko maisto, susitarė, kad neis į darbą ir ruošėsi visą dieną praleisti namie. Vėliau jį rado mirusį nuo pačios rečiausios bitės įkandimo. Nuo likimo nepabėgsi?

JAV mokslininkai atliko skaičiavimus ir nustatė, kad avaringumas penktadienį trylikta diena ne tik, kad nėra didesnis, bet net gi priešingai mažesnis už eilinės dienos vidurkį.

Dabar truputį linksniau apie kitus prietarus.

Visai netyčia sužinojau, kad jeigu sugalvosi norą ir priliesi nėščios moters pilvą, tas noras išsipildys.

Hm... Pabandykit įsivaizduoti tokį vaizdelį: eina moteris o aplinkui ją didžiulis būrys žmonių prilaiko ją už pilvo... Arba eina nėščia moteris tokia nučiupinėta...

Kitas prietaras: jeigu iš ryto pirma sutiksime vyrą diena bus sėkminga, o jeigu moterį – nesėkminga. Tai labai suprantamas prietaras (galiojantis tik vyrams greičiausiai), nes: 1) jeigu moteris bus graži, tai po to visa dieną apie ją galvosi ir aišku darbai nesiseks; 2) moteris apkaltins vyrą seksualiniu priekabiavimu... O ką daryti, jeigu pirmas sutiktas žmogus yra tavo žmona? Įdomu ar su prietarais taip kaip su telefonais už 1 litą? *Yra papildomų sąlygų...

Pasirodo tikrai taip. Jeigu pamatysite ropojantį vorą jūsų mintys išsipildys*. Žvaigždutė reiškia, kad yra papildomų sąlygų. Pasirodo voras dirba tik iki 12. Taip kad dairytis atidžiai verta tik iš ryto, bo po to gausit iš voro atsakymą „*Atleisk šiandien darbo valandos jau baigėsi*“.

Turbūt visi žino, kad juoda katė, sudužęs veidrodis, praeiti po kopėčių apačia, sėdėti ant stalo kampo – blogas ženklas, tuo tarpu balta katė, su daužyti lėkštę – sėkmė. Norit išvengti kerų, reikia tris kartus nusispjauti per kairį petį, pabelsti į medį (vėl gi tris kartus) arba su griebti geležį. Tačiau, kas galėtų

pasakyti ką iš tiesų tie prietarai reiškia ir iš kur kilo?
Ar jūs prietaringi? Kokius prietarus jūs žinote?

Rimantas

Geriausias prietaras tai M-1+ parodija: "Jei rytą pradėsi su minusu, tai vakaro gali ir nebesulaukti"

Ar prietarai jus valdo?

Pabandykime nustatyti prietarų kilmę.

Jeigu sudaužysite veidrodį, jums nesiseks 7 metus. Senai, senai, veidrodžiai buvo prabangos prekė, o jų gamybos metodai didžiausia paslaptis. Kadangi veidrodžių negalėjo gaminti visi kas nori, tai jų buvo mažai, carai, kunigaikščiai, bajorai užsisakydavo veidrodžius ir juos pagaminus reikdavo transportuoti. Savaiame suprantama, jog juodąjį darbą t.y. pakrauti/iškrauti veidrodį atlikdavo darbininkai. Žinot, aš manau, kad jeigu toks vargšas darbininkas sudaužydavo veidrodį, tai jam po to tikrai ilgai nesisekdavo. Ant stalo negalima laikyti trijų uždegtų lempų, nes prisišauksi nelaimę. Šis prietaras vėl gi atėjo iš senų laikų ir susijęs su prabanga. Senais laikais žibalas buvo labai brangus, todėl savaiame suprantama, jog be reikalo deginti net keletą lempų tiesiog katastrofa anų laikų žmogui.

Jeigu pasigilintume į praeitį tikrai galėtume paaiškinti daugelį prietarų. Tiesa, neįsivaizduoju kaip galima paaiškinti juodos katės baimę, matyt, kartais vis tik emocijos ima viršų.

Ką gi, dabar pakalbėkime apie ne tokius senus prietarus. Dažnai kartojami veiksmai tampa prietarais. Geriausiai tai įrodo mokslininkų atliktas eksperimentas su beždžionėmis. Mokslininkai į narvą uždarė 5 beždžiones, per vidurį ant pakylės padėjo bananą. Kai drąsiausia beždžionė užlipo ant pakylės ir norėjo paimti bananą ant jos buvo užpiltas kibiras šalto vandens, beždžionė išsigando paliko bananą ir pabėgo. Tuomet pabandė antra ir atsitiko tas pats, pabandė trečia... Galiausiai beždžionės suprato, jog banano imti negalima. Tuomet mokslininkai išvedė vieną senąją beždžionę ir atvedė vietoj jos naują. Spėkit, ką nauja beždžionė norėjo padaryti? Taip, paimti bananą, bet senosios ją užpuolė ir pradėjo mušti. Naujoji suprato, jog banano imti negalima. Mokslininkai vėl pakeitė vieną beždžionę, vėl atsitiko tas pats. Galiausiai buvo pakeistos visos narve esančios beždžionės t.y. nei viena realiai nežinojo kodėl negalima imti banano, tačiau kai į narvą įvesdavo naują beždžionę visos jos puldavo naujokę, kai tik ji pabandydavo paimti vaisių. Taip atsiranda prietarai, kai niekas nežino kodėl daro, tiesiog jeigu darysi kitaip prisišauksi nelaimę.

Aišku, jūs galite pasakyti, jog tai gyvūnai, todėl klausykite toliau, tikra istorija. Vyras grįžo namo, tuo metu žmona kepė kumpelį, prieš dėdama į keptuvę, jinai nuplovė abu kumpelio galus. Vyruui pasirodė, kad žmona be reikalo išmeta daug gero produkto, todėl jis pasiteiravo, kodėl moteriškė taip daro. Ji atsakė: todėl, kad jos mama taip darė. Kaip tik tą dieną turėjo ateiti uošvė, taigi jai atėjus, vyras uždavė tą patį klausimą ir kaip jūs manote kokį atsakymą jis gavo? Tą patį. Todėl kad mama taip darė. Tuomet visi susidomėję paskambino uošvės mamai ir paklausė. Ši atsakė labai trumpai: todėl kad neturėjau didesnės keptuvės.

Ar kada nors susimąstėte kokius ritualus atliekate? Sustokite ir pabandykite pasižiūrėti į save iš šono, galbūt tai ką jūs darote yra kvailystė? Net jeigu tą patį daro visi, tai tikrai nėra mažesnė kvailystė. Nebijokite kelti klausimus, nebijokite laužyti standartus ir nusistovėjusias taisykles. Ir netikėkite prietarais.

ignieska

Tiesa, neįsivaizduoju kaip galima paaiškinti juodos katės baimę, matyt, kartais vis tik emocijos ima viršų. Čia viskas paprasčiau nei paprasta - juodos katės nuo senų laikų - raganų draugės. Žmonės bijojo raganų - bijojo ir juodų kačių. Be to, katė - nepriklausomas gyvūnas, vaikšto kur nori, pas žmogų ateina

tada, kai jai reikia. Paslaptinga - taigi baugu.

Commandos

Na prietaru yra daugybe manau kad netgi kiekvienos specialybes zmogus savo darbo sriciai tikrai rastu nemazai prietaru kai kuriuos galima paiskinti kai kuriuops ne. O kaip manote ar programuotojai serveriu administratoriai ir kiti It s[pecialistai turi savu prietaru. beje galiu pasakyti viena labai idomu prietara Taigi per vestuves zengent prie altoriaus jaigu nuotaka netycia uzmina vyrui Tai varkselis visa likusi gyvenima sedes jai po padu.

Koks tavo vardas?

Žmogus be vardo, kaip raitelis be galvos. – autorius panoro likti nežinomas.

Nežinau ar skaitėte Thomas Mayne Reid knyga „Raitelis be galvos“, tačiau šiuo atveju nėra labai svarbu ar prisimenate tą meilės trikampį. Aš norėčiau iš knygos išplėsti kitą epizodą, taip būtent, raitelį. kažkas nužudė žmogų (jeigu paskaitysite knygą tikrai rasite atsakymą), nupjovė jam galvą, pasodino ant žirgo ir paleido gąsdinti aplinkinių. Visa esmė tame, jog raitelis be galvos – lavonas, o kaip žmogus be vardo?

Ar žmogui svarbus jo vardas?

Kaip man sakė viena mergina: „*Mano vardas Rūta, bet tu gali mane vadinti Katinuku.*“

Vardas duodamas žmogui kai jis gimsta. Vardą parenka tėvai, taip nusprendami mūsų likimą. Ar tai sąžininga? Vaikystėje skaičiau daug knygų apie indėnus ir remiantis jomis, indėniukai sulaukę tam tikro amžiaus turi teisę pasirinkti savo vardą. Ar nebūtų teisingiau, jei vardą galėtume pasirinkti ir mes patys? Aišku, jūs galite pasakyti, jog tokia galimybė palikta, galima nueiti į metrikacijos biurą užpildyti dokumentus... Tačiau žmonės taip nedaro dažniausiai...

Pamąstykite kiekvienas, ar jums patinka jūsų vardas? O gal norėtumėte, jog jūsų vardas, atspindėtų, jūsų asmenybę? Jeigu galėtumėte pasirinkti, kokį vardą pasirinktumėte? Galiu lažintis, jog 99%, pasirinktų tą patį vardą. Kodėl?

Ar nenorėtumėte leisti pasireikšti savo fantazijai, ir susigalvoti kokį nors kitą, ypatingą vardą? Tiesa pasakius, mes tai padaryti galime, virtualiame pasaulyje. Tai vadinama slapyvardžiais, arba tiesiog nikais. Ir žinote, kur bėda? Daugelis žmonių nežino, kodėl pasirinko vieno ar kitokį niką. Taip pat yra tendencijos keisti slapyvardžius priklausomai nuo nuotaikos. Apibendrinant, daugelis žmonių nežino ko nori ir negali pasakyti, kas jie tokie yra.

Atsakymas į aukščiau pateiktą klausimą kodėl?. Žmonės per daug užimti, kad kvaršintų savo galvą tokiomis problemomis, kaip vardo pasirinkimas, jie iš ryto negali išsirinkti kokį sijoną šiandien dėsis: raudoną ar mėlyną, kokį kaklaraištį pasirišti: balta su dryželiais ar žydrą su meškiukais...

Yra ir kitas dalykas, per daugelį metų į žmogų kreipiantis tuo pačiu vardu, jis pripranta. Ir staiga, jeigu žmogaus vardas pasikeistų, ar nekiltų jam tapatybės problemų? Tas vardas, kuris mums paskirtas, yra kalamas nuo pirmų gyvenimo akimirku, kai mes dar nesugebame suvokti aplinkos. Vardas yra svarbus, juk neveltui susipažindami pasakome jį, o ne el.pašto adresą arba algos dydį.

Iš tiesų vardas pats svarbiausias dalykas žmogaus gyvenime. Ar žinojote, jog žmogų pažadinant po narkozės į jį kreipiamasi vardu? Gali atimti iš žmogaus viską, bet tik ne vardą.

vap

Nu, kad tose knygoose rašydavo, kaip indėniukai gaudavo vardus. Jie taip pat nepasirinkdavo, o susapnuodavo. Išeidavo į kalnus ir susapnuodavo, t.y. gaudavo iš aukščiau negu tėvai :D

O jei rimtai. Man patinka mano vardas, bet jau 6+ metų turiu šitą nick'ą ir tikrai nesiruošiu keistis :)

Lina – nattytte

he.. kai buvau maža norėjau kokio mandro vardo iš kokio durno meksikietiško serialo, o paaugus supratau, kad šiaip jau tai man mano vardas patinka, LABAI :)))net asmeninę savo istoriją turi..ir

nesuprantu žmonių, kurie susipažindami prisistato svetimais vardais. Kam jiems? nu.. gal jiems taip ir geriau, bet vat ne man..

Brr.. ką aš čia prirašiau? Šiaip jau tai viso labo norėjau pripažinti, kad gryna tiesa, jog žmonės NEŽINO KO NORI! ta proga prieš beveik metus atitinkamą įrašą padariau, sau asmenišką tiesą sakant..

<http://www.blogas.lt/nattytte/195174/zinau-nezinau-ir-ko-gi-as-noriu.html>

dabar jau galėčiau pasakyti, kiek laiko buvo spręsta, kas pasirinkta, kiek teisingų ir klaidingų pasirinkimų dar būta.. Gaila tik, kad nevisada žinojimas ko nori padeda...

Visatos sąmonė

Ar jums buvo taip, kad sugalvojote kokią idėją, o vėliau sužinojote, kad kažkas kitas ją sėkmingai įgyvendino?

Kai aš buvau visai mazgas, kokiu 6 metų, labai nemėgdavau laukti autobusų ar troleibusų, man buvo labai keista, kodėl žmonės gyvenantys prie stotelės negalėtų surašyti visų pravažiuojančių autobusų ir troleibusų laikų, o grafiką pakabinti stotelėje. Labai akivaizdi, mano nuomone, idėja, tačiau, kad kažkas ją įgyvendintu, prireikė net 20 metų...

Kaip atsitinka, kad keli žmonės sugalvoja panašias idėjas, nors jas labai slėpė ir saugojo?

Mokslininkai atliko įdomų eksperimentą. Paėmė dvi grupes savanorių, pirmajai davė vieną populiarų laikraštį ir liepė spręsti kryžiažodį. Antrąją grupę vienai dienai visiškai atitvėrė nuo pasaulio, ir kitą dieną padavė tą patį laikraštį su tuo pačiu kryžiažodžiu. Ir ką jūs manote? Žmonės antrą dieną kryžiažodį sprendė vidutiniškai du kartus greičiau, nors nebuvo, jokio būdo, kad jie kaip nors sužinotų atsakymų variantus. Kaip tai galėjo atsitikti?

Ir dar vienas dalykas. Jaunikliai paukščiai pačiais pirmaisiais metais, tiksliai žino, kur jų tėvai skrenda žiemoti. Iš kur?

Visą tai galima paaiškinti – Visatos sąmone. Neišsemiamu informacijos ir žinių šaltiniu. Jeigu pastudijuotumėte garsių poetų, rašytojų, muzikantų biografiją, pastebėtumėte, jog ne vienas yra pasakęs, kad jis nekuria, tai tiesiog kažkokia aukštesnė jėga rašo pasinaudodama jo ranka. Ne vienas genijus yra sukūręs idealią formulę ir po to pasakęs, jog jinai netikėtai atėjo jam į galvą arba, kad susapnavo.

Visaapimanti bendrasąmonė.

Kaip pasinaudoti jos resursais? Kodėl vienas idėjas, nuolatos sugalvoja daugelis žmonių, kitas vos keletas, o trečias tik vienetai?

Pabandykite įsivaizduoti, jog žmogus yra magnetas, magnetai būna skirtingų dydžių bei skirtingo stiprumo. Nuo ko priklauso stiprumas? Tarkime per dieną 1000 žmonių perskaitė delfi.lt (tikra tragedija delfui.), jie visi priėjo ir įsisiurbė į galvą vienodą informaciją, vadinasi jų potencialas suvienodėjo, jie lengvai gali rasti bendras pokalbio temas, tačiau ir jų sugalvotos idėjos bus vienodos. Jeigu vienas iš tų žmonių perskaitė ne tik delfi.lt, bet ir ką nors drastiškai skirtingo pvz. mano puslapį, tai jo potencialas, kitoks, ir jis gali pasiekti platesnį spektrą resursų iš Visatos sąmonės.

Kodėl specialistai randa originalus problemų sprendimus? Todėl, kad jie gilina žinias tam tikroje vienoje srityje. Jie kelia savo potencialą, kad galėtų prieiti prie aukštesnio lygio resursų. Ar jūs norėtumėte savo galvą teršti atsitiktiniu šlamštu?

O kas jeigu visos mintys jau yra sumintytos, jeigu žmonės tarsi radijo imtuvai, tik gauna tam tikras bangas? Ką jūs norėtumėte klausyti: triukšmą, ar kokią nors gerą, jūsų mėgstamą radijo stotį?

Pasiimkite laikrodį ir pabandykite vieną minutę žiūrėti į sekundinę rodyklę. Ar jums pavyko išlaikyti dėmesį, nei karto nenukrypus mintimis į šoną? Tiems, kurie nebandė, galiu pasakyti, jog tai gana sunku (nors man pavyko). Deja, mūsų smegenys sugedęs radijo imtuvas ir nuolatos, nusimuša nuo pagrindinės radijo stoties, todėl jį reikia nuolatos reguliuoti. Ką mes pasieksime nuolatos reguliuodami savo minčių imtuvą? Yra toks posakis, jog pirmos dešimt į galvą atėjusių idėjų yra nieko vertos, nes jas sugalvoja visi.

Matote, pirmosioms idėjoms nereikia jokių pastangų. Ne tikite? Pabandykite sugalvoti 10 dalykų kaip išvengti automobilių kamščių. Na kaip pavyko? Manau, buvo nesunku, o dabar pabandykite sugalvoti dar 10? Na kaip dabar? Žymiai sunkiau, kodėl taip yra? Nes jums reikia sureguliuoti savo imtuvą, pasikelti savo potencialą, kad galėtumėte prieiti prie kokybiškesnių resursų. Jeigu norite nuolat, prieiti prie kokybiškų resursų, originalių idėjų, reikia save lavinti. Negalima leisti potencialui nusimūšti.

Ar norėtum būti nemirtingas?

Geras klausimas. Aš tikiuosi, kad geras. Jeigu ne tai kodėl dar skaitai šitą tekstą?

Geram klausimui reikia gero atsakymo. Parašyk jį.

Ten toliau yra daugybė simbolių iš lietuviškos abėcėlės, bet neskaityk jų. Jie neturi nieko bendro su klausimu. Beveik neturi.

Tai ar norėtum būti nemirtingas?

Nemirtingais dažniausiai nori būti žmonės nežinantys ką veikti lietingą sekmadienio popietę.

Kartą manęs paklausė: *ar norėtum būti nemirtinas?* Aš atsakiau – žinoma. *O kodėl?* Todėl, kad galėčiau stebėti kaip keičiasi pasaulis. Kai dabar pagalvoju man ta idėja vis dar atrodo šiek tiek romantiška.

Įsivaizduokit gimėt kažkur apie 1009 metus... Gyvenot... Stebėjot kaip karūnavo Mindaugą... Kaip kryžiuočiai pirmą kartą mūšyje panaudoję šaunamuosius ginklus užmušė Gediminą. Padėjot Vytautui sumušti vokiečius. Priglaudėt prancūzus traukiančius pulti Rusijos. Slėpėtės bunkeriuose pirmo ir antro pasaulinio karo metu... Stebėjote kaip nuo arklų visas pasaulis perėjo prie automobilių... Ar gi tai neromantiška? Galbūt ne, bet turi savotiško žavesio... Šiandien aš jau neesu tikras, kad norėčiau gyventi dar tūkstantį metų... O tu? Ką tu veiktum? Kodėl?

Ką tu veiki lietingą sekmadienio popietę?

Norėčiau papasakoti dar vieną istoriją. Išgalvotą. Jeigu žiūrėt detektyvinius serialus, tikrai esate matę panašių situacijų. Įsivaizduokite, apklausos kambarys, ant kėdės su antrankiais sėdi prasižengėlis, įtariamasis, aplinkui ratais vaikšto nervingas policininkas tiriantis bylą. Visą tą vaizdą už stiklinės sienos stebi dar vienas žmogus. Jeigu reiktų pasirinkti, kuris iš trijų personažų būtum tu?

Ne, tai nepsichologinis testas, kadangi aš ne psichologas. Aš tik smalsus žmogus ir mano smalsumas nepagrįstas mokslu. Kitas klausimas: o kuris žmogus tu esi realybėje?

Ar kartais tai nepanašu į tave? Grįžti namo po darbo pavargęs, pavalgai vakarienę ir išsidrebi prie televizoriaus žiūrėdamas... Kad ir ką ten rodytų... Stebėtojas... Bet juk veiksmas vyksta būtent ekrane! Ar tikrai nenorėtum nors kartą atsidurti kitoje stiklo pusėje? Norėtum, žinau, kad norėtum.

Iš kur žinau?

O ką reiškia gyventi? Stebėti ar dalyvauti? Žiūrėti kaip keičiasi pasaulis ar pačiam jį pakeisti?

Velniop visas gramatikos taisykles: **Gyvenimas Yra Veiksmažodis**(Aš Sakau). Tavo teisė nesutikti su manim, bet, kol nesuprasi šitos minties, nebūsi laimingas.

Gyvenimas neprasideda šiandien, jis prasidėjo prieš...

Tu gyveni ar lauki?

Kodėl?

Laiqua

Priklauso nuo to, koks tas nemirtingumas - aš nesergu, nesenstu ir panašiai, ar dar esu ir nenužudomas bei nesunaikinamas? Jei antras variantas, tai turbūt nenorėčiau - visgi kažkada nusibostų gyventi, o užsimušti nepavyks. Galų gale kai Visata nusibaigs šilumine mirtimi, bus visiškai nuobodu egzistuoti... Pirmu atveju turbūt norėčiau pagyventi kokį tūkstantmetį kitą.

Zombiai atrieda, atvažiuoja

Atšokit!

Vienas žmogus man pasakė, jog sunkiausia atstumti žmogų, kuris į tave ištiesęs rankas.

Šiandien mes kalbėsime apie zombius. Tikiuosi, visi puikiai žino, jog zombiai kažkada buvo žmonės... O dabar tiesiog virto kažkuo... Kažkuo kas stengiasi sunaikinti aplink dar likusius gyvuosius.

Jeigu vis dėl to kas nors iš jūsų nėra nežino kas yra zombis, siūlyčiau pasižiūrėti „Residental Evil“ (tipo „Absolutus Blogis“).

Iš tiesų visiškai nesvarbu, kokį filmą jūs matėte, visuose filmuose zombiai atlieka tam tikrus specifinius veiksmus. Pabandykite juos išsivardinti. Pirmiausiai visi zombiai vaikšto taip lyg neturėtų smegenų, eina kažkur, neaišku kur, tiesiog kartu su minia. Antra – zombiu galima tapti tik kito zombio pagalba. Iš to seka trečia – zombiai nekenčia gyvų žmonių ir bando juos įtraukti į savo kolektyvą. Kai tik pamato gyvą žmogų iš karto ištiesia į jį savo rankas. Manau, esmę supratote, o dabar pagrindinis klausimas: kiek zombių jūs sutikote šiandien?

Atsargiai, zombiai atrieda, atvažiuoja!

O klausimas buvo visai rimtas, aš nesakau, kad jūs būtinai visi sutiksime zombį. Jūs galite sutikti zombį ir jo nepažinti, troleibuse visi atrodo kaip paprasti žmonės... Bet troleibusas nieko neparodo, nieko neišduoda, nusiveža paslaptis tyliai savo maršrutu.

Zombis visuomet yra užsivertęs darbas ar kitokia veikla, vaikšto taip lyg vaikščiotu ant žarijų, visur skuba tarsi būtų galvą palikęs namie ir savaime suprantama dažniausiai vėluoja. Linksmiausia dalis: ar kas nors bandėte pamatuoti zombio produktyvumą? Jis artimas nuliui. Kaip galima padaryti ką nors lakstant, dėl to kad laksto visi?

Vis tik zombiai labai gerai atlieka vieną veiksmą – kitus užkrečia zombizmu. Saugokitės. Jeigu zombis pamato, kokį nors laisvesnį kolegą, tuoj pat ištiesia į jį savo nusvirusias zombiškas rankas ir paprašo pagalbos. Jūs galite gintis... Tačiau vargšai, tie žmonės, kurie sutinka pagelbėti, iš pradžių zombis perleidžia tik vieną darbą, o po to dar vieną, ir dar vieną... Netikėtai pastebite, kad jūsų seni draugai dingo ir jūs vis daugiau laiko praleidžiate zombio kompanijoje. Zombis geria jūsų laiką, taip kaip filmuose vampyrai kraują. Ar šiame pasaulyje dar yra kas nors vertingesnio už laiką, kurį jūs turite?

Taip žingsnis po žingsnio jūs pats tampate tikru zombiu ir pradodate ieškoti aukų – gyvų žmonių, kuriems galėtumėte paplatinti savo užkratą...

Tikiuosi, jūs nepažystate nei vieno zombio, bet jeigu netyčia pastebėjote, kad zombis pradėjo gerti jūsų laiką, vožkite jam snukin, ir bėkite šalin. Gelbėkitės kol galite, nes vėliau... Vėliau nebus.

Sveikata ir mintys

Sėdžiu ir laikiu kol ateis mieguistumas. Kaip jūs manote, ką aš galėčiau veikti belaukdamas? Pagalvojau, kad galėčiau ką nors parašyti, tik nesugalvojau apie ką... Turbūt apie tą patį kaip visada – apie save.

Turbūt jūs nesuprantate, kodėl turėčiau ko nors laukti, o ypač mieguistumo. Matot, aš išgėriau vaistų ant kurių buvo parašyta, kad sukelia mieguistumą, taigi negaliu imtis jokios veiklos, nes tuoj pat užmigsiu.

Dievinu reklamas. Myliu televiziją. Pavyzdžiui įsijungi orų prognozę, o ten tau sako: *laikas sirgti gripu*.

Na gerai, taip tiesiogiai nesako, viskas vyksta užuominomis: *Rytoj bus trys laipsniai šalčio,*

nepersišaldykite, apsirenkite storiau. O orus remia gripex, kuris pirmoji pagalbą peršalus. Ir taip per

visas masines informavimo priemones skelbia, kad jau gripo sezonas prasidėjo. Po tokios masinės hipnozės ima vargšas žmogus ir patiki.

Spėkit, o kaip buvo man?

Jau minėjau, kad dievinu reklamas. Dabar troleibusuose įstatė tokius gudrius televizorius, kurie suka video klipukus, gerai, kad bent jau be garso. Taigi iš ryto įsėdau į troleibusą, pažvelgiau kelias akimirkas į

tą televizoriuką – reklamavo vaistus nuo gripo. Žiūrėjau tik vieną reklamą tik vieną kartą, po to nosisukau ir žvelgiau pro langą. Viena akimirka ir to užteko, kad mano pašamonė užfiksuotų – gripo sezonas prasidėjo. Nežinau kaip jūs, bet aš anksčiau buvau linkęs žiemomis pasirgalioti.

Taigi, o dabar spėkit, kas atsitiko vakare man grįžus namo? Nosis bėga, kaip sugedęs vandens kranas, skauda gerklę, kosiu... Nieko nepadarysi, per daug metų susiformavo įprotis sirgti žiemą...

Aišku negaliu taip sėdėti sudėjęs ranku, todėl išgėriau vaistų. Dabar laikiu mieguistumo. O jis visai nenori ateiti....

Spėkit ką dabar pastebėjau. O gi, kad nebėga nosis ir neskauda gerklės. Kaip manote kodėl? Ar tie vaistai tokie stebuklingi ar čia kai kas kitas?

Kai atsisėdau prie kompiuterio mane užplūdo teigiamos mintys, noras kažką gražaus parašyti ir pasidalinti patirtimi su jumis. Aš užmiršau savo ligą, kol galvojau kaip čia gražiau išdėlioti mintis, taigi ir visi ligos simptomai dingo. Ir mieguistumas tikrai neateis, kol mano smegenys bus užimtos galvodamos apie straipsnį. Įdomu ar ne? Kartais nepastebime tokiu įdomių dalykų, kurie vyksta su mumis.

Tik paminėjau slogą ir vėl pradėjo nosis bėgti. Baigiu rašyti, kol neapsnargliavau visos klaviatūros.

Kur jūsų fantazijos riba?

Turbūt visi esate girdėję posakį – ir dangus neriba. Tačiau ar šis posakis galioja kai kalbame apie jūsų fantaziją? Taip, vieni žmonės turi lakesnę vaizduotę nei kiti. Ir dar kartą - taip, vaizduotę galima lavinti. Apie vaizduotės lavinimą galėsime padiskutuoti ateityje, o šiandien man daug įdomiau būtų sužinoti, kur ta fantazijos riba.

Pradėsiu nuo labai paprasto klausimo: ar dažnai svajojate apie ateitį? Tos svajonės tik abstrakti vizija apie geresnį rytojų ar jos yra apie konkrečius įvykius/žmones/vietas?

Ar mano klausimai jūsų netrikdo? Jeigu ne skaitykit toliau, noriu pasiūlyti nedidelį žaidimą. Būtų gerai, jeigu dabar nustotumėte kramtyti ir pašalintumėte visus trukdžius. Taip pat pasistengtumėte atsipalaiduoti (tikiuosi, jog skaitote ne darbo metu).

Užsimerkite ir pabandykite išivaizduoti saulėlydį prie jūros.

Užteks skaityti, pafantazuokite, kokį saulėlydį norėtumėte pamatyti?

Saulėlydis.

Jūra.

Kaip sekasi?

Jau pavyko?

Gerai tuomet aš turiu jums keletą klausimų. Saulė buvo raudona ar oranžinė? Jūra buvo šviesiai ar tamsiai mėlyna? Ar jūra bangavo? Ar dangus buvo debesuotas? Pajūris buvo smėlėtas ar akmenuotas? Tai buvo Palanga? Jūs buvote vietas ar su kažkuo? Jūs stovėjote ar sėdėjote? Ar žuvėdros skraidė? Ar matėte baltą jachtą plaukiančią tolumoje? Ir paskutinis klausimas: kiek valandų rodė jūsų rankinis laikrodis? Vieni žmonės galėjo atsakyti į daugiau, klausimų kiti – į mažiau. Man turbūt pats įdomiausias būtų atsakymas į klausimą: ar tai buvo tiesiog saulėlydis kaip paveikslas, ar tai buvo veiksmo vieta, kurioje jūs dalyvavote? Kai jūs fantazavote apie saulėlydį prie jūros, tai greičiau tai buvo ne svajonė, o prisiminimas. Taip prisiminimas, paskutinio jūsų matyto saulėlydžio prie jūros, arba paskutinio paveikslėlio (nuotraukos) matytos su saulėlydžiu. Tačiau daug įdomesnis dalykas pradėjo darytis, kai jūs pradėjote skaityti klausimus. Tuomet jūs dar sykį sukurdavote vaizdą galvoje ir jis pasikeisdavo. Staiga naujame vaizde atsirado debesys, jūra pradėjo banguoti, atsirado jachta. Beje, kokios spalvos buvo jachta? (Tikrai?) Kiek iš jūsų buvo tokie smulkmeniški, kad galvodami apie saulėlydį pagalvojo apie laikrodį? Manysčiau nei vienas. Tačiau kai perskaitėte klausimą, apie kokį laikrodį pagalvojote? O gal norėjote užduoti man klausimą: koks dar po velniais laikrodis?

Gerai, pereikime prie antros užduoties. Šiandien aš pasiryžęs kaip reikiant pakankinti jūsų fantaziją.

Pasirengę? Įsivaizduokite, kad jūs Marse stebite Žemę.
Dar kartą atsipalaiduokite, užsimerkite ir įsivaizduokite Marsą.

Marsas.

Žemė.

Marsas.

Kaip sekasi?

Jau sufantazavote?

Gerai. Štai jums nauja klausimų grupė. Ar Marsas buvo raudonas? Ar kur nors aplinkui buvo raudoni kalnai? Ar kur nors netoli nesiautė nedidelis raudonas uraganas? Ar Žemės didesnioji dalis buvo mėlyna? Ar matėte mėnulį? Ar matėte Saulę? Ar matėte žvaigždes? Dangus buvo juodas, raudonas ar mėlynas? Ar jūs buvote su skafandru? Ar jus sėdėjote ant marsaeigio? O gal jūs sėdėjote kokioje nors Marso observatorijoje? Kokie tai buvo metai? Ar tai buvo netolima ateitis? Koks buvo technologinis išsivystimas?

Skirtumas tarp saulėlydžio ir Marso yra tas, kad saulėlydį, blogiausiu atveju per televizorių, bet mes visi esame matę, tačiau Marse nei vienas iš mūsų nėra buvęs. Taigi fantazuodami apie Marsą, mes visi daugiau mažiau galvojame apie tą patį. Tą nuomonę mes visi susidarėme iš įvairių mokslininkų viešais kanalais pateiktų nuotraukų bei fantastinių romanų. Todėl visi galvojame apie raudoną Marsą, apie mėlyną Žemę. Jeigu kas nors sugalvoja ne raudoną Marsą, o pavyzdžiui žalią, tai su tokiu žmogum norėčiau susipažinti. Vis tik netikiu, jog toks atsirastų. Kadangi tai buvo nepirmas jūsų pratimas, tai galbūt kai kas iš jūsų pagalvojo ir apie daugiau detalių pvz. skafandrą. Vėl gi turbūt ne visi.

Dar nepavargote? Aš norėčiau jums duoti paskutinę užduotį.

Įsivaizduokite, kad jūs stovite Pluto planetos paviršiuje.

Atsipalaiduokite.

Užsimerkite.

Pluto.

Galvokite apie Pluto.

Kaip sekasi?

Ar jau pabuvojote Pluto?

Paskutinė serija klausimų. Pluto akmeninė planeta ar dujinė? Kokia Pluto spalva: juoda, mėlyna, balta? Ką jūs veikėte toje planetoje? Ar stebėjote dangų? Ar matėte žvaigždes? Ar matėte Žemę? Ar Pluto auga medžiai? Ar Pluto yra kalnai? Kiek ateivių buvo kartu su jumis?

Taigi, kokie rezultatai? Saulėlydį esame matę mes visi, ir visi esame matę jį skirtingą. Todėl kiekvienas iš mūsų jį įsivaizduos vis kitaip. Marso neesame matę nei vienas, tačiau masinės informacijos priemonės pateikia pakankamai daug informacijos apie šią planetą ir todėl daugiau ar mažiau mes visi ją įsivaizduojam vienodai. Tačiau apie Pluto mes nežinome nieko. Labai sunku įsivaizduoti detaliam tai apie ką nieko nežinai. Prisipažinsiu man ir klausimus sugalvoti buvo sunkiausia, nes tai per daug neapibrėžta situacija, kiekvienas iš jūsų gali sufantazuoti radikaliai skirtingus variantus, ir aš su savo klausimais šaučiau visiškai pro šalį. Koks tas Pluto yra grynai tik jūsų fantazijos vaisius.

Turbūt jau supratote, jog svajonės, fantazijos, vizijos lengvai ir noriai pasiduoda ta kryptimi, su kuo susiduriame pakankamai dažnai ir jos gali būti gana detalios. Daug sunkiau įsivaizduoti tai ko neesi matęs. Mūsų aplinka, domėjimosi sritys, patirtis riboja mūsų fantazija? Turbūt, kad taip.

Pasaulis be tavęs

Kas atsitiktų jeigu tu nebūtum gimęs? *Pasaulis būtų kitoks*. Ar kas nors pastebėtų? *O kaip gi? Juk aš padariau, tą ir aną...*

Teisingas atsakymas: pasaulis būtų lygiai toks pats ir niekas nepastebėtų, kad tavęs nėra. Kodėl?

Turbūt pirmoji mintis atėjusi į galvą: kokia gyvenimo prasmė, jeigu niekas nepastebėtų, jog manęs nėra? Geras klausimas. Geram klausimui reikia gero atsakymo, o aš jo neturiu.

Papasakosiu visai kitą dalyką – kodėl niekas nepastebėtų, kad jūsų nėra. Nes jūsų vietą būtų užėmęs kas nors Kitas – kita Onutė, kitas Antanukas. Taigi pirmiausiai, kad jūsų trūksta nepastebėtų tėvai – jie turėtų savo vaiką, gimusį lygiai tą pačią dieną, pavadintą lygiai tokiu pačiu vardu, auklėtų jį lygiai taip pat kaip jus, leistų į tą pačią mokyklą kaip jus. Jūsų taip pat nepasigestų jūsų draugai, nes jie turėtų savo draugą – kitą Onutę, kitą Antanuką. Ar man tęsti?

Pabadykite įsivaizduoti tokį pasaulį. Pasaulį be jūsų, bet su jumis. Pasaulį, kuriame kažkas užėmė jūsų vietą... **Bet to juk būti negali! Juk esu aš! Aš! Aš...**

O kas esi tu?

O jeigu pasaulis būtų be manęs, ir mano vietą būtų užėmęs Kitas ar būtų šis puslapis? Širdis rėkia – ne, bet protas tyliai kužda – taip. Dabar jūs skaitote šį tekstą, o jeigu tai nebūtumėt jūs, tai būtų Kitas, ar jis irgi skaitytų šį tekstą?

Ir vis tik pasaulis, be manęs, tai ne tas pats pasaulis, kažko vis dėl to trūksta. Ko? O juk tą trūkumą matyčiau tik aš, stebėdamas pasaulį ir suvokdamas, jog tai turėjau būti aš. Niekas kitas to nesuprastų. Trūktų manęs, bet kaip man apibrėžti save?

Gimimo data, zodiako ženklų, vardų, pravardė, tėvų vardais? Bet juk Kitas tai gautų vos tik užėmęs mano vietą.

Ar aš galiu save apibrėžti kūnu? Ūgiu, svoriu, akių spalva, plaukų spalva, nosies smailumu, antakių išlenkimu, apgamų skaičiumi? Bet juk Kitas turėtų irgi viską tą patį.

O gal tuomet aš galiu save apibrėžti charakterio savybėmis? Drąsus, kalbus, gudrus, maštantis logiškai... Čia kyla klausimas: kiek tavo charakteris priklauso nuo auklėjimo? Sakyčiau, kad daug. Jeigu vaikystėje tau viską draudė, tai be abejonės užaugęs nebūsi drąsus - visuomet lauksi leidimo. Jeigu vaikystėje tau visuomet liepė užsičiaupti, tai ar būsi kalbus?

Galbūt aš galiu pabrėžti save pasiekimais? Diplomu su pagyrimu? Darbu su didele alga? O ar pasiekimai nepriklauso nuo charakterio?

Aš žinau, kad jeigu Kitas užimtų mano vietą, tai nebūčiau aš. Aš ne toks! O koks aš? Mes mėgstame sakyti, jog visi žmonės yra individualybės, tai kas tuomet yra tas individualumas, kas mus atskiria nuo kitų žmonių? Paliksiu jums viltį. Jeigu tėvai augina kelis vaikus, tai jie visuomet būna labai skirtingi. Jie pasirenka skirtingas profesijas, jų pasiekimai skiriasi, net jų gyvenimo trukmė skiriasi. Kodėl? O juk tėvai buvo tie patys? Ar todėl, kad tėvai auklėdami pirmą vaiką daug klydo, auklėdami antrą jau nekartoję tų pačių klaidų, o trečią išauklėjo idealiai? Jeigu tai tiesa, tai kodėl aš tuo netikiu?

Galbūt yra kažkas ko mes nepaveldime, ko mes neišmokstame, ko neįmanoma išauklėti. Kažkas kas mus skiria nuo Kitų, ką mes atsinešame su savimi ateidami į šį pasaulį?

Ir turiu dar vieną klausimą sau: iš kur tas noras viskuo abejoti ir maištauti? Ar tik ne iš kito pasaulio?

Inflatera

Aš nebūčiau tokia tikra, kad manęs nepastebėtų, tiksliau nepasigestų. Esu linkusi tikėti, kas jei vietoj manęs būtų gimusi kita mergina, ji tikrai būtų visiškai kitokia, nei aš. Ir galbūt pasaulyje atsirastų žmogus, kuriam tiesiog kažko trūktų, ko jis ilgėtusi, bet negalėtų gauti, t.y. manęs. Aišku, gal kiek per daug susireikšminu, bet mane pačią kartais aplanko jausmas, kad turėtų būt koks nors žmogus, kuris mane suprastų, o apsižvalgius jo nematyti. Ir kodėl visą charakterio formavimąsi priskiri tėvams? Yra daugybė kitų šaltinių: draugai, kolegos, perskaitytos knygos, pamatyti filmai, patirti gyvenimo įvykiai, įvairūs susidūrimai su įvairiais žmonėmis įvairiose situacijose... Būtent daugybė šių ir kitų faktorių ir daro mus individualybėmis. Ir net jei kažką ypatingo atsinešame su savimi vos gimę, tai esu tikra, kad tas kažkas vis tiek kinta ir labai priklauso nuo įvairių aplinkybių. Net vienintelė smulkmena gali visiškai pakeisti žmogų. O kur dar kitų įtaka (pats kažkada rašei apie tai: <http://www.nepo.lt/lt/nuomone/istorijos/diena-be-itakos/>). Na, o viena iš galimybių, kodėl kyla noras viskuo abejoti ir kartu maištauti, gali būti ta, kad per daug šiame pasaulyje dalykų, kurių nesuprantame arba kuriuos galvojome, kad suprantame, o po kurio laiko pasirodė, kad klydome. Juk

kažkada visi manė, kad žemė plokščia, kol to nepaneigė. O kas žino, gal kada bus paneigta ir tai, kad ji apvali. Taip ir atsiranda nepasitikėjimas ir abejonės supančiais dalykais.

Aurimas

Be manęs ar tavęs pasaulis būtų kitoks. Bet mes esame labai maža, nepastebima dalis viso to kratinio. Todėl save kažkuom išskirti yra gan neteisinga.

O du skirtingi žvėrys auginami kad ir idealiai tokiom pačiom sąlygom niekada nebus vienodi. Dvyniai ir tie yra skirtingi. Ne tik kad gimė skirtingu laiku, bet ir tuom, kad net jų genai negali būti identiški (pataisykit, jei klystu).

Asmenybė formuojasi per išbandymus, per pasirinktus kelius jiems įveikti.

Greta

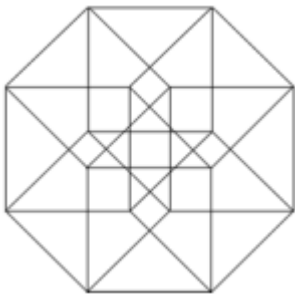
Dvyniai būna identiški ir neidentiški. Identiški atrodo vienodai ir turi vienodą genų rinkinį.

Apskritai visada buvau už tai, jog nesam nepakartojami. Naivumo man tam neužtenka. Paauglystėj būčiau siekus savo gyvenimą įprasminti parašydama knygą, kažką sukurdama, kažką apčiuopiamo, kažkur savo vardą pavardę palikti.. dabar manęs ši mintis nebedžiugintų, nes kam man visai tai, kai manęs tiesiog nebus? Be to dabar pavyzdžių neatsiminsiu, bet ir reikšmingi žmonijai atradimai buvo ne retas atvejis padaromi nepriklausomai vienas nuo kito dirbančių kelių mokslininkų, tiesiog dėsningumas žmonijos vystymosi, tik vat kas suspėjo pirmas apie tai paskelbt, tas ir laimėjo...

kalbant apie kūną žmogaus viskas gan paprasta- genai aplinka. Unikaliu daro mutacija - atsitiktinumas, pakeičiantis mūsų genus.

ir dar.. kodėl mum taip svarbu būti unikaliais? vis ta mirties baimė, o baimė iš nežinojimo. o gal mes esam mažos dulkelės kažko reikšmingo, kad ir vienodos, bet vienodai svarbios/nereikšmingos.. aš matyt keista, nes man patinka būt minios žmogumi, kai esant keliems tūkstančiams žmonių šalia esi visai nesavrbus ir lygus. ir kas, kad nesu vienintelė tokia, nebetrūkdo man tai. nežinau, ką čia prirašiau ir kodėl :)

Laikas nėra ketvirtas matavimas

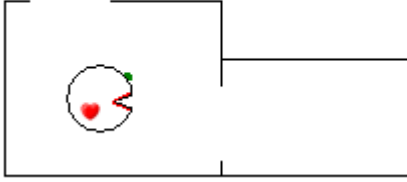
Mokykloje mus mokydavo fizikos, geometrijos. Mokykloje aiškindavo, jog gyvename trimačiam pasaulyje. O paklausus apie ketvirtą matavimą sakydavo, jog tai – laikas. Mes trimačio pasaulio gyventojai galime suvokti laiką, tačiau negalime po jį keliauti, o keturmačio pasaulio būtybės galėtų. Deja...

Pradėkim nuo to, kad mes tikrai gyvename trimačiame pasaulyje. Jeigu kas nors norėtų ateiti pas mane į svečius (yra norinčių?) jam neužtenka žinoti tik gatvės (vienas matavimas), gatvė ilga. Dar reikia namo numerio (antras matavimas), tačiau namai daugiaaukščiai (dažniausiai), todėl dar reikia ir buto numerio (trečias matavimas), pagal kurį žmogus nusprendžia kaip aukštai nuo žemės pasikėlęs aš gyvenu. Taigi, dabar jau esame tikri, jog gyvename trimačiame pasaulyje.

Pabandykite įsivaizduoti dvimatį pasaulį. Gana paprasta, pasiimkite popieriaus lapą ir jis bus jūsų dvimatis pasaulis. Nupieškite namą.

Tiesa pasakius, bijodamas, kad jūsų vaizduotė per daug laki, aš pats nupiešiau dviejų kambarių namą.

Štai jis:

Namas neatrodo labai įspūdingai. Be baldų. Be baldų, todėl kad dvimačio pasaulio baldų išvaizda verta atskiros diskusijos. O tas pacman'as kambaryje tai aš. Atkreipkite dėmesį, jog burna ir akis yra šone, o ne per vidurį. Jeigu būtų per vidurį aš nei valgyt galėčiau, nei ką nors matyčiau. Tarkim čia buvo šioks toks lyrinis nukrypimas.

Dabar kai mes įsivaizduojame vienodai dvimatį pasaulį užduokime klausimą: koks būtų trimatis pasaulis? Kas per kvailas klausimas? Atsiprašau, neteisingai suformulavau klausimą. Ar laikas gali būti trečiasis matavimas? Žinoma. Juk vienu laiko momentu aš galėjau būti viename kambaryje, kitu kitame arba lauke. Stop! Juk mes esame trimačio pasaulio gyventojai ir tikrai žinome, kad laikas nėra trečiasis matavimas. Jeigu laikas nėra, nors galėtų būti trečiasis matavimas, tai kodėl jis turėtų būti ketvirtasis? Atsakymas – neturėtų, nėra.

Grįžkime prie mano dvimačio pasaulio. Esu tikras, jog atkreipėte dėmesį į tai, kad mano pacman'as turi širdį. Klausimas: ar jis pats gali matyti tokį vaizdą? Ne. Ar kiti dvimačio pasaulio gyventojai galėtų matyti tą širdį? Nesupjaustę pacman'o ir be dvimačio rentgeno aparato atitiktumėte tikrai ne.

Žinote kur lenkiu? Jeigu mes galime stebėti pacman'o gyvenimą dvimačiame pasaulyje, tai keturmačio pasaulio būtybė gali stebėti mūsų gyvenimus per namo sienas. Žiūrėti ką mes veikiame vakarais...

Keturmačio pasaulio būtybė, be jokiu aparatų gali palyginti rūkio ir eilinio žmogaus plaučius...

BRRrrrrr.... Skamba baisokai ar ne? Tikiuosi šitoje visatos pusėje nėra nei vienos keturmečio pasaulio būtybės.

banditaz

Laikas yra dimensija vien jau dėl to, kad sistema gali jame kryptingai evoliucinuoti. Matematinis formalizmas kalbant, kryptis nėra svarbi, žiūrint mūsų akimis - galbūt svarbi. Taigi po laiką tu gali keliauti, tačiau tik viena kryptimi.

Analogiškai galima palyginti su dvimačiais elektronais, kurie dėl tam tikrų išorinių priežasčių tegali laisvai judėti plokštumoje x ir y kryptimis, nors juos supanti erdvė dar turi ir z kryptį. Jiems atrodo, kad supanti erdvė negali būti trimatė, nes antraip galėtų judėti z kryptimi (visgi jie ja judėti gali, bet kvantuotai).

Per paviršutiniškai nusprendei :)

Vaikytis svajonę

Svajonė didelė ar maža, įgyvendinta arba ne...

Įgyvendinti svajonę - tai tas pats kaip stebėti skrendantį drakoną. Kada paskutinį kartą matėte dangumi didingai sklendžiantį drakoną?

Taip, jūs mane supratote teisingai.

Man patinka *drakonai*. Tai nuostabu. *Drakonus* galime pamatyti filmuose per televizorių, galime perskaityti knygose. Bet jų nepamatysi pažvelgęs pro langą, ten ir vėl tik apsiniaukęs dangus, kada į mano langus pasibels lietus? *Drakonai* išskleidžia savo didingus sparnus ir pakyla į neįsivaizduojamus aukščius. Ir jeigu tik galėtum ten atsidurti tu... Tai būtų nepakartojama. Vienintelis būdas suprasti, ką reiškia jausti, jog visas pasaulis po tavo kojomis, pakilti kartu. *Drakonai* spjaudosi ugnimi ir žvelgia į tave savo didelėmis akimis, bet *jie* negali tau pakenkti, tai tiesa, kaip tiesa ir tai, jog *jie* niekada nepasibels į tavo kambario duris. Prisipažink sau, jog kai žiūri filmą per televizorių, didelėmis viltigomis akimis seki kaip keičiasi vaizdai, visuomet pagalvoji: *aš irgi noriu, aš irgi noriu turėti tokį nuosavą drakoną.*

O jeigu būtų galima nueiti į parduotuvę ir nusipirkti mažą *drakoniuką*, visai kaip mielą šuniuką: ar eitum? Ar augintum nuo mažiuko, kol vieną dieną jis išskleistų sparnus ir pakeltų tave virš upių mėlynų, virš kalnų apsnigtų? Ar tuomet sušuktum: *aš viską turiu?*

O dabar pakeisk žodį *drakonas* į žodį **svajonė** ir perskaityk tekstą iš naujo (įžangą praleisk). Ar tai būtų tiesa? Ar svajonė didelė, nereali, nepasiekiamą? Ar jinai tiktai suteikia viltį, džiaugsmo, kai būni viena? Apie ką svajoji vėlai vakare?

Motyvacija?

Kai nieko neturi, tai nieko ir nereikia

Turbūt dar neseniai teko girdėti pasakymus, jog Sovietų sąjungoje gyventi buvo geriau. Iš tiesų raudonoji imperija čia ne prie ko, jums turbūt bus sunku patikėti, bet JAV irgi seniau buvo gyventi geriau. Tai kur iš tiesų yra bėda?

Kada paskutinį kartą buvote parduotuvėje? Tai turbūt pakankamai kvailas klausimas, nes daugelis jūsų atsakytų „šiandien“ arba „vakar“. Paimkime kaip pavyzdį maisto prekių parduotuvę, kiek duonos rūšių tenai yra? Daug, gerokai perdaug. Problema yra tame, jog žmogus gana lengvai gali palyginti tris daiktus ir iš jų išsirinkti sau patinkanti, tačiau kai daiktų yra daugiau žmogus, pasimeta, pradeda dvejoti ir nežino ką pasirinkti. Seniau buvo geriau, seniau nebuvo iš ko rinktis.

Tarkim aš noriu išsirinkti pomidorų padažą, galiu rinktis tarp aštraus ir švelnaus. Švelnus man nepatinka, todėl renkuosi aštrų, deja, taip buvo seniau. Dabar norėdamas nusipirkti aštrų pomidorų padažą turiu rinktis iš: aštraus, ugninio, pikantiško, česnakinio, pipirinio, šašlykams, aštraus su daržovėmis, aštraus su paprika... Jeigu pasirinksiu pikantišką, tai grįžęs galvosiu gal reikėjo pasirinkti česnakinį, jeigu pasirinksiu česnakinį tai grįžęs galvosiu gal reikėjo pasirinkti...

Mokslininkai atliko įdomų eksperimentą. Jie surinko dvi grupes studentų, juos apmokė padaryti geras fotografijas, semestro gale pasakė, kad jūs galite padaryti dvi labai geras fotografijas. Kai jos buvo padarytos pirmai grupei pasakė, jog studentas tuoj pat turi pasirinkti vieną fotografiją, o kita atiduoti jiems nes jina bus siunčiama į mokslininkų centrą už n kilometrų nuo universiteto, kas reiškė, kad studentas antrosios fotografijos daugiau niekada nepamatys. Žiauroka ar ne? Antrajai grupei pasakė, kad jie taip pat turi pasirinkti dabar, tačiau fotografijos į centrą bus išsiunčiamos tik po keturių dienų, taigi jeigu persigalvos galės ateiti pasikeisti. Atlikus apklausas po poros dienų paaiškėjo, jog daugiau nei 80% pirmos grupės studentų buvo patenkinti savo sprendimu ir manė, jog išsirinko gražesnę nuotrauką. Tuo tarpu antroje grupėje taip manančių skaičius vos siekė 50%. Praėjus daugiau nei 4 dienoms, t.y. terminui per kurį antros grupės studentai galėjo pasikeisti fotografiją, apklausa buvo pakartota. Pirmos grupės skaičiai nelabai skyrėsi, o antroje, neskaitant to jog beveik niekas nesinaudojo galimybe pasikeisti fotografijos į kitą, patenkintų skaičius šiek tiek padidėjo, bet iki pirmosios grupės rezultatų jiems dar buvo toloka. Taigi išvada paprasta: kai neturime pasirinkimo, susitaikome su tuo ką gauname, tuo tarpu kai galime rinktis, po to nuolat kankinamės dėl savo sprendimo.

Kitais metais mokslininkai nusprendė kartoti eksperimentą tik šį kartą jie iš karto studentų paklausė, kurioje grupėje jie norėtų dalyvauti: pirmoje – kur vieną fotografiją reikia atiduoti iš karto ar antroje – kur turėtų keturias dienas apsisprendimui. Kaip manote kurią grupę pasirinko dauguma studentų? Antrą. Jeigu būtų žinoję pirmojo eksperimento rezultatus greičiausiai rinktųsi kitaip, tačiau... Keista, kad žmogus renkasi kančią savo noru.

Taigi, seniau gyventi buvo geriau. Kokia iš tiesų laimingo gyvenimo paslaptis?

1) Sumažinti savo lūkesčius. Na gerai, aš pasirinkau pikantišką kečupą, galbūt jis nėra toks skanus kaip aš tikėjausi, bet kito pikantiško nėra, nėra nieko geresnio.

2) Niekada nesigailėti savo sprendimo. Net jeigu duotos keturios dienos pasikeisti fotografijai aš privalau apsispręsti dabar ir daugiau to sprendimo nesvarstyti. Kaip sakoma „aukščiausio teismo sprendimas neapskundžiamas“.

3) Prisiimti atsakomybę už savo sprendimus. Tai pat sunkiausias dalykas, žmonės labai kratosi atsakomybės. Kai atėję į parduotuvę renkatės pomidorų padažą, tai pagalvojate; „aha, Jeronimas sakė, jog pikantiškas yra skanus, jį ir paimsiu“. Spėkit kas pirmiausiai bus apkaltintas, jeigu jums kečupas nepatiks? Jeronimas, juk tai jis patarė... Hm, o prie ko čia jis, jeigu sprendimą priėmėte patys?

Kokia laimingo gyvenimo paslaptis? Skaitykite pavadinimą, viskas labai paprasta.

Gulinčių nieks nemuša

Šiandien prisiminau tokį multiką iš vaikystės apie labai drąsų kiškį. Kiškis eidavo mišku įspirdavo kokiai nors lapei ar meškai po to atsiguldavo ir pareikšdavo: gulinčių niekas nemuša.

Ir iš tiesų, jeigu pažiūrėtumėte į gyvenimą: gulinčių niekas nemuša. Atsimenu, kažkada mokykloje per biologijos pamoką buvo užduotis suprojektuoti kosminį laivą, kuris galėtų ilgai keliauti kosmosu ir ieškoti žmonėms tinkamų gyventi planetų: reikėjo paskaičiuoti ko ir kiek imsime, kaip apgyvendinsit žmones ir t.t. Mes susėdom su draugu ir nupiešėm laivo pjūvį iš šono, sudalinom jį į aukštus, aukštus sudalinom į patalpas. Nupiešėme augalų plantacijas, vandens talpyklas, gyvenamąsias patalpas, sugalvojome kaip turėtų veikti oro kondicionavimo sistema. Pririnkome įvairių linksmų dalykų kaip pvz. gaminti puodelius iš ledo – iš jų būtų galima gerti šaltą arbatą, be to puodukas ekologiškas ir panaudojus

jis tiesiog ištirpsta. Parengėm labai stiprų darbą, pristatinėjom maždaug 15 minučių, paskui mus dar 10 minučių kamantinėjo, kodėl darėte taip, o ne anaip, kodėl iš viso pasirinkote tokį sprendimą...

Kiti klasiškai nebuvo tokie kruopštūs: jie nupiešė apskritimą, sudalino jį lyg picą į šešias dalis ir tiesiog užrašė „žmonės“, „bažnyčia“, „sodai“, „valdymas“, „variklis“, „fabrikas“. Pristatė per porą minučių ir niekam nekilo jokių klausimų...

Bijote kritikos? Nieko nedarykite, nes gulinčių niekas nemuša.

Ne, ką jūs aš nenoriu sakyti, jog gulėkite per dienas išvertę pilvus prieš saulutę, kaip kokie driežai susirangę ant kelmelio. Nors jūs greičiausiai pagalvojote, kad būtų labai smagu. Tačiau ar jus patenkintų tokios pačios egzistencijos sąlygos kaip driežo? Manęs ne. Tokiu atveju belieka viena išeitis – nebijoti kritikos, net gi sakyčiau priešingai – laukti jos.

Jeigu jūs padarėte darbą ir negavote jokios kritikos jums nekyla įtarimas kodėl? Galbūt jūsų darbas nieko vertas? Arba niekas nesuprato ką jūs padarėte. Bet kuriuo atveju tai nėra gerai. Ir jeigu paimtume priešingą situaciją: kuo svarbesnę žmogui sritį pajudinsite, tuo aršesnę kritika bus. Bėda ta, kad kuo aršesnę kritika, tuo mažiau joje logikos ir argumentų, tai būna jau nenormali kritika, iš kurios jūs tikėtumėtės sužinoti savo klaidas ir jas pataisyti, o tik emocijos.

Visi žmonės daugiau ar mažiau yra konservatoriai, jie prisitaikė prie esamų sąlygų ir nenori nieko keisti. O čia staiga iššokate jūs su savo idėjomis, kaip patobulinti, pagerinti jų gyvenimą. Na, jau ne... Taip lengvai jums nepavyks. Jeigu teko mokytis istoriją, tai turbūt girdėjote apie technologinę revoliuciją, kai fabrikuose atsirado mašinos. Iš pradžių žmonės negalėjo su tuo susitaikyti ir bijojo, kad mašinos atims iš jų darbus. Jie kėlė maištus, daužydavo mašinas. Tačiau kaip matome dabar, mašinos ne tik, kad neišnyko, bet dar ir sukūrė daugiau darbo vietų žmonėms.

Kritika turbūt vienintelė sritis, kur buvimas per vidurį yra geriausia, nes jeigu pasitrauksite į vieną kraštą – kritikos nebuvimas, reiškia, kad arba jūs nieko nedarote, arba niekam neįdomu, o jeigu pasitrauksite į kitą kraštą – labai arši kritika, reiškia, jog paprasčiausiai jūsų kažkas nemėgsta. Bet kuriuo atveju tai nieko nepasako apie jūsų pasiekimus.

Kritikuokite, tačiau nepasiduokite emocijoms.

Spiderman vs Batman

Šiandien ant mano operacinio atsidūrė du superherojai: Spiderman ir Batman. Du vyrai, našlaičiai, kurių tėvai buvo nužudyti, kai jie buvo maži, abu slepia savo tikruosius veidus po kaukėmis ir gyvena dvigubą gyvenimą. Rodos tuo jų panašumas ir baigiasi, dabar pakalbėkim apie skirtumus.

Spiderman. Jaunas studentas, neturtingas, gyvena ankštame bute su teta, kuris prašosi remonto. Teta nesugeba sumokėti mokesčių ir kad jai padėtų, Peteris įsidarbina fotografu.

Kovoje su blogiu pasitelkia galias įgytas įkandus radioaktyviam vorui. Pagrindinės galios: šeštasis pavojaus jausmas, greitis, galimybė vaikščioti sienomis.

Batman. Pagyvenęs vyriškis, labai turtingas, name miegamųjų be skaičiaus (aš nežinau, gal kas nors iš jūsų mėgino skaičiuoti). Briusas labai turtingas, tad dažnai rengia/dalyvauja labdaros pobūviuose.

Jis neturi jokių fantastinių galių, todėl kovoje su blogiu pasitelkia aštrų protą, išmokus kovos menus, bei žmogaus psichologijos žinias. Kadangi jis yra turtingas, tai pinigus investuoja į įvairius tyrimus ir į pagalbą gali pasiimti įvairios šaunios technikos, kaip Batmobilį ir kitus daiktus.

Dėl kito mano sakinio turbūt pasipiktins daugelis šių superherojų fanų, bet taip jiems ir reikia.

Kuris iš šių herojų yra artimesnis liaudžiai jūsų nuomone?

Mano – Spiderman. Jis yra vargšas, kaip ir daugelis žmonių. Studentas, kas labai artima jaunimui, be to jį kamuoja tos pačios problemos kaip ir tūla studentą ar moksleivį. Ne gana to dar naktimis kovoja su blogiu! (Įdomu, kada jis miega?). Daugelis turbūt iš jūsų pasakytų aš irgi taip norėčiau, bet vat jis turi o aš ne. Tai tarsi atleidžia žmogų nuo įsipareigojimų skleisti gėrį.

Daugelis paprastų žmonių turbūt pritartų, kad milijonieriai yra blogis (tikiuosi tam nepritaria didžioji dalis mano skaitytojų). Bet juk Batman yra turtuolis, jeigu ir aš bučiau toks turtingas, tai turbūt irgi galėčiau neleisti keroti blogiui, tačiau dabar... Batman išmano rytų kovos menus, lengva jam treniruotis kaip dirbti nereikia... Batman yra labai protingas, ne taip kaip... Kaip matote Batman visai nelimpa.

Kaip pasakė kartą Spiderman: „su didele galia ateina didelė atsakomybė“. Daugelis žmonių, pasvajoja, kad jeigu turėtų kokių nors stebuklingų galių, tai gyventų kitaip, tačiau nedaugelis gali prisiimti atsakomybę už savo veiksmus dabar. Nedaugelis sugeba tą supergalią susikurti iš nieko. Kiekviename iš mūsų slypi stebuklingos galios, tai greičiausiai nėra laipiojimas sienomis, tačiau jos be abejonės padėtų kurti gėrį ir gyventi geriau (bent jau kiekvienam iš jūsų).

Visai nesvarbu, kuris superherojus jums patinka, jis superherojumi tapo ne dėl savo supergalių ar superpinigų (norėtumėte šios supergalios?), superherojimi, jis tapo todėl, kad jis gali priimti sprendimus, todėl kad jis nestovi vietoje ir elgiasi ryžtingai, todėl kad jis nori padėti kitiems. Kiekvienas iš jūsų tai gali daryti. Jūsų teisė rinktis.

Exuss

Žodžiuose yra tiesos. Asmeniškai aš tapatinčiausi su Betmenu. Man patinka juoda spalva. Tik Briusas Veinas mane galėtų mane vaišinti brendžiu, o Peteris Parkeris nebent tik ant alaus sukrapštytų, o alaus aš nemėgstu.

Betmeno miestas - Getemas, man yra mielesnis savo architektūra ir niūria nuotaika, negu Spaidermeno Niujorkas.

Ir dar, Betmenas yra tikras vyras. Spaidermenui, nepaisant priimtos atsakomybės, iki vyriškumo dar reikia pribrešti.

Atkklusas gerai ar blogai?

Aš pastebėjau, kad man patinka pasakoti išgirstas istorijas. Taigi, klausykite.

Viena moteris aptvare laikė vilkus. Ir vieną dieną jina išgirdo kažkokį keistą bumtelėjimą į aptvarą, kuriame gyveno žvėrys. Ji pažvelgė pro langą ir pamatė mielą zuikutį, kuris išibėgėjęs bandė peršokti tvorą, bet jam nesisekė. Zuikis išibėgėdavo, šokdavo, tačiau tvora buvo per aukšta ir jis atsitrenkęs, nukrisdavo žemėn. Bet zuikio būta nepaprasto. Kiekvieną kartą nukritęs, jis vėl keldavosi, paeidavo atgal išibėgėdavo ir vėl šokdavo. Sakoma, kad atkakliems ir dievai padeda, po eilinio išibėgėjimo, zuikis pašoko taip aukštai, kad sugebėjo peršokti tvorą ir nusileido vidury aptvaro. Jūs turbūt galite įsivaizduoti, kaip nustebo vilkai, bet dar labiau nustebo pats zuikis.

Turbūt puikiai suprantate, kaip baigėsi šita istorija, todėl nepamirškite detalių ir jums siūlau negalvoti apie tai kaip rožinis drambliukas šoka baletą.

Apie ką ši istorija? Aš nežinau ar jums teko girdėti, tačiau bent jau aš pastoviai užtinku vieną dalyką. Ar žinote, kuo skiriasi nugalėtojai ir palaimėjusieji? Sėkmingi ir nelaimingieji? Teiginys yra toks: nugalėtojai niekuomet nepasiduoda. Kad iliustruoti šį teiginį pateikiamas pavyzdys su Tomu Edisonu, jam prirėkė 1000 bandymų, kad sukurtų lemputę. Tai tikras įvykis, bet...

Grįžkime prie mano papasakotos istorijos. Zuikis tikrai buvo atkaklus, tačiau ar tai ką jis pasiekė jūs pavadintumėte sėkme? Aš ne. Taigi mano teiginys – atkaklūs gali būti ir visiški idiotai (dažniausiai taip ir būna). Lyderiai privalo žinoti, ko siekia, privalo žinoti tikslą. Jeigu zuikis būtų žinojęs, kad aptvare vilkai greičiausiai nebūtų šokę per tvorą (išskyrus tuos atvejus jeigu zuikis yra teroristas arba kamikadžė). Nebūkite užsispyrę, jeigu žinote kad tas dalykas neatneš jums naudos, arba dar blogiau pakenks jums. Nebūkite užsispyrę, jeigu nežinote koks prizas slepiasi po juoda dėže. Čia prisiminiau seną žaidimą, rodomą per rusų kanalą – „stebuklų laukas“. Aš dabar neatsimenu visų taisyklių ir prie kokių sąlygų taip atsitinka, bet situacija yra tokia: atnešama į salę juoda dėžė, kurioje guli prizas. Prizas gali būti mašinos

rakteliai arba tiesiog saldainis. Žaidimo vedėjas pasiūlo vietoj prizo juodoje dėžėje imti pinigus. Pradedama nuo nedidelių sumų - 100, o baigia 500 kartų didesne suma, tačiau žaidėjas nepasiduoda. Vedėjui nusibosta į kalbinėti žaidėją, ir jis pasiūlo išimti prizą iš juodos dėžės – bananas. Kaip sakoma geriau briedis tvarte, nei žvirblis dangui.

Taip, kad tik atkaklumas nieko neduoda, daugiau svarbiau žinoti ko nori.

Atkaklumas: kiek pastangų įdėti?

Tikiuosi visi žinote Ezopą. Ne aš ne apie tą iš grupės ŽAS, aš apie seną, gerą, išmintingą graiką. Aš apie tą, kuris rašė pasakėčias, ir kaip tik norėčiau jums vieną iš jų papasakoti.

Kartą ėjo alkana lapė per vynuogyną, pakėlė galvą aukštyn ir pamatė labai gražią vynuogių kekę. Jinai atsispyrė išvisų jėgų nuo žemės ir pašoko, tačiau nepasiekė. Antrą kartą bandydama jinai paėjo kiek atgal, kad galėtų įsibėgėti ir pakartotojo šuolį, tačiau vis tiek pasiekti nepavyko. Tuomet jinai pažiūrėjo į vynuoges ir tarė: *Kam stengtis vis tiek jos žalios*. Šios istorijos moralas – tai ko žmonės negali pasiekti išmoksta nekęsti. Tačiau aš norėčiau atkreipti dėmesį į kitą dalyką: kiek reikia stengtis? Jeigu lapė būtų buvusi tokia pat atkakli kaip ir kiškis, jinai tikrai KADA NORS būtų paragavusių vynuogių, tačiau ar jos vertos tų pastangų, kurias reikia įdėti norint jas gauti? Jeigu lapė norėtų būtent vynuogių tai turbūt kiekvienas pasakytumėte: stenkis ir kada nors gausi. Tačiau šiuo atveju lapė norėjo tik maisto, galbūt jinai paėjus toliau ras žemuogių, kurias norit suvalgyti užtektų nulenkti galvą. Taigi šiuo atveju visos pastangos būtų kaip ir energijos švaistymas veltui. Tačiau kaip tu doras žmogus dabar gali žinoti? Kaip žinoti po kelinto šuolio pasiseks, juk dažniausiai neimsi ir nepaklausi: *Ei, klausyk tikslė, ar greitai tu man pasiduos?* Šiuo atveju bent jau galim būti tikri, kad lapei pašokus šakos nepasikelia aukščiau, tačiau gyvenime juk visko būna...

Taigi grįžkime prie klausimo: kaip žinoti, kada tas „kada nors“ vertas pastangų ir laiko? Kaip žinoti, jog bandymas kažką pasiekti neišvaistysi viso savo gyvenimo? Sako, jog daugelis žmonių pasiduoda prie pat finišo, turbūt visiems aišku, kas šiuo atveju yra finišas, tačiau kaip žinoti, tu jau arti ar dar toli? Juk ne taip jau dažnai galima viską išmatuoti vizualiai...

Kiek reikia įdėti pastangų?

Kiek reikia skirti laiko?

Kaip žinoti kada pasitraukti?

Kaip žinoti, kiek liko iki finišo?

MicroPtah

Kaip žinoti, kiek liko iki finišo?

Norėdamas pasiekti koki nors tikslą, pirmiausiai turi tiksliai žinoti ko tu sieki ir visa tai turi būti konkretus dalykas. Tuomet kai jau žinai, ko sieki, tuomet turi turėti kažkokį planą kaip to pasieksi ir laiptelis po laiptelio lipi aukštyn. Ir visuomet gali pažiureti atgal ir pamatyti kiek jau pasiekei ir kiek tau dar liko.

Kaip žinoti, kada pasitraukti?

Pirmiausia turi žinoti ar tu tikrai to nori, o jei norėsi labai labai, tai ta tikslą ir pasieksi, tik nereikia sėdėti ranku sudėjus ir manyti, jog viskas ateis laikui bėgant, deja ne. O jeigu tas tikslas nevertas tavo laiko, tai tuomet geriau ne nepradėti, o siekti svarbesniu tikslu. Viskas priklauso nuo tavo vertybių skales.

Kiek reikia skirti laiko?

Tiek kiek manai, kad yra verta ir ne truputėlio daugiau.

Kiek reikia įdėti pastangų?

Kiekvienam darbui reikia įdėti maksimumą pastangų, daryt tiek kiek gali (as much as you can) ir daryk tai iš širdies, tuomet viskas eisis lengviau.

Exuss

Turėti konkretų tikslą lengva. Sunkiausia yra tarpinius etapus tiksliai žinoti. Tas yra sunku. Pvz., noriu būti Baltarusijos prezidentu vietoje Lukašenkos? (aš labai konkrečiai įsivaizduoju, kaip kalbu per baltarusišką televiziją). Kas man tikslus tarpinius etapus išvardinti? Ir realius etapus, o ne pievas kažkokias!

P.S. Lapės nevalgo vynuogių :)

Motyvacija: pyragas ar botagas?

Aš skundžiausi, kad kai kurie žmonės nemoka motyvuoti. Pasirodo aš klydau. Na... klydau tik iš dalies, nes kaip ir visi žmonės apie viską sprendžiau iš savo pozicijų.

Visai nesenai sužinojau, jog yra keturi žmonių tipai, jie susidaro sujungus dvi asmeninių savybių grupes, kurias ir norėčiau pristatyti.

Pirmoji grupė.

Bėgliai – visuomet bėga nuo problemų. Jie nepajudins nei piršto, jeigu aplinkybės nekels grėsmės, jų gyvybėms arba komfortui. Niekada nemaniau, kad ką nors gali motyvuoti problemos arba grąšinimai, tačiau būtent taip reikia motyvuoti bėglius. Paimkime paprastą pavyzdį: reikia susitvarkyti kambarį. Norėdami motyvuoti bėglį turėtumėte pasakyti kažką tokio: „*Jeigu nesusitvarkysi kambario, jame prisikaups daug dulkių, maisto trupinių, todėl atsikraustys gyventi tarakonai ir vorai. Juk tu bijai vorų.*“ arba „*Jeigu nesusitvarkysi kambario, tai šiemet pas tavo neateis Senis Šaltis.*“. Jeigu man kas nors ką nors panašaus pasakytų, tai į pirmą teiginį mano atsakymas būtų: „*Gerai, pažiūrime kaip atsikraustys tarakonai.*“, į antrą „*Taip jam ir reikia, pats kaltas.*“. Ką gi, aš visai nesenai sužinojau, apie tokius žmones ir kol kas jų nesupratu.

Alpinistai – visuomet kopina į sėkmės viršukalnę. Kitaip sakant, parodyk žvaigždę ir pabandysiu ją nuskinti. Tokius žmones darbui gali motyvuoti, ne problemos, bet galimybės pasiekti kažką aukštesnio, kažką nepaprasto. Nelabai sugalvoju, kokios supergalimybės, gali atsiverti sutvarkius kambarį, todėl paimkim kitą pavyzdį, kodėl reikia sukurti populiarių tinklapi: „*Jeigu tu sukursi populiarių bei įdomų tinklalapį ir reguliariai jį atnaujinsi, tai sulauksi daug lankytojų, galėsi iš puslapio užsidirbti, sulauksi darbo pasiūlymų, tavo straipsnius norės publikuoti kiti portalai bei žurnalai ir netgi gali gauti apdovanojimų.*“ Kaip tokia motyvacija?

Antroji grupė

Norėdamas apibūdinti antrą grupę pasinaudosiu dviem skambiais žodžiais: intravertai, ekstravertai. Nežinau ar tikroji jų prasmė tikslai tiks tam ką aš noriu pasakyti, galbūt geriau būtų naudoti kokius nors lietuviškus tarkim: vidinukai, kieminukai?

Intravertai, arba kitaip vidinukai, tai žmonės, kurie viską sprendžia savo viduje. Jie privalo priimti sprendimą patys, prieš tai pasitarę spėkit su kuo? Savaiame aišku pačiu savimi. Taigi, jeigu norite, kad toks žmogus, padarytų tai ką jūs norite, nesakykite jam ką daryti, palikite laisvę apsispręsti pačiam. Tokiu atveju geriausiai sakyti: panašioje situacijoje aš pasielgiau, taip ir taip, bet tu pats geriau žinai, ką daryti. Jeigu vėl prisiminsim pavyzdį su kambario tvarkymu tai: „*Kai tvarkau kambarį aš pirmiausiai nusivalau dulkes nuo sekcijos ir palangių, po to išsiblizginu langus, o galiausiai išsisiurbiu kilimą, na bet ką aš čia aiškinu, čia juk tavo kambarys, tu turi tvarkytis pats*“.

Ekstravertai arba kieminukai(nuo žodžio kiemas (praxadnoj dvor)), tai žmonės, kurie linkę bendrauti ir prieš kažką padarydami mėgsta išklausti gausybę patarimų. Kitaip sakant, neleiskit jiems spręsti, nes atsakymo galite ne tik jūs, bet ir jūsų vaikai nesulaukti. Jeigu jūs pasakysite: „*Pirmiausiai nusivalyk dulkes nuo sekcijos, o po to išsisiurbk kilimą*“, tuomet galite tikėtis rezultatų ir gana greitai.

Taigi sudėliojus visus į manomus variantus gauname keturias žmonių grupes, kurias savaiame suprantama reikia motyvuoti skirtingai. Jeigu paimsime ekstravertą bėgiką, tuomet norėdami, kad jis susitvarkytų

kambarį turėtume sakyti kažką tokio: „Jeigu nesusidėsi žaislų į vietą, tai naktį eidamas į tualetą, užkliūsi, pargriūsi ir susilaužysi koją. Juk tu tikrai nenori mėnesį gulėti su gipsu? Na gerai, kamuolius sudėk į pintinę, o mašinėles į stalčių.“

Koks esu aš? Kaip jau supratote, jeigu kas nors man pasako, kad turėsiu problemų, aš atsakau: „gerai pažiūrėsim“, taigi aš alpinistas. Aš taip pat mielai išklausu visų patarimų, kuriuos man žmonės siūlo, tačiau vis tiek po to darau taip kaip noriu. Kad aš paklausyčiau žmogaus patarimo, aš privalau jį gerbti, man visiškai švilpt ant jo amžiaus, šeimyninės padėties, statuso visuomenėje, jis gali būti ir Lietuvos respublikos prezidentas, bet jeigu aš manau, jog jis tapšnojo, man jo patarimas po dvylikos ir pasielgsiu priešingai. Supratot kur lenkiu?

O kokie žmonės esate jūs?

PS. Yra du dalykai, kurie gali priversti žmones pasielgti ne taip kaip tikėjotės: aplinkybės ir baimė. Iš principo vienas. Baimė.

Išmokite pasakyti "NE"

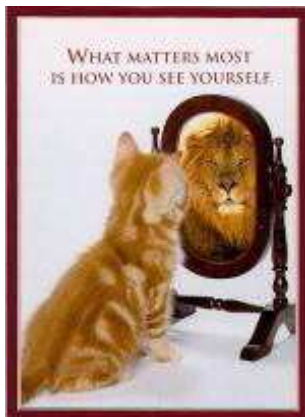
Kartą skaičiau istoriją, kuri man labai patiko ir dabar norėčiau ją pasidalinti su jumis.

Tai pasakojimas apie švyturio prižiūrėtoją. Jis turėjo tam tikrą kiekį alyvos, kuri naudodavo vakarais švyturiui apšviesti, kad laivai neužplauktų ant seklių. Tai buvo jo darbas ir jis jį dirbo visą gyvenimą. Jis taip pat buvo labai geras žmogus, todėl kai vieną vakarą jo kaimynas pasibeldė į švyturį ir paprašė paskolinti alyvos apšviesti savo būstui, jis mielai pasidalino. Kita vakarą vienas keliauninkas užėjo pasiskolinti alyvos, kad galėtų pasišviesti sau kelią, nes nenorėjo keliauti patamsyje. Sekantį vakarą pas jį atėjo moteriškė pasiskolinti alyvos, nes be jos negalėjo paruošti savo vyrui vakarienės. Tokį pasakojimą būtų galima tęsti ir tęsti, pas jį vis ėjo žmonės, o jis mielai skolino alyvą, bet vieną vakarą jinai ėmė ir pasibaigė. Ir kaip manote kas atsitiko tuomet? Švyturys nebedegė, laivai nežinojo kur plaukti, ėmė dužti. Ko pamoko ši istorija? Pabandykite pažiūrėti į savo gyvenimus. Kaip dažnai žmonės į jus kreipiasi pagalbos? Ar jūs visiems ir visada esate pasiryžę padėti? Jeigu alyva – tai jūsų laikas, jūsų energija, ar tikrai ją visą esate pasiryžę paaukoti dėl kitų? Jeigu taip, tai kas liks jums? NIEKO! Jeigu jūs neprižiūrėsite savo švyturio, tai ko pasieksite savo gyvenime? NIEKO! Jeigu nežinosite koks jūsų gyvenimo tikslas, tai tik švaistysite savo alyvą veltui, kitiems žmonėms. Supraskite, jog neesate nemirtingi, todėl skirkite savo laiką sau, o ne kitiems.

Nesakau, kad reikia būti užsispaudusiu storžieviumi ir niekam niekada nepadėti, bet pirmiausiai turi būti JŪSŪ tikslas, JŪSŪ problemos, JŪSŪ gyvenimas. Nebandykite išgelbėti viso pasaulio, nesistenkite padėti visiems iš eilės, nes jie tik jūs išnaudos ir paliks be nieko. Padėkite, padėkite trims savo geriausiems draugams, nes jie tikrai nesistengs jūsų išnaudoti, o kreipsis tik tuomet kai jūsų pagalba tikrai būtina. Bet atminkite svarbiausią dalyką: jeigu norite padėti kitiems, pirmiausiai turite padėti sau. Jeigu norite spręsti kitų problemas, pirmiausiai išspręskite savo!

Apibendrinant, dažnai žmonės bijo pasakyti „NE“, kaip čia galima atsakyti jeigu, prašė pagalbos? Bet pagalvokite, ar tikrai tam žmogui reikia pagalbos, ar tikrai tam žmogui reikia būtent JŪSŪ pagalbos? „Bet jeigu pasakysiu ne prarasiu draugus“, jeigu žmonės į jus kreipiasi, tik tuomet kai jiems būna blogai, tai, nenoriu jūsų nuvilti, bet jūs neturite draugų, jūs tik atpirkimo ožys, nosininė, į kurią galima nusišnypšti, nusišluostyti ašaras ir pamesti. Tiesiog pasakykite „NE“.

Veidrodėli, veidrodėli...

Šiandien iš ryto atsikėliau, apsimiegojęs nuėjau į vonią, pasižiūrėjau į veidrodį ir išsigandau...

Turbūt visi esate girdėję pasaką apie karalienę, kuri pažvelgusi į stebuklinga veidrodį sako: „*Veidrodėli, veidrodėli, pasakyk kas pasaulyje gražiausia*“. Sužinojusi, kad ne ji, o kažkokia kaimietė, nusprendė ją nuuodyti.

vidas sako: *pažiūrėti į save einantį tau padės parduotuvių vitrinos.*

Veidrodžiai, visur yra veidrodžiai. Gyvename kreivų veidrodžių karalystėje. Ar tikrai norite tikėti visais veidrodžiais, juk net ne visuomet galite nustatyti jų kreivumo laipsnį.

Žmonės irgi veidrodžiai, kaip kitaip mes sužinosime kas esame, jeigu ne pagal tai ką jie sako? Jeigu jie mus giria mūsų savęs įvertinimas kyla, jeigu peikia – krenta. Tačiau ar tikrai mes galime tikėti viskuo ką jie sako? Ne, dažniausiai mes patikime žmonėmis, kuriuos pažystame ilgą laiką ir ignoruojame nepažystamųjų pastabas. O kas jeigu jūsų pažystami beviltiški pesimistai? Jeigu kasdiena mūsų atspindys veidrodyje yra blogas, galiausiai mes iš tiesų tampame tokiais, kaip mus kiti piešia. Norite atspėti, kas būna, kai pažystami yra optimistai ir pavaizduoja mus geriau nei iš tiesų esame? Mokslininkai atliko eksperimentą, prieš mokslų metų pradžią mokytojams pasakė, jog tam tikrą grupę moksleivių yra žymiai protingesni, nei kiti, nors iš tiesų buvo atvirkščiai. Mokslo metų pabaigoje tie moksleiviai buvo pirmūnai! Prie to pačio galiu papasakoti istoriją ir iš savo gyvenimo. Mokykloje man iš lietuvių kalbos vis išeidavo 5, na tikrai nebuvau labai geras mokinys, turbūt ir dabar pastebite klaidų mano rašiniuose. Bet vieną kartą lietuvių kalbos mokytoja susirgo, ir ją turėjo pavaduoti kita, tą trimestrą man išėjo 7. Vėliau man visuomet išeidavo 7. Kvaili veidrodžiai, graudu žiūrėti, kai tavo atspindys jame visiškai nepriklauso nuo tavo pastangų.

Remdamiesi tokiais veidrodžiais mes dažnai nusprendžiame, ne tik ar esame gražūs, šaunūs, tai įtakoja sprendimus, kuriuos priimame, tai įtakoja mūsų gyvenimą. Kartą aš su motina ginčijausi apie mano darbą ir jinai pasakė: "tu nevertas tos algos, turėtum ją gražinti". Ką?!

Aš neabejoju, kad ir jūsų gyvenime pasitaikė panašios situacijos. Galbūt kas nors pasakė, kad ir jūs nevertas tos algos kurią gaunate arba tokios gražios mašinos, šaunios žmonos, puikių vaikų... Vardinti galima ilgai, tačiau klausimas kaip jūs pasielgėte? Atsisakėte algos, pardavėte mašiną, išsiskyrėte su žmona, išžudėte vaikus? Tikiuosi, kad ne. Kas geriau gali žinoti, ko jūs vertas, jeigu ne jūs pats? Ar jūs tikrai norite tikėti veidrodžiais, kurie piešia tik juodą gyvenimą?

Sako, jog po laimės ateina nelaimė. Jūs tuo tikite? Jeigu, atsakėte „taip“ tai kaip tuomet jūs galite džiaugtis laime, kaip jūs galite laukti sėkmės, jeigu jai atėjus jūs iš karto imate bijoti nelaimės ir nerimauti? Savaimė suprantama, jeigu taip mąstysite tai tuomet tikrai niekuomet laimė neateis pas jus. Pakeiskite tą posakį: **po laimės ateina dar didesnė laimė**. Netikėkite kreivais veidrodžiais, bent kartą per dieną užsidėkite rožinius akinius. Niekas kitas, tik jūs žinote kas jūs esate ir ko jums reikia, būkite optimistai, norėkite daug!

Man patinka tas katinas iš paveiksluko. Katinas žiūri į veidrodį ir ten mato liūtą. Liūtas – gražus, išdidus, narsus, džiunglių valdovas. Linkiu ir jums įsigyti tokį veidrodį.

Kas jus verčia pykti?

Anksčiau rašiau apie meilę, dabar laikas pakalbėti apie pyktį. Tai du labai panašus jausmai, tiesa, galbūt pyktis nėra toks malonus, tačiau toks pat beatodairiškas ir akinantis, neleidžiantis pamatyti realaus pasaulio.

Jeigu paklausčiau kas verčia jus pykti, greičiausiai pradėtumėte vardinti begalinį sąrašą:

Petras, Jonas, Ona, Marytė, Antanas... Jie visi tokie idiotai, kaip juos žemė nešioja?

Stop.

Vakar Petras išpylė pieną, jis toks atgrubnagis, kaip galima tokiu būti? Kaip galima ant jo nepykti?

Stop! Kaip iš viso galima ant ko nors pykti? Negi Petras taip ėmė ir specialiai išpylė tą pieną? Aišku, kad ne, jis tai padarė ne tyčia. Tai kaip ant jo galima pykti?

Jonas, vakar ant manęs rėkė, kaip galima ant jo nepykti? Kaip galima toleruoti tokį elgesį?

Kada nors bandėte ugnį gesinti ugnimi? Nesakau, kad tai nėra neįmanoma, bet kodėl tuomet visos gaisrinės mašinos būna pripildytos vandens, o ne ugnies?

Mano vienas draugas yra pasakęs: „Pykstantys žmonės, iš šono atrodo kaip sugedę žaislai. Jus reikia už jausti, nes jie nežino ką daro.“ Užjaukite tuos, kurie yra akli ir valdomi pykčio. Būkite geresni už juos, būkite vanduo, o ne ugnis.

Kas jus verčia pykti? Turbūt prie mano jau minėtų situacijų, galėtumėte pridėti dar begalę, bet kam to reikia? Ar tikrai jus verčia pykti kiti žmonės? O gal jūs patys? Juk jausmai kyla iš jūsų pačių, o ne iš kitų. Aš suprantu, kad sunku laikytis ramiai, kai ant jūsų rėkia, bet kada nors pabandykite. Vienas pilietis, rėkdamas ant manęs pasakė tokius žodžius: „Aš nesuprantu, kaip tu gali ramiai sėdėti ir nieko nedaryti, čia jau virš visko, peržengei visas ribas jau.“ Tuo metu aš galvojau: „o kas jam darbo? Juk mano čia mano problemos ne jo,.. Visų pirma, nesistenkite reaguoti iš karto, jums iš to geriau tikrai nebus, antra susitaukite, kad visko kontroliuoti negalite ir trečia, kadangi negalite visko kontroliuoti, tai kam nervintis, ramiai reaguodami padarysite žymiai daugiau.“

Suprantu, kad kai rėkia ant jūsų sunku susitvardyti ir nepykti, bet pabandykite. Prisiminkite ką nors linksmo ar malonaus. Tai apie ką jūs galvojate įtakoja, jūsų jausmus. Kodėl turėtumėte gadinti savo nervus, kai ant jūsų rėkia? Jeigu jam patinka save žudyti, tai tegul tai daro vienas, jums nebūtina sutikti su pasiūlytomis žaidimo taisyklėmis, jums tikrai nereikia palaikyti jam kompanijos.

Aišku, yra ir kitų dalykų, kurie nervina. Tarkim žmonių veiksmai. Bet prieš susinervindami, pagalvokite, ar tikrai žmogus norėjo jums pakenkti, galbūt taip padarė ne tyčia? Jeigu jis padarė ne tyčia ir neketino jums kenti, tai kam ant jo pykti?

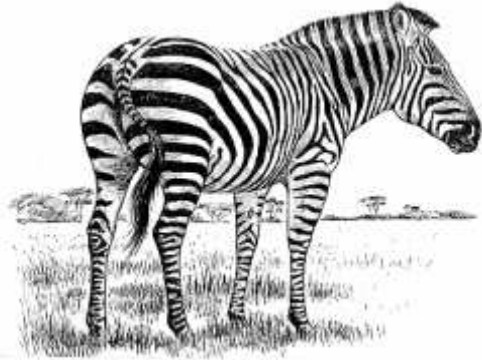
Bet aš žinau! Jis tai daro tyčia, jis visą laiką taip daro!

Nesiginčysiu, pasitaiko ir tokių situacijų. Bet jeigu jis tai daro tyčia ir jūs reaguojate – pykstate, padedate rėkti, tai kas tuomet laimėjo, jūs ar jis? Jeigu jis tai daro tyčia, vadinasi jis norėjo jus sunervinti. Jūs tarsi marionetė tampoma už virvučių, kaip jums tai patinka? Jūsų pyktis, skatina, tą žmogų taip elgtis. Jeigu jūs neskatintumėte, jis nesielgtų. Rimtai, pats geriausias dalykas ignoravimas, negavus taip laukiamo atsako kelis kartus iš eilės, jam pabos taip elgtis. Kas tuomet laimėtojas, o kas pralaimėjęs?

Būna ir dar viena situacija, kai vieno ar kito asmens pasirodymas, tik pasirodymas, sukelia pykti. Tačiau to žmogaus, pasirodymas patalpoje tikrai nėra pykčio priežastis. Prisiminkite, ką jis padarė, kodėl negalite jam atleisti? Jis išdavė jūsų pasitikėjimą? Na gerai, išmokote, kad nereikia juo daugiau pasitikėti, o kam pykti? Juk tai įvyko senai. Pagalvokite apie ką nors linksmą.

Kas jus verčia pykti? Niekas kitas, tik jūs pats. Ar jums tai patinka?

Kur yra sėkmės pradžia?

Viskas turi pradžią ir pabaigą. Tarkim upė prasideda kur nors kalnuose mažu upeliu, o pasibaigia įtekėdama į jūrą (arba kitą upę). O kur yra sėkmės pradžia? Kai kas iš jūsų turbūt dabar mąsto maždaug taip: „O dar kvailesnio klausimo užduoti negalėjai?“. Aišku, galėjau paklausti, nuo ko mirė Negyvoji jūra. Bet mano klausimas netoks, pagalvokite.

Pažvelgę į paveikslėlį greičiausiai prisiminėte tokį posakį: gyvenimas kaip zebra juoda, balta, juoda, balta, juoda, balta, šikna. Bet tokiu atveju jūs neteisūs. Ne. Ne, ir dar kartą ne. Į gyvenimą jūs žiūrite ne iš tos pusės.

Steve Jobs – turbūt apie šį žmogų daugelis esate girdėję. Nuo ko prasidėjo jo sėkmė? 1972 baigęs mokyklą jis įstojo į koledžą, bet po pusės metų metė, tačiau vis dar pasiliko universiteto aplinkoje ir lankė tik tas paskaitas, kurios jam buvo įdomios, o konkrečiai - kaligrafijos. Kadangi nebuvo studentas, tai teko miegoti, pas draugus ant grindų, valgydavo viską ką gaudavo. Po poros metų tėvų garaže su draugais jis įkūrė Apple kompaniją. Kaip paaiškėjo vėliau būtent kaligrafijos paskaitos leido turėti tai ką mes turime kompiuteriuose dabar – gražius šifrus. 1985 metais kai jam buvo 30 jį atleido iš Apple. Žmogų atleido iš kompanijos kurią jis įkūrė! Jis vėl neturėjo nieko ir viską reikėjo pradėti nuo pradžių. Tuomet Steve įkūrė Next.

Nelson Mandela – tikiuosi, jog tai dar vienas vardas kurį, jūs visi žinote. Šis žmogus sėdėjo 27 metus kalėjime! Išėjęs iš kalėjimo jis tapo tautos lyderiu ir buvo išrinktas prezidentu.

Tony Robbins – motyvacinis kalbėtojas, pats garsiausias pasaulyje. Gyvenimo pradžioje jis nuomojosi su draugais pigų kambarėlį, dirbo nekvalifikuotą darbą ir džiaugdavosi nemokamu maitinimu. Tačiau vieną dieną jis savęs paklausė, kodėl negalėtų uždirbti 10.000? Ir tuomet viskas pasikeitė.

Galima sugalvoti daugybę panašių pavyzdžių, kai žmonės esantys juodžiausioje duobėje vėliau pasiekia nerealių rezultatų. Aš noriu pasakyti, jog nesėkmė yra sėkmės pradžia. Tačiau ar tikrai turi sugriūti žmogaus gyvenimas, kad jis daug pasiektų? Teoriškai ne, bet praktiškai... Pagalvokite patys. Na, gerai, aš turiu darbą, na gal alga ne tokia didelė, kokios norėčiau, na gal viršininkas kartais (dažnai) parėkia ant manęs, bet vis tiek kentėti galima. Juk taip mąstote? Žmogus yra labai didelis tinginys, ir jis nenori nieko keisti tol kol sąlygos tampa nebepakenčiamos. Kam rizikuoti, jeigu galima kentėti? Kai viską prarandi tai nebėra, kur atsitraukti, nes žinai, jog už nugaros yra siena, arba eisi pirmyn, arba eisi pirmyn - kito pasirinkimo nelieta. Gal visiems vertėtų daugiau rizikuoti? Ne? Turite ką prarasti? Tik dideli sukrėtimai žmogaus gyvenime, suteikia jam pakankamai motyvacijos atlikti didelius darbus, o kai žmogus plaukia pasroviui, tai kas tuomet palaikys jo motyvaciją? Sotus pilvas, niekuomet nėra geras patarėjas, nes vienintelis dalykas ką jis gali pasiūlyti tai: „Klausyk bičiuli, gal tu eik pamiegoti, kol aš čia atliksiu darbelį (virškinsiu tavo maistą)?“

Turite svajonę? Tai kodėl jos neįgyvendinus? Em... bet aš turiu darbą, ir gaunu normalią algą... O jeigu bandyčiau užsiimti savo svajonės įgyvendinimu rizikuočiau visko netekti.

Toks gyvenimas.

Įsiminkite, jog nesėkmė - sėkmės pradžia.

Ir noriu jums pasakyti dar vieną dalyką: sėkmė – tai ne tikslas, o kelionė.

Kiek kainuoja žuvis?

Šiandien prisimčiau Scooter daina „How much is the fish?“ Iš karto nuvilsiu šios grupės fanus ir pradžiuginsiu tuos, kurie jos nemėgsta, nekalbėsiu nei apie šią grupę, nei apie šią dainą. Žuvis tai jūs, o klausimas yra toks: Kiek jūs kainuojate? Arba kitaip sakant: Kaip jūs save vertinate?

Yra trijų tipų žmonės: tie kurie vertinam save per gerai, tie kurie save nuvertina ir pati mažiausia grupė žmonių, kurie save vertina realiai. Dažniausiai patekti į pirmą ir antrą grupes yra blogai. Dažniausiai, bet ne visada. Šią istoriją pasakoju todėl, kad visai neseniai reikėjo atsiskaityti laboratorinius darbus.

Dėstytojas ilgai kankindavo kiekviena studentą, o po to nusivedęs į tamsų kambariuką... Juokauju.

Pasikvietęs į savo kabinetą paklausdavo kaip vertini savo darbą. Aš neesu kuklus žmogus, ir kai jis išgirdo kiek balų aš save įvertinau pasižiūrėjo į mane ir paklausė: „ir tau sąžinės negrauš gavus tokį įvertinimą?“ NE! Oj, ne tikrai ne. Norit pabandyti atspėti kaip aš save įvertinau?

Aš esu aš, tačiau žmogus, kuris padarė darbą geriau už mane, įdėjo daugiau triūso, ir aš sąžiningai galiu nulenkti galvą prieš jį, nes žino daugiau nei aš, gavo balu mažiau. Ir taip jau ne pirmą kartą. Kaip sakė vienas filmuko herojus: „Jesus, what’s wrong with you people?“

Vienas iš svarbiausių dalykų žmogui yra jo įvertinimas. Pagal tai kaip žmogų vertina kiti jis sprendžia apie save ir priskiria save vienai iš trijų mano anksčiau minėtų kategorijų. Dažniausiai nepilnavertiškumo kompleksas susiformuoja anksti vaikystėje įtakojamas supamos aplinkos (apie kurią aš jau šiek tiek rašiau anksčiau): tėvų, mokyklos. (Pastaba: kalbėdamas apie tėvus aš neturiu omeny tik gimdytojų, vaikai gali būti įvaikinti, arba gyventi su patėviais, kas, beje, tarp mano pažystimų pasitaiko labai dažnai. Kur ritasi pasaulis?) Praėjusio gyvenimo nepakeisi, tačiau ką daryti kai žmogus jau pasiekė tokia situacija ir amžių kaip dabar?

Pirmas variantas – pakeisti aplinką. Nauja aplinka - nauji žmonės, kurie neturės išankstinio nusistatymo ir galės įvertinti iš naujo. Tačiau neveltui sakoma: nuo savęs nepabėgsi. Vien tik pakeisti aplinką neužtenka, reikia ir pakeisti save. Norit, kad naujieji pažystimai vertintų teigiamai, reikia nebijoti ir pasitikėti savimi, nes jeigu pats žmogus nepasikeis tai jį naujųjų pažystimų vertinimai gali nuvilti.

Aišku, atsižvelgiant į butų kainas šiais laikais pakeisti aplinka nėra taip lengva, kaip atrodytų. Ar neužtektų tiesiog pačiam pasikeisti? NE. Senieji pažystimai žmogų vertins taip pat ir labai priešinsis jo kaitai, pradės kaltinti nedraugiškumu ir kitais nebūtais dalykais. Jeigu žmogus nori pasikeisti nekeisdamas aplinkos jis privalo būti labai stiprus, nes po poros bandymų, darant kažką geriau, o gaunant tą patį arba net blogesnę įvertinimą, rankos tiesiog nusvyra ir žmogus grįžta į senus nepilnavertiškumo bėgius.

Antrasis variantas – internetas nerealių galimybių kraštas. Čia kiekvienas gali susirasti sau grupę žmonių pagal pomėgius: kas jus domina? Žaidimų kūrimas, fantastika, kūryba, komiksai? Sąrašą galima tęsti be krašto. Internete galite rašyti savo mintis ale blog‘us arba eiti į pažinčių svetaines ir ieškoti bendraminčių. Tai irgi būdas, kaip sulaukus teigiamų atsiliepimų pagerinti nuomonę apie save ir atsisakyti nepilnavertiškumo komplekso. Tačiau internete slypi pavojus, jog aktyviai išitraukęs į internetą žmogus gali neatskirti virtualaus ir realaus pasaulių.

Labai liūdna žiūrėti kai talentingi žmonės, dažniausiai daug blogiau vertina save nei kvailiai. Tačiau svarbiausia nepasiduoti ir tikėti, kiekvienas iš mūsų yra vertas savo žvaigždžių valandos. Nenuleiskite rankų!

Aš negeriu. O tu? Kodėl?

Turbūt jau visi girdėjo apie norus uždrausti alaus reklamą dienos metu. Greičiausiai visi taip pat susidarė kategorišką savo nuomonę šiuo klausimų. Pamirškite ją bent trumpam ir paklauskite maneš.

Aš negeriu. Bet nesiūlau jums visiems tapti valančiais. Neapsimoka. Jis pateko tik ant dviejų litų, ir vis tiek tą pinigą išėmė iš apyvartos. Kunigu būti apsimoka labiau.

Aš nesakysiu, kad alaus reklama blogai ar gerai. Kalbėsiu truputėli bendriau, kodėl reklama veikia arba ne.

Taigi pradėkim: kodėl?

Kodėl aš negeriu? Tai buvo labai senai, savo amžiaus tikrai neprisimenu, bet už tai prisimenu pačią situaciją. Tai buvo pas gimines, aš atėjau truputį pavėlavęs ir tuo metu visiems vaikams davė kažko „paragauti“. Aš nežinojau kas tai yra, kažkoks geltonas skystis, galvojau gal koks „Buratinas“ ar šiaip koks kriaušių limonadas. Žinot, tokie kaip anksčiau buvo, senais tarybiniais laikais. Taigi aš paragavau, šiuo atveju žodis „šlykštus“ tam skoniui apibūdinti yra gerokai per švelnus. Aš viską išspjoviau ir dar po to nuėjau išsiplauti burną. Ei, nesijuokit... Aš ne abejoju, kad ir jūs pirmą kartą paragavę nesakėte: *O taip, koks skonis! Tiesiog fantastiška! Jis toks švelnius, maloniai kutena ir sušildo mano gomurį.*

To vieno karto užteko man visam gyvenimui.

Prieš porą metų buvo panaši diskusija drausti ar nedrausti cigarečių reklamas. Tuomet aš paklausiau savo draugo, kuris jau kelis metus buvo aktyvus kaminas, ar cigarečių reklama yra efektyvi, tai štai ką jis man atsakė: *Taip. Ar žinai kodėl cigaretės „BNM“ iš keičiau į „XYZ“? Ar matei „XYZ“ reklama? Ten žmonės skraido burbuliuoja, fantastiškas jausmas, aš irgi tokio noriu.* Tai rūkančio žmogaus nuomonė, nieko negaliu sakyti apie tuos kurie nerūko.

Dabar prisiminkit kokią nors alaus reklamą. Aš jums padėsiu. Ežero pakrantė. Šilta. Didžiulė kompanija draugų. Pusnuogės merginos. Ir iš ežero ištraukia dėžę alaus. Man rodos, šitą reklama rodė praėjusių metų vasarą. Ką tokia reklama jums sako? Nebūk estas, būk krūtas. Ne, bet jeigu atsimenate reklamas, tai tas estas pasiliko Lietuvoje. Reklama sako, kad gerti alų yra jėga, nes turėsi draugų, bus smagu. O ypač jeigu jūs esate vyriškos lyties ir dar jaunas tai... MERGINOS. Aš suprantu, kad skatinti nepilnamečių alkoholizmą draudžia įstatymai, bet pažvelkim faktams į akis, jeigu aš turiu mylinčią žmoną, tai manot man labai įdomios kitos, netikros, manekenės? Nežinau kaip jums, bet man – ne. Dabar pažvelkite iš kitos pusės, kada prasideda hormonų audros? Reklama puikiai pasako, KĄ REIKIA DARYTI, kad rastum merginą.

Kodėl tu geri? Todėl, kad turėčiau draugų ir gerai leisčiau laiką. Labas rytas (vakaras), kokių draugų? Tu dabar sėdi vienas prie kompiuterio, geri alų ir naršai internete! Neaiškink. Gerai neaiškinsiu.

Tikiuosi dabar neapsipylėte alumi klaviatūros, o jeigu taip tai išsivalykite aš palauksiu.

Planavau koncentruotis tik į alų, bet dabar kaip tik prisiminiau vieną mobilaus ryšio operatoriaus reklamą. Ten toks vyrukas su pantera vaikšto po miestą. Manau, kad visi puikiai žinote apie ką aš kalbu.

Pirmiausiai į vyruką dėmesį atkreipia moteriškė, po to jam ramiai leidžia praeiti chuliganai. Ką ši reklama sako? Pirmiausiai jūs gausite, dėmesio, kurio jums reikia, ar gi ne tam skirti telefonai? Antra – jūs jausitės saugus. Saugumas labai svarbi emocija žmogui, bet prie ko čia telefonas?

Hm... tik dabar supratau, kodėl gatvėje į mane nežiūri merginos, aš esu ne to mobilaus ryšio operatoriaus klientas. Juokauju. Žiūri jos, žiūri...

Grįžkim prie alkoholinių gėrimų. Nesenai mes su draugais turėjom nedidelę šventę. Mano draugas labai rimtas šeimos žmogus, turi dviejų metų vaiką. Žinot, kaip sudėtinga su mažais vaikais? Nežinot?

Nesvarbu. Žodžiu, jis jam davė paragauti šampano. Kiekvienų tėvų reikalas kaip jie auklėja savo vaikus. Bet kaip jūs manote, ar tas vaikas užaugęs mąstys kaip aš? Aš irgi taip manau.

Reklama dar ne viskas, svarbiausiai yra emocijos. Gera reklama nori jus įtikinti, jog nusipirkę vieną ar kitą produktą jūs pasijausite geriau. Tačiau emocijos ateina ne tik iš reklamos bet ir iš aplinkos.

Daugumoje šeimų, kuriose tėvai rūko, vaikai taip pat ima rūkyti. Kodėl? Todėl, kad vaikai nori atrodyti suaugę. Jeigu mano tėvas taip daro, vadinasi tai yra jėga, aš irgi noriu būti toks kaip jis.

Dabar ant cigarečių pakelių yra užrašas: **rūkymas žudo**. Ar tas užrašas ką nors keičia? Neteisingas klausimas. Teisingas klausimas yra: ar tas užrašas sukelia kokias nors emocijas? Man ne. Ar juodas užrašas ant balto fono gali sukelti emocijas? Vat, jeigu būtų pavaizduota kaukolė... Nors po „Karibų jūrų piratų“ sėkmės, kaukolės vaizdas gali sukelti labai įdomių emocijų, ne visai tų kur reikėtų.

Pabandykim truputėli apibendrinti. Aš negeriu, nes su tuo asocijuoju neigiamas emocijas. Jūs geriate, nes... Nu tai kaip gi, juk draugai... Viskas yra tik emocijos. Galim net gi apibendrinti dar labiau – dvi emocijos: skausmas ir malonumas.

Kalbant apie dietą ir svorio numetimą problema ta pati: valgymas – malonumas. *Suvalgysiu tik šitą nedidelį pyragaitį, kas čia tokio? Po 5 minučių. O jeigu suvalgysiu dar vieną nedidelį pyragaitį? Tik vieną....* Pasaka be galo.

Seniau rūkymas buvo išimtinai vyrų privilegija, bet dabar... Vienas gudrus žmogus tabako kompanijų prašymų sugebėjo įtikinti moteris, jog rūkymas – tai protestas. Rūkydamos jos parodo, kad yra nepriklausomos, savarankiškos, tai tarsi lygybės ženklas su vyrais. Siūlau jums patiems daugiau pasidomėti apie Edward Bernays veiklą.

Uždrausti reklama neužtenka, dar reikia paleisti antireklama, kuri parodytų neigiamas emocijas susijusias, tiek su rūkymu, tiek su gėrimu ir tuomet bus galima tikėtis, jog kada, kuri ateis po mūsų, mažiau rūkys, mažiau gers. Dabartinė situacija, tai tas pats kaip prisišikus į kelnes sakyti: „man nesmirda, man nesmirda“. Reklamos draudimas tik apribos pasirinkimo laisvę, nes žmonės pirks tą, kur pirkto „paskutinį kartą“, o ne tą kurio reklama matė vakar. Vyrai, gėrė vyrai gers, kol pasaulis apsivers.

Reklama jums nori parduoti malonumą, jeigu būtų įdomu galim susirasti kokias reklamas paanalizuoti ir pažiūrėti ką jos jums siūlo. Be abejonės jos reklamuoja savo produktus, tikrai niekas jums nesiūlo pirkti panteros, jums siūlo saugumą. Nors turėdami tikrą panterą tikrai atkreiptumėte visų dėmesį ir turėtumėte jaustis saugus.

Skausmas ir malonumas. Tai ne tik reklama, tai visas jūsų gyvenimas. Tai sprendimai, kuriuos jūs priimate, arba priešingai, tai kodėl jūs nepriimate, o dabar skaitote mano straipsnį. Skausmas ir malonumas, ne aš sugalvoju, tik noru pasidalinti savo patirtimi, bet tai bus ateityje.

Andrius

Kažkodėl manau, kad reklama labai mažai susijusi su tuo, ar alkoholizmas- bėda. Protingoje visuomenėje reklama- tai priemonė parduoti, bet ne skatinti visuomenės degradacijos.

Šeimoje turi būti tam tikros vertybės, kad vaikai suprastų, kas yra gerai, kas blogai.

Visiško alkoholio nevartojimo niekada nebus. Nors to ir nereikia. Viskas yra gerai, kas daroma su saiku.

As

Pastebejau kad gerimas labiau taps stereotipu. Va sventes giminiu visi sueina, sutempia butelius ir dalinasi gyvenimo ispudziais. Paciai vakar teko isitikinti kad du zmones, isvis skirtingi tiek gyvenimo poziuriu tie issilavinimo lygiu, prie butelio ir kalbos surado. Cia nieko nepakeis nei reklama nei antireklama turi keistis visuomene.

Skaičių žaidimai

Jums patinka teleloto? O gal labiau - kenoloto? Tai tokie skaičių žaidimai. Truputėli papasakosiu apie juos.

Teleloto – tai toks žaidimas, kai nueini į parduotuvę ir kompiuteris atsitiktinai sugeneruoja tau skaičių kombinaciją. Po to sėdi prie televizoriaus ir tikiesi, kad tas pats kompiuteris, vėl atsitiktinai sugeneruos tą pačią kombinaciją. Jeigu kompiuteris nebūtų protingas - tai visi būtų turtingi. Tiesa, kad žmonės nesuprastų, jog abu veiksmus atlieka tas pats kompiuteris, tai antruoju atveju sugeneruoti skaičiai pateikiami ne popieriuje, o ant kamuoliukų.

Kenoloto – tai toks pats žaidimas kaip teleloto, tik skaičius sugeneruoja ne kompiuteris, o, po ilgų dviejų minučių kančios, juos sužymi pats žmogus ir tuomet duoda įsiminti kompiuteriui kokios kombinacijos išvesti nereikia.

Skaičių žaidimai. Aš norėčiau pakalbėti apie dar vieną skaičių žaidimą, kitokį, bet tai irgi loterija. Buto

paieška. Tai pati tikriausia loterija ir tai taip pat skaičių žaidimas. Kokie skaičiai čia žaidžia? Pirmasis – skelbimų skaičius, peržiūrėjau skirtingų triženklį skelbimų skaičių. Antrasis – skambučiai, atlikau 28 skambučius. Trečias – apžiūrėtų butų skaičius, apžiūrėjau tik 3. Aišku, jeigu bučiau padvigubinęs pirmuosius tris skaičius, tai turbūt bučiau radęs geresnį butą, geresnėje vietoje, už geresnę kainą (ketvirtas skaičius), bet yra dar vienas skaičius – laikas, skirtas žaidimui su kitais skaičiais. Paskutinis skaičius apriboja, jeigu jis neribotų, tai kitus skaičius būtų galima didinti iki begalybės, bet ar būtų noro? Jeigu pažvelgtumėte į gyvenimą atidžiau, tai pamatytumėte, kad viskas susiveda į skaičius, nors ir ne viskas integruojasi (matematiko svajonė). Paimkim pavyzdžiui pardavimus, nekalbu apie maisto prekes, paimkim kaip pavyzdį BMW automobilio pardavimą. Vėl gi skaičiai: apžiūrėjusių žmonių, susidomėjusių, pirkusių. Paimkime krepšinį: metimų skaičius, taiklių metimų skaičius. Kokią kitą sritį norėtumėte panagrinėti? Visur, visur rasite bandymų skaičių ir sėkmingų bandimų skaičių. Labai dažnai antrasis sudarys tik 10 ir mažiau procentų pirmojo (krepšininkus už tokį procentą atleistų). Esmė tokia: kuo daugiau bandai, tuo dažniau laimi. Nepamirškite, krepšininkai daug laiko praleidžia treniruodamiesi, kad padidintų sėkmės procentą. Tas pats galioja viskam, norite kokioje nors srityje sėkmės – treniruokitės, didinkite bandymų skaičių. Bandykite, treniruokitės ir pasikliaukite savimi, o ne kompiuteriu. Sėkmingų skaičių žaidimų!

Nesiparink

Norit atspėti ką aš šiandien sužinojau? Nepatikėsit. Aš irgi nepatikėjau. Ar galėtumėte įsivaizduoti, kad Žemė apvali? Nesąmonė ar ne? Tai kodėl aš žiūriu į prieki ir matau tik plokštumą? Ar bandėte stovėti ant kamuolio? Neįmanoma, tai kaip būtų tuomet įmanoma stovėti ant apvalios Žemės? Jeigu Žemė apvali, tai kaip tiems, kurie atsiduria apačioje? Juk iš karto nuskirtų. Negano to, dar sužinojau, kad jinai sukasi. Galbūt todėl gyvenimas taip veža? Mąstykim blaiviai, jeigu Žemė sukasi, tai vadinasi pakankamai aukštai pašokęs aš turėčiau nusileisti kitoje vietoje. Bandžiau nepavyko. O jums? Būtent! Nepavyko niekam! Kažkokia nesąmonė! Žemė yra plokščia!

Ką mes tokiam žmogui sakome?

Nesiparink.

Aš, kaip visuomet, visiškai rimtai sakau – nesiparink. Būkim atviri, koks skirtumas Žemė plokščia ar apvali? Ar tai ką nors keičia kasdieniniame gyvenime? Ar nuo žemės sukimosi greičio priklauso alga? Bent jau ne mano.

Galbūt aš truputėli sutirštinau spalvas, bet kaip dažnai galvojame apie dalykus, kurių mes negalime pakeisti? Apie dalykus, kurių mes net negalime įtakoti? *O kas bus jeigu lis?* Aš įsivaizduoju, kad bus šlapia. Bet ar tai ką nors keičia? Bijai lietaus, pasiimk skėtį. *O kas bus jeigu autobusas pavėluos?* Hm.... nieko? Jeigu bijai pavėluoti į darbą ar sutikimą, dėl to, kad vėluos autobusas, išėik anksčiau, važiuok ankstesniu autobusu. Bet dėl Dievo meilės ir visų aplinkinių ramybės bei sveikatos, nekankink savęs tokiais klausimais. Tu negali nieko pakeisti tokioje situacijoje, todėl imkis darbų, kur gali ką nors pakeisti.

Nesiparink, neverta. Įsidėmėk: negali pakeisti gamtos veiksmų ar stichijos siautulio; negali pakeisti kitų žmonių veiksmų ar jų nebuvimo. Viskas ką gali pakeisti tai tik save, savo požiūrį, savo mintis. Negalvok kas bus jeigu autobusas pavėluos, nešvaistik savo laiko veltui, imkis priemonių, kurios yra tavo valioje. Važiuok kitu autobusu, važiuok anksčiau, susitark dėl vėlesnio susitikimo laiko, galu gale išsikviesk taksi. Dalykų, kuriuos gali yra pakankamai daug, kad galėtum užsiimti produktyvia veikla.

Svarbiausia – nesiparink.

Laukti neverta

Seku, seku pasaką...

Šį kartą norėčiau papasakoti vieną seną pasaką, kurią aš pats esu girdėjęs ne kartą, jūs greičiausiai ją esate girdėję taip pat, galbūt negi sugebėtumėte papasakoti geriau už mane. Bet kas pirmesnis, tas šustresnis.

Vieną dieną varna pamatė ant palangės didžiulį gabalą sūrio, griebė jį ir nuskrido į pamiškę. Sūrio gabalas buvo per didelis, kad jį nurytų, todėl pasidėjo ant žemės ir ruošėsi lesti. Tuomet išgirdo, jog į pamiškę atbėga lapė. Todėl pasiėmė sūrį ir užplasnojo ant šakos, sėdi laukia kol lapė nubėgs savo keliu. Bet lapė niekur nenori bėgti, vaikšto ratais aplinkui medį ir mąsto kaip tą sūrį pasiekti.

- *Kaip sekasi, tau varnelė? – paklausė lapė, tačiau varna nekreipė dėmesio į tokį paklausimą, galu gale, pilna burna atsakyti ir negalėjo.*

- *Ką ten turi? – nepasidavė lapė, bet vėl gi nepavyko.*

- *Varnele, varnele, tavo balselis labai gražus, gal padainuosi? – pabandė savo laimę dar kartą lapė.*

- *Ar tikrai? – sukarksėjo varna ir sūris iškirto iš jos burnos. Lapė prarijo sūrį ir nubėgo į mišką.*

Koks šitos pasakos moralas? Laukti neverta.

Žinau, ne tokio moralo tikėjotės, bet pasvarstykim logiškai.

Pirmiausiai norėčiau pasakyti, jog aš nesakau, kad turėtumėte tuoj pat šokti pro langą, ar liūsti pirmam pasitaikiusiam troleibusui po ratais. Šios istorijos moralas yra: jeigu tiksliai žinai ko nori – laukti neverta. Šiuo atveju lapė tiksliai žinojo ko norėjo – valgyti ir tuoj pat ėmėsi priemonių tam tikslui pasiekti. O kas būtų atsitikę, jeigu lapė būtų atsisėdusi prie medžio ir laukusi? Tiesa pasakius, bet kas: varna galėjo nuskirsti, varna galėjo sugalvoti kaip suvalgyti sūrį sėdint ten aukštai, galėjo atbėgti medžiokliniai šunys ir sudraskyti lapę, galų gale galėjo tiesiog pradėti lyti.

Aišku, jeigu lapė būtų nenorėjusi to sūrio, o tarkim norėjusi sūrio su pelėsiu, galbūt tokiu atveju būtų buvę galima palaukti, kol tas sūris varnos burnoj supelys... Bet turbūt patys puikiai suprantate, jog tuomet geriau pasiieškoti jau gatavo sūrio supelėsiu.

Labai dažnai žmonės gyvenime susiduria su dviem problemom (nebūtinai abiem): nežino ko nori arba žino ko nori, tačiau nieko nedaro. Ar jus kamuoja kuri nors iš šių dviejų bėdų?

Šiandien, deja, kalbėsime apie antrąją. Ar jums būna taip, kad norėtumėte ką nors padaryti, tačiau tiesiog sėdite ir nieko nedarote? Kodėl? Kas trukdo? Ar pastebėjote, jog darbai patys savaime nepasidaro? Ar pastebėjote, kad jeigu tik sėdite ir svajojate, svajonės nevirsta realybe? Dar reikia kažką padaryti!

Paimkim pati banaliausią pavyzdį: mokykloje visi nori gauti dešimtukus. Bet yra ir kita medalio pusė, kuri vadinasi: „kitą savaitę aš tikrai pradėdau mokytis.“ Turbūt nereikia sakyti, kad rytojus niekada neateina? „Aš pažadu, kad kitą mėnesį tikrai mokysiuosi ir kitam kontroliniui pasiruošiu žymiai geriau“. Ir paskui apsidarai, ooo šūdas! Aš su tuo pažadu ne tik baigiau mokyklą, bet ir universitetą. Kitas mėnuo vis dar neatėjo...

Manau analogiškų situacijų gali surasti kiekvienas savo gyvenime. Aš jau negaliu ištesėti būtent šito pažado, bet galbūt jums dar nevelu? Ko jūs laukiat? Imkitės veiksmų dabar! Ir vėliau žinosite, kad gavote tiksliai tai ko norėjote. Ir nebereiks svarstyti, o kas jeigu... Niekas. Jūs savo proga jau pražiopsojote, „jeigu“ neatsitiko ir niekada neatsitiks.

Nelaukite geresnio oro, nelaukite palankesnio vėjo – plaukite dabar.

Viskas, viskas, viskas prasideda dabar.

Trys.

Du.

Vienas.

Dabar!

Exuss

Aišku, jeigu lapė būtų nenorėjusi to sūrio, o tarkim norėjusi sūrio su pelėsiu, galbūt tokiu atveju būtų

buvę galima palaukti, kol tas sūris varnos burnoj supelys... Geriausias vieta čia :DDDD Istorijos tęsinys: bėgo lapė su sūriu ir įkrito į duobę, o ten jau sėdi vilkas, meška ir zuikis. Vilkas išsitraukia kortas ir sako: - Žaisim pokerį, o tas, kas sukčiaus, gaus į ryžą smailų snukį!

Mirtis irgi verslas

Kaip helauvynas? Turbūt apie jį daug jau prikaltėta ir prirašyta. Man šita tradicija tolima yra svetima. Tai tik dar vienas amerikiečių būdas užsidirbti pinigų. Tačiau reiktų pasakyti, kad būtent šitoje srityje lietuviai jiems nenusileidžia.

Ar kada nors susimąstėte, kodėl lapkričio pirmoji būna tik vieną kartą metuose? Savaiame suprantama, kalbu ne apie dar vieną rudens dieną... Kodėl pavyzdžiui negalėtų būti birželio pirmoji ir lapkričio pirmoji? Kodėl negalėtų būti tris kartus? Kodėl negalėtų būti keturis, kiekviename sezone po vieną? Kartas nuo karto man tenka praeiti šalia kapinių... Ir koks gudruolis sugalvojo įkurdinti kapines vidury miesto? Kiekvieną kartą praeidamas pro jas, nepriklausomai nuo dienos ar valandos užuodžiu tą patį kvapą... Kaip manote kokį? Mirties? Ne, verslo.

Kiekvieną kartą praeidamas pro kapines visuomet randu bent pora bobučių prekiaujančių gėlėmis, žvakėmis ir kitomis „pačiomis būtiniausiomis“ prekėmis. Pirmą kartą tiesiog praėjau. Antrą kartąėjau jau sąlyginiai vėlai (ne, dar nevakare) bei blogu oru ir kiek nustebau, kad tų bobučių tiek daug. Einant trečią kartą man stuktėlėjo: juk tai verslas, geras verslas! Niekas ten nestovėtų blogu oru, jeigu neapsimokėtų. Grįžkime prie mano ankstesnių klausimų: kodėl lapkričio pirmoji tik vieną kartą metuose? Jeigu iki to laiko dar nesupratote, tai mano klausimas buvo apie Visų šventųjų dieną. Kam išviso reikalinga tokia diena? Jeigu jos nebūtų mes netvarkytume kapinių ir nevažiuotume prisiminti savo mirusiųjų? Skamba absurdiškai, bet žinant lietuvių būdą, visko gali atsitikti... Tačiau nereikia man įrodinėti, kad sutvarkyti kapus, kad jie atrodytų gražiai užtenka vienos dienos metuose.

Ką jūs galvojate sustoję prie paminklo? Tas suknistas paminklas man kainavo 3000 litų. Paminklas tik akmuo (medis) su iškaltomis raidėmis, ar mirusiajam to reikia? Ar paminklas ką nors pasako apie mirusįjį, jo gyvenimą, jo būdą? Dažniausiai – ne. Ar paminklas reikalingas tam, kad mes gyvieji atsimintume kada giminė ir kada mirė mūsų giminaičiai? Tikiuosi, kad ne. Ir vis dėl to paminklas reikalingas nemirusiems, o mums gyviesiems, kad pasirodytume prieš kitus, kokie mes turtingi, kokie mes šauniausi ir visokiausi, leisdami pastatyti TOKĮ įspūdingą paminklą...

Mirusieji – gyvi, mūsų visų atsiminimuose. Taigi, ar vietoj kapų tvarkymo, nebūtų geriau gedulingi pietus, kuriuose susirinktų visi giminės ir prisimintų savo mirusiuosius? Būtų geriau, bet ar giminės susirinktų?

Kodėl lapkričio pirmoji tik vieną kartą metuose? O kodėl Kalėdos ir Velykos tik vieną kartą metuose? Todėl, kad tik taip įmanoma išsaugoti išskirtinumą. Ir ypatingą atmosferą, lemiančią didesnius pardavimus... Visiškai rimtai. Nueikite bet kurią dieną į maximą, žvakių nerasite net su švyturių. Tačiau savaite iki lapkričio pirmosios, tos žvakės, tiesiogine to žodžio prasme lenda po kojomis ir neleidžia praeiti! Kiek pažystate žmonių, kuriems kiekviena diena šventė? Kai šventė vieną kartą metuose, tai negaila nupirkti ir dešimt žvakučių, bet jeigu jinai būtų keturis kartus per metus, tai ir po vieną pirkti nebūtų didelio noro...

Ar kada nors pagalvojote, kiek benzino yra sunaudojama lapkričio pirmąją? Kai beprotiško ilgio eilės nusidriekia keliais vedančiais į kapines? Skamba absurdiškai, bet...

Turbūt čia ir baigsiu, nepaminėdamas karsto kainos.

Vieno - nelaimė, kito – laimė (pelnas).

Silvija

Mirtis yra išties labai geras verslas. VISIEMS žmonėms reikia pastogės, maisto, rūbų ir VISI žmonės

kadanors miršta, todėl iš to ir daromas geriausias biznis. Ne vien per Vėlines prekybcentriai taip uždarbiauja, juk ir per Valentino dieną, ir per motinos dieną, jau nekalbu apie Kalėdas. Žinoma, kad neužtenka vienos dienos metuose prisiminti mirusiesiems, bet ne vien tą dieną tvarkomi kapai, degamos žvakutės, tai tiesiog graži tradicija. Juk gražu, kai VISOSE kapinėse dega žvakės ir atrodo tarsi tai būtų maži miestai. O ta gedulingų pietų mintis tai šiek tiek nelogiška... Keliuose gedulinguose pietuose tektų pabuvoti tą dieną ir kiek pačiam surengti? :D Tikriausiai ne po vieną ir ne po du mirusiųosius norėtume pagerbti, prisiminti. Paminklas reikalingas gyviesiems, bet ne vien tam, kad prisimintų gimimo-mirties datą. Vienose kapinėse mačiau daugiau nei šimto metų senumo kapą, berotz 1892 metų. Nėra jokio paminklo, o tik metalinis kryžius ir lentelė, ant jos užrašyta netik gimimo-mirties data, bet ir šis tas apie žmogų. O kalba skiriasi nuo šiandieninės, vartojamos "w" raidės, vietoj "jaunystėje" užrašyta "jaunikaitystėje". Gaila, tiksliai nepamenu teksto, bet tai vistiek šioks toks paveldas.

Inflatera

Aš visada būnant kapinėse pastebiu, kiek dėmesio, pastangų ir pinigų skiriama kapų tvarkymui ir puošimui. Ypač akivaizdžiai tai matosi lapkričio 1-ąją. Ir kas kartą man būna labai liūdna dėl to, kad mirusiais rūpinamasi vos ne labiau, nei tada, kol jie buvo gyvi. Kaskart sumąstau, kad tarkim gėles reiktų dovanoti gyviesiems, ko jie gali džiaugtis tuo, o ne tada, kai jau per vėlu. Vis tik pati niekaip nesugebu išsiugdyti šio įpročio.

Fantasy

Kažkada leptelėjau panšiais žodžiais tai savo močiutei, sakiau kad lapkričio 1 išvis be tikslė, kam to reik jei kapų neprižiūri visus metus ir pan, akm verta grūstis kaune per visus kamščius. Tada staiga suvokiau, kad kasmet tai darau ir aš. Tik aš esu pasirinkus kitą tikslą. Darau tai dėl gyvųjų dėl tos pačios močiutės. Galbūt tai palengvina mano požiūrį kaip į verslą.

Tai ką tu manai apie mane - ne mano reikalas

Kas yra žmogaus įvaizdis? Tai kitų žmonių nuomonė apie jį. O dabar labai rimtas klausimas: ar jūsų įvaizdis priklauso nuo jūsų? Žinau, kad daugelis norėtų atsakyti „taip“, bet neskubėkite, gerai pagalvokite. Šią klausimą buvo galima užduoti ir kitaip: ar kitų žmonių nuomonė apie jus priklauso nuo jūsų? Arba dar kitaip: ar kitų žmonių mintys priklauso nuo jūsų? Klausimą galiu keisti ir keisti, suprastinti iki tokio, kad galiausiai jūs atsakytumėte ne.

Ar gerai mokykloje mokėtės matematiką? Ten buvo toks dalykas kaip dešimtainių trupmenų prastinimas ir lyginimas. Taigi, jeigu pati mažiausia trupmena yra didesnė, tai ir visi jos daugikliai bus didesni už lyginamą skaičių. Jaučiu, kad pradėjau kalbėti sudėtingai, todėl pabandyčiau paaiškinti savo mintis. Jeigu atsakymas į patį pagrindinį klausimą yra ne, tai atsakymai į visus kitus klausimus taip pat bus ne, tol kol mes nepakeisime klausimo esmės ir sąlygų.

Tiek tos, pasakysiu tiesiai šviesiai, jūsų įvaizdis nepriklauso nuo jūsų, tai tik kitų žmonių nuomonė, tai kodėl jina jums tūrėtų rūpėti?

Visi mes gauname kritikos ir komplimentų, vieni mažiau, aš daugiau. Tai ką tuomet daryti? Kurie iš jų teisūs? Tie kurie kritikuoja, ar tie kurie giria? Pasidinkime sudėtingumo laipsnį: tarkime, kad ir kritikuojančių ir giriančių yra po lygiai. Sako tiesa visuomet yra kažkur per vidury. O ką galime mes rasti šiuo atveju per vidury? Nieko.

Tie, kurie kritikuoja gali norėti įžeisti, nes jiems bloga nuotaika, arba jie gali nemėgti jūsų iš principo, arba jie gali manyti, kad yra didesni tos srities specialistai, arba jie ištikrųjų gali būti geresni specialistai. Kaip reaguoti?

Tie, kurie jūs giria gali kažko iš jūsų norėti ir todėl bando iš anksto prisigerinti, arba jie yra jūsų draugai ir todėl nenori jūsų įžeisti, arba jie iš tiesų yra sužavėti jums/jūsų darbu, arba jie yra labai geri tos srities specialistai ir jūs jiems palikote įspūdį kaip labai perspektyvus. Kaip reaguoti?

Paprasčiausias sprendimas, būtų priimti teisingus atsiliepimus ir atmesti neteisingus, tačiau kurie iš jų teisingi? Kurie teisūs, tie kurie kritikuoja, ar tie kurie giria? Juk negali būti teisūs visi? Gali. Iš tiesų jie ir yra visi teisūs. Jūs atsidūrę jų padėtyje, su jų patirtimi, su jų aplinka, draugais, tėvai... Sakytumėte tą patį. Taigi, jie visi teisūs, bet tai yra tik jų nuomonė.

Atsakymas į milijono vertą klausimą: kaip reaguoti? O kodėl turėtumėte iš viso reaguoti? Kritikuoja - gerai, giria – puiku. Bet tai tik vieno žmogaus nuomonė. Jeigu gausite atsiliepimus iš 1000 žmonių tai bus tūkstantis nuomonių. Kiekvieną iš jų bus apie jus ir vis kitokia: *jūs tos, jūs anoks*. Bet tai nesate jūs. Ar atspindys veidrodyje yra jūs? Ne, tai tik atspindys, kai jūs pasitrauksite jis išnyks. Kai jūs pasitrauksite, nuomonė apie jūs irgi dings. Tai kam viską sureikšminti? Juk tai netikra, tuo labiau, kad bent jau veidrodis parodo viską atvirkščiai nei yra iš tiesų.

Jūs negalite pakeisti kitų žmonių nuomonės apie save, todėl nesistenkite visiems įtikti. Niekada neklausykite žmonių, kai jie sako: *tu ne toks, tu taip nepadarytum*. O kas jeigu jau padariau. *Tu ne toks, tu negali to padaryti*. Kodėl negaliu? Neleiskite kitiems žmonėms apriboti jūsų, tik JŪS PATS, kartoju, tik jūs pats žinote koks esate iš tiesų, nesistenkite prisitaikyti prie kitų nuomonės apie jus. Būkite toks koks jūs norite būti, būkite savimi, nes jūs teis tik jūsų sąžinė.

Elžbieta

Na aš vadovaujosi tokiu klausimu: "Nejaugi taip gerai galvoji apie kitus žmones, kad tau rūpėtų, ką jie mano apie tave?"

Atsargiai!!! Mąstykit ką galvojat!

Busiu atviras, labai atviras: kartais džiaugiuosi, kad nevisos mano mintys išsipildo. Rimtai, ar bent kartą susimąstėte apie ką galvojate? Kai kurie įvykiai mano gyvenime priverčia gerai apsvarstyti savo mintis. Tuomet pradėdi tikėti *traukos dėsniais, ketinimų galia* ir visokiomis mistiškoms būtybėmis.

Šįkart jokių pokštų, visiškai rimtai, viena istorija iš mano gyvenimo.

Kažkada, senai... Maždaug prieš penkis metus aš lankiausi Vilniuj ir su kolegomis klaidžiojome po naktinį miestą. Ir vasarą naktys nebūna šviesios... Taip mums bežingsniuojant aš pakėliau akis į viršų ir virš daugiaaukščio pastato pamačiau kai ką nerealaus – skraidančią lėkštelę. Šis įrašas rimtas, jokių skraidančių lėkščių nėra ir nebuvo. Iš tiesų aš pamačiau apšviestą televizijos bokštą – įspūdingas vaizdas. Aš net kelioms minutėms sustojau ir gėrėjausi juo. Tuomet pagalvojau: *Turėtų būti nuostabu gyventi prie televizijos bokšto*.

Laikas prabėgo greitai. Labai greitai... Kaip jūs manote ką aš dabar matau pro langą?

Ir iš tiesų – tai nuostabu: kiekvieną vakarą tas bokštas vis kitoms. Kartais jis tamsiame dangaus fone, kartais šviesiame... Kartais tarp daug baltų debesų, kartais pilkame fone... Kiekvieną dieną jis vis kitoks, tiesiog stovėk ir žavėkis, grožėkis, gėrėkis... Ką jis man pateiks rytoj? Nežinau... Bet laukiu, nekantrauju...

Šiuo įrašu aš pasakiau apie save, daugiau nei derėtų atskleisti, bet tikiuosi verta. Ar kada nors susimąstėte apie mintis, kurios netikėtai virto įvykiais? Galbūt iš tiesų kartais verta sustoti, galbūt iš tiesų kartais verta pasvajoti apie neįmanoma, neįtikėtina gyvenimą? Būkim sąžiningi, prieš penkis metus aš tikrai neplanavau ir nesvajojau atsidurti čia kur esu dabar. Aš tik kelias akimirkas žavėjausi naktiniu televizijos bokšto vaizdu. O dabar... Širdyje neramiai kirba klausimas: o kur aš busiu po dar penkių metų? Nežinau, bet...

Galbūt tai kvaila, bet... Ar mano (jūsų) mintys gali pakeisti, suplanuoti kito žmogaus gyvenimą? Ar mano noras susitikti ir susipažinti su koku nors žmogumi gali būti stipresnis už visą kitą pasaulyje?

Atsakymų aš nepateiksiu, tai klausimai jums. Kiekvienas iš jūsų turbūt žino kuo tikėti... O aš... O aš galėčiau papasakoti dar vieną... O galbūt ne vieną panašią istoriją... Kartais aš bijau... Labai bijau... Savo

minčių.

Kur tu gyveni?

Rojaus paieškos Skaistykloje žiūrint į Pragarą.

Turbūt jau girdėjot, kad mokslininkai paskaičiavo, jog šie metai patys karsčiausi per paskutinius 400. Praėjusieji buvo karsčiausi per paskutinius 200. Už praėjusieji buvo karsčiausi per paskutinius 10 metų... kas gi Žemei darosi?

Žemė virsta Rojum. Jūs turbūt visi įpratę girdėti posakį „degsit pragare“, tačiau Dantės „Dieviškojoje komedijoje“ Liuciferis yra užšalęs pragare. Taigi ugnis vs ledas. Rojus vs pragaras. Kas yra kas? Bet kuris kraštutinis yra blogai, galima paimti pavyzdį iš bet kurios srities ir tai akivaizdžiai pamatysim. Sakykim vienas žmogus rizikuoja per daug, dega nuo adrenalino kaip ugnis, o kitas niekada nerizikuoja, miega užšalęs lede. Jeigu tai būti pinigų investavimas tai pirmasis nuolat išloštų, bet tuoj pat praloštų dideles pinigų sumas, o antrasis netgi neužsiimtu investavimu. Žodžiu, rezultatas galutinis tas pats nei vienas nei kitas neturi pinigų. Jeigu tai būtų automobilių lenktynės tai pirmasis nuolat pirmautų, bet niekada nebaigtų lenktynių, nes sudaužytų savo transporto priemonę, antrasis visada baigtų lenktynes, bet būtų paskutinis. Vėlgi abu liktų be prizų.

Tuomet kas yra rojus, o kas yra pragaras? Nei viena nei kita. Rojus – tai gyvenimas, kurį susikuri pats. Pragaras – tai gyvenimas, kurį sukuria tau kiti. Skaistykla – tai sąžinės balsas trukdantis mėgautis Rojumi, bet saugantis mus nuo Pragaro. Taip jau gaunasi, kad žmogus privertas žengti viena koja rojuje kita pragare. Tiems kurie norėtų mėgautis išimtinai rojumi, siūlyčiau užsidaryti kur nors aukštai kalnuose vienuolyne, nes kitaip jums nepavyks išvengti žmonių norinčių „pagerinti“ jūsų gyvenimą...

Idealus gyvenimas

Leiskite paklausti, koks būtų jūsų idealus gyvenimas? Būtų labai įdomu pasikalbėti su žmonėmis, kurie jį jau gyvena.

Ši mintis man atėjo labai netikėtai, tiesiog negalėjau nepasidalinti su jumis. Bet prieš tai noriu užduoti dar vieną klausimą: ar esate ragavę kaktusų sulčių? Niekada nemaniau, kad tokį daiktą galima iš viso nusipirkti, o dabar jis guli mano šaldytuve. Nelabai tikiu, jog mane skaito, bet vis tiek noriu padėkoti vienai merginai, kuri pasakė, jog tokį daiktą kaip kaktusų sultys galima nusipirkti. Netikėta pažintis, maža smulkmena, kuri dabar padarė mane laimingą.

Taigi, sėdėjau aš patogiai įsitaisęs fotelyje, kojas užsikėlęs ant pufiko, rankoje laikiau stipriai atšaldymo žalio gėrimo stiklinę, lengvai ją skalandžiuodamas ir gurkšnodamas mažais gurkšneliais, žiūrėdamas pro neužtrauktą langą į tamsų dangų, fone grojant kažkokiais ramiais muzikai pagalvojau: ech, tai idealus gyvenimas, ideali akimirka. Ir taip staiga nusprendžiau, jog turiu pasidalinti savo džiaugsmu ir pojūčiais su jumis. Tuomet prisiminiau, jog vieną kartą apie tai sakiau. Tiek nedaug reikia kad žmogus būtų laimingas.

Leiskit man dar papasakoti apie idealų darbą. Tikiuosi viršininkas neskaito.

Tai buvo praėjusią savaitę. Aš sėdėjau didelėje patogioje kėdėje, vienoje rankoje laikiau karštos arbatos puoduką, kitoje pele. Lėtai gurkšnodamas arbatą, žiūrėjau į kompiuterio ekraną, ir ieškojau kode klaidų. Nuo karštos arbatos aprasojus akiniams, nelabai ką galėjau sužiūrėti todėl savęs paklausiau: kokia galėtų būti ideali diena? Galite vadinti mane gyku, programišiu, hakeriu, kompiuderatu, nesvarbu. Tai idealus

darbas, ideali akimirka. Dėl tokių akimirkų verta gyventi. Ir žinote ką aš jums pasakysiu? Idealiu akimirkų vis daugiau ir jos ateina vis dažniau.

Ačiū, kad skaitote.

ignieska

Idealių akimirkų nebūna :) O jei būtų - būtų nuobodu gyventi. Yra tik ypatingos akimirkos. Man tokia savaitgalį buvo - basas pėdas kuteno šiltas smėlis, o virš galvos stiebėsi didžiuliai medžiai, jų pavėsis gelbėjo nuo kaitros. Tyla ir ramybė. Tada ir pagalvojau - va, čia tai gyvenimas.

Chicony

Idealaus gyvenimo nebūna, visada kažko trūksta. Idealią darbą beveik neįmanoma susirasti. Visada galėtų būti geriau, galėtų dirbti geresnioje kompanijoje, turėti pinkštesni foteli, pauksčiai galėtų garsiau giedot... Norėjau pasakyti kad visada būsime nelaimingi. Gal mažiau svajokime ?

vap

O aš nepritariu Chicony. Kaip tik reikia svajoti, bet svajoti taip, kad svajonę galėtum įgyvendinti arba ne. Nes svajonė gali būti labai geru motyvatorium siekti daugiau, matyti plačiau.

Šiaip būtent dabar įsivaizduoju nuostabią (gal ji būtų ir ideali) akimirką būtent taip:

5 val. vasaros ryto bristi per rasotą žolę, o vėliau atsisėsti ant laiptų ir išgerti stiprios kavos bežiūrint į tekančią saulę ir besiklausant gamtos harmonijos.

Commandos

Zinai sitas tavo straipsniukas man primine anegdota.

Vyras gryshta iš komandiruotes iš seno tarybinio taksafono paskabina žmonai. Pareina namo namuose laukia kashita vakariene. Pasimyli su žmona isheina į balkoną užsiruko ir sako "gyvenimas gražus"

Bet viena karta neturejo dviejų kapeikų tiek kainavo paskabinti iš taksafono. Gryshyta namo randa žmona su meiluziu lovoje. gryshta į miestą isikeičia pinigų paskambina žmonai gryshta namo vakariene karshita. Pasimyli su žmona isheina į balkoną užsiruko ir ishtare Visdelto "GYVENIMAS gražus" taigi manau nieko sitame pasaulyje idealiau nėra. nėra ideliu žmoniu nėra idealios moters ar žmonos Taigi nėra idealaus gyvenimo. gal but akimirka gal but nesiginciju. bet visdelto Kokybiai ir tobulybai nėra riba.

Slave

Mielieji, jūs man primenate snobus. Idealaus gyvenimo nebūna, nes jūs nesugebate jo apibrėžti. Siekimas aukštumų ir tobulėjimas yra geras dalykas, bet kartais tereikia stabtelėti ir pasidžiaugti akimirka.

Akimirka, kurioje telpa tas žodis "gyvenimas".

Jeigu nesugebate susikurti idealaus gyvenimo, galbūt, reiktų pagalvoti apie žodžio tobulumą apibrėžimą.

Ir nesvarbu ar tai ramus vakaras geriant kaktusų sultis, ar pasivažinėjimas ferrari. Kaip pasakė vienas protingas žmogus: "Aš neikada negalvoju apie ateitį, nes ji ateina pakankamai greitai." (Eišteinai)

Išmokime gyvenimą sutalpinti akimirkoje ir tapsime laimingesniais, o gal ir komentarai nebūs tokie pesimistiški :)

Ačiū

jns_sni

Kažkam idealių akimirkų nebūna, tik būna ypatingos.

Kažkam nėra nei idealių, nei ypatingų akimirkų. Visgi retkarčiais tie, kas sugeba sustoti ir pažvelgti į esamą akimirką, pamato tai kas juos pradžiugina, kiti - tai kas nuliūdina. Drįstu teigti, kad matome tai, ką norime matyti (arba tai, ką esame įpratę matyti).

Kaip bebūtų, tačiau ir vieni, ir kiti laimingi. Sugebėjimas pasidžiaugti akimirka skatina dažniau pastebėti ir vertinti tokias akimirkas. Tie kas akimirką sustoję jaučia nusivylimą, turi unikalų galimybę padaryti viską, kad tokios akimirkos nepasikartotų.

Visi gali pasirinkti kaip į ką žiūrėti, juk vieni žmonės nemėgsta žiemos, nes žiemą šalta, kiti žmonės mėgsta žiemą, nes jos metu galima slidinėti.

As

O as busiu optimiste. Gyvenimas jau yra idealus dalykas savaime. Mes kvėpuojam, gyvenam, patiriam naujus dalykus. Reikia sustot ir susimastyt gyvenam viena trumpa gyvenima, kas po to bus niekas nežino. Dažnai susimastau kad salia to gyvenimas yra žiaurus. Pagalvokit kad kiekvienas mes viena diena imsime ir neatsimerksim nematysim medziu, žmonių kuriuos mylim, neįsim sveltus vejo. Del to ir mastau kad gyvenimas yra savaime idealus. O del materealium dalyku: siekiant juos visada galima gauti. Mano nuomone idealus gyvenimas nesiremia vilom, automobiliais ir panasiai, jis remiasi žmonėmis supanciais aplinkui. Nu bet cia tik mano nuomone, kiti sako kad žiuriu pro rozinius akinius po kol kas tie roziniai akiniai manes neapvyle :)jie tik teikia jegu tobuleti ir siekti :)

Bloga diena

Sėdžiu dabar... Ir nenoriu nieko jūsų klausti... Nenoriu sakyti... Nenoriu nieko... Ir vis dėl to papasakosiu... Apie šūdiną dieną.

Šita diena šūdina, nes aš sėdžiu vienas, su labai bloga nuotaika ir lėtai spaudau klaviatūros mygtukus.

Viena ranka, tiksliau vienu pirštu...

Vakarienei valgiau spageti makaronus. Jie buvo neskanūs, prisvilę. Aišku, aš to nemačiau, nes vakarieniavau patamsyje, tačiau puikiai galėjau užuosti degėsių kvapą. Ne elektra namie nebuvo dingusi, tiesiog aš tingėjau atsistoti nuo kėdės ir įsijungti šviesą... Prisvilusius makaronus užgėriau šaltu vandeniu... Aš žinau, jog namie pilna įvairių arbatžolių, gal kokias 10 skirtingų rūšių... Tiesiog jos aukštai spintelėje ir norint pasiimti reikėtų aukštai kelti ranką...

Šykščius makaronus, norėjosi vis dėl to kažkuo užkramtyti... Pasiėmiau kietą, apipelijusi duonos kampą, kurį greičiausiai reikėtų išmesti, arba bent jau atiduoti paukščiukams... Bet aš nusprendžiau, jog jis dar visai valgomas ir pabandžiau atsipjauti... Peilis, nuslydo nuo duonos ir įpjovė man į pirštą... Raudonas kraujas lėtai sunkėsi man per pirštą... Gražu. Aš jį aplaižiau, keistas kraujo skonis. Toks šlykštus, saldus ir vis tik kažkuo viliojantis... Viliojantis nulaižyti, o ne žiūrėti, kaip raudonas lašas ketina išmozoti mano drabužius...

Aš nesijaučiu sotus, nesijaučiu laimingas, bet vis tiek patamsyje slenku į savo kambarį... Pakeliui dar nepataikau praeiti pro duris ir trenkiuosi kakta į staktą... Bus guzas... Na ir kas?

Man liūdna.

Ir žinote ką? Aš visai nenoriu jūsų užuojautos. Man jos nereikia...

Man patinka save gailėti.

Kambaryje tamsu ir vienintelė šviesa, kuri sklinda, tai nuo monitoriaus... taip geriau... Žinau, gadinu akis, bet praeidamas pro jungtuką, pamiršau jį paspausti ir dabar atsisėdęs ant kėdės nenoriu grįžti atgal prie durų...

Taip geriau, kai aplinkui tamsu, viskas atrodo nykia, ilgi nutysę nelabai ryškus šešėliai dar stipriau paryškina, kokia bloga šita diena buvo...

Kai aplinkui tamsiau, man savęs gaila labiau...

Aš toks mažas, menkas... šūdukas...

Atrodo tuoj apsiverksiu...

Mqan nrieiak jsusu uzopujotsa.....

VZX

:) jau kuris laikas nejaučiu jokios depresijos, nes užsiimu veikla. Depresija, paprastai šitas terminas naudojamas netinkamai ir per dažnai, yra tinginių liga. o makaronų gadinti nereikėjo, jie labai skanūs su grybų padažu :) Mmmm

Eksperimento rezultatai: kokį gyvenimą renkatės?

Dabar aš jums atskleisiu pačią didžiausią paslaptį: kodėl lietuviškoje blogsferoje tiek daug liūdnu/emo/blogų įrašų. Na kaip ar esate tam pasirengę? Na gi skaičiuojam iki trijų... Vienas. Du. Trys. Taip jeigu manote, kad aš tempiu gumą specialiai, tai jūs teisūs...

Tai gi tas atsakymas yra – žmonėms reikia dėmesio. Apie ką aš kalbu? Kai publikavau įrašą blogą dieną, per valandą sulaukiau 5 komentarų, visi mano pažystami, per įvairias pokalbių programas ir el.laiškus klausė kas man atsitiko. O man neatsitiko nieko, tiesiog norėjau atlikti eksperimentą. Ačiū labai visiems žmonėms, kurie parašė man komentarus. Labai dėkoju vzx.lt už tai, kad stengėsi pakelti mano nuotaiką. Kodėl atsirado toks įrašas? Galbūt nevisi atsimena, jog kažkada pasigyriau idealiu gyvenimu, ir tuomet gavau labai daug komentarų, deja, didžioji dalis mane bandė įtikinti, jog mano išgyvenimų nebuvo. Stop. Aš aprašiau savo tikrus išgyvenimus ir po to žmonės mane bando įtikinti, jog jų nebuvo? Deja... Tikrai taip. Tuomet man ir kilo idėja parašyti priešingą pranešimą ir pažiūrėti kaip žmonės reaguos. Kaip aš galiu pastebėti rašydamas šį įrašą, pagal komentarų skaičių blogos dienos išgyvenimai aplenkė geros dienos išgyvenimus...

Kodėl? Kodėl taip atsitinka?

Kai pasakai, jog tau blogai, tuoj pat tave apspinta minia žmonių: *Čia tau blogai?! Paklausk kokių problemų turiu aš.* Kaip viename anekdote: kai sužinosite mūsų problemas užmiršite savo. Žmonės labai mėgsta pasakoti apie savo bėdas bei užjausti kitus, savaiame suprantama ne dėl to kad jiems gaila, o dėl to kad jiems malonu: *tam šikniui nesiseka dar labiau nei man (Jėga!).* Be to jie taip pat gali pasibėdavoti, pasipasakoti kaip jiems blogai. O tu pabandyk, doras vaike, pasakyti, jog esi laimingas, tuomet atsitiks vienas iš dviejų variantų: pabandys įrodyti, kad tu neesi laimingas, kad šitame sušiktame pasaulyje mėšlo užteks visiems, jeigu nepavyks pirmasis variantas, griebsis antrojo – tiesiog ignoruos tave. *Jonai, nekalbėk su juo, jam sekasi..*

Prieš pirmąjį atsilaikyti nesunku, o kiek iš jūsų atsilaikytų prieš antrąjį? Kas iš tos sėkmės jeigu neturi draugų? Taip ir sėdi žmonės draugiškai šūde keiksnodami valdžią ir mažas algas, o juk tiek nedaug reikia, kad būtum laimingas...

Netikite, jog laimingu būti labai paprasta? Čia nelaimingu būti sunku. Jeigu nebijote susigadinti nuotaikos, dar kartą perskaitykite įrašą apie blogą dieną. Dabar man atsakykite į klausimus. Kiek jėgų reikia, norint prisiversti valgyti sudegusius makaronus? Ne karo metas gi, parduotuvės pilnos maisto. Kiek jėgų reikia, kad praeidamas pro jungtuką jo nepaspaustum? Juk tai beveik kaip refleksas, žmogus šviesą mėgstantis padaras. Kiek reikia stengtis, kad įsipjautum į pirštą? Taip žinau, shit happens, kartais iš tiesų būnam išsiblaškę, bet... Kiek pastangų reikia, kad išlaikytum blogą, nuotaiką, kai visas pasaulis sutvertas taip juokingai? Kiek jėgų reikia, kad išlaikytum blogą nuotaiką taip ilgai, kad net apie ją galėtum parašyti?

Nieko nedarymas irgi yra veiksmas ir tikrai sakyčiau net gi labai sudėtingas. Reikia būti labai talentingu, kad sugebėtum prisiversti nieko nedaryti.

Žilvinas

Jeigu pažiūrėtumėm kitu kampu, tai galbūt ir gerai, kad kai tau blogai, visi bėga tave guosti ir reabilituoti. Jeigu tu laimingas, tai tu ir be kitų būsi laimingas, bet jeigu tau sunku, tai tauta gali tau padėti :)

Exuss

Hehehe :) Kažkas ėjau per blogas.lt ir klausiau žmonių ko jie tokie depresuoti. 90% apie tai, kaip "šiandien man nelaimė" :)

Žmonėms trūksta cinizmo.

Gyvenimas tarp aborigenų

Atsimenu, kai buvau vaikas, man buvo nesvarbu oras: lyja ar sninga, šilta ar šalta, aš visuomet su keliais draugais sėdėdavau smėlio dėžėje. Juokauju, smėlio dėžės nebuvo ir dažniausiai mes karstydavomės po medžius.

Kai tipo suaugau ir visuomenės normos man nebeleidžia sėdėti smėlio dėžėje, nes reikia eiti į darbą ir panašiai... Pastebėjau, kad gera vieta tuščia nelieka. Galvojote, kad kalbėsiu apie šiuo laikinius vaikus? Nė velnio! Na gerai, galbūt tam tikra prasme... Kai kurie žmonės niekada neužauga.

Kažkodėl esu įsitikinęs, kad žmonės apie kuriuos kalbu patys interneto neturi ir nelabai moka juo naudotis, todėl galiu apie juos kalbėti drašiai.

Šiek tiek nuklydau įlankas, bet grįžkime prie pasakojimo.

Eidamas į darbą, grįždamas iš darbo, simuliuodamas ir eidamas ne į darbą, aš pastebėjau, kad kai kurie žmonės, visai kaip aš vaikystėje bet kuriuo paros metu būna kieme. Ne tik bet kuriuo paros metu, bet ir bet kurio sezono metu... Tiesa paskutinė žiema nebuvo šalta.

Pats pagrindinis tų žmonių išskirtinumo požymis – raudona nosis, ne neapsigaukite, tikrai kalbu ne apie senelį šaltį. Dažnai raudona, ne tik nosis, bet visas veidas ir raudonas ne nuo šalčio, ir tikrai jau ne nuo soliariumo. Kiti išskirtinumo požymiai: drabužiai, neatsimenantys kada buvo skalbti ir beveik nepriklausantys nuo sezono. Kalbos maniera: kalbama santykiu 3:1, kur trys reiškia rusiškų keiksmožodžių skaičių, o vienas bet kokį kitą žodį (pvz. tu, ir, aš) Labai dažnai pasitaikantis elementas, degtinės butelis rankoje, o alaus kišenėje. Dabar jau tikrai supratote apie ką aš kalbu.

Jie man primine vaikus, nes niekada nebūna po vieną, o visuomet su draugais. Ir būna, visuomet, nesvarbu koku paros metu eičiau. Ką jie veikia? Iš pradžių butelis būna pilnas ir jie... Po to butelis būna tuščias. Tarp to momento, kai tuščias butelis, kažkokiu magišku būdu vėl tampa pilnas, jie pasimuša, pasikalba, pasiglébesčiuoja, pasižymi savo teritoriją...

Vieno dalyko aš nesuprantu. Ne, man tikrai neįdomu koku magišku būdu butelis iš tuščio tampa pilnu, man įdomus visai kitas klausimas: kokia gyvenimo prasmė? Būtent tokio gyvenimo prasmė.

Jeigu gyvenčiau kokiam nors gūdžios Lietuvos kaime, tai tokie vaizdeliai turbūt nestebintų, bet aš juk gyvenu gana nemažame mieste.. Ir čia pilna įvairios veiklos, galima daryti tą ir aną, ir velniai žino ką. Tai kodėl tokie žmonės sėdi ir leidžia „linksmiai“ laiką su draugais? Ne gi žmonės neturi savo svajonių? Ne gi pilnas degtinės butelis gali būti tas vienintelis šiandienos (ir gyvenimo) tikslas?

O gal tokie žmonės tai tarybinis palikimas? Tokiu atveju, kas belieka: tik susitaikyti ir užsimerkti?

Man jie nekanda ir lyg ir gyventi nemaišo, tačiau ar galima ką nors padaryti, ką nors pakeisti, kad tokių vaizdelių nebūtų?

Diena be įtakos

Neseniai perskaičiau, jog vienas žmogus per dieną įtakoja, bent keturis (dėl konkrečių skaičių, aišku, galima ginčytis) kitus. Tuomet pagalvojau, kad reikėtų surengti dieną be įtakos ir ėmiau ją kruopščiai planuoti.

Visų pirma, turiu pasakyti, kad, deja, aš negaliu pakviesti jūsų prisidėti prie šios idėjos, nes tai jau būtų mano įtaka jums.

Taigi, jeigu aš išeinu kur nors ir manęs koks nors žmogus paklausia valandų, nepriklausomai nuo to, ar jam pasakau tiesą, ar meluoju, aš tam žmogui padarau įtaką, nes jis priiminės savo sprendimus atsižvelgdamas ir mano nurodytą laiką. Jeigu aš išeinu ir nusišypsau gražiai mergaitei arba negražiam berniukui, galbūt dėl to jos/jo diena bus geresnė ir vėl aš būsiu padaręs įtaką. Blogai, reikia to išvengti. Vadinasi tą dieną negalėsiu niekur eiti iš namų.

Jeigu aš visą dieną sėdėsiu namie, kas nors gali užėiti pas mane į svečius, jeigu aš atidarysiu duris ir ką

nors pasakysiu, vadinasi aš jam padarysiu įtaką. Blogai. Vadinasi teks apsimesti, jog nieko namuose nėra. Jeigu aš sėdėsiu namie ir apsimėsiu, kad manęs nėra, tai žmogus susinervinęs, dėl to jog niekas neatidarė durų, gali paskambinti ir paklausti kur aš dingau. Aš, aišku, negalėsiu jam pasakyti, kad esu namie ir turėsiu ką nors pameluoti pvz. kad žvejoju su draugais Trakuose. Skambinantysis dar sykį susinervins ir grauš nagus iš pavydo. Blogai. Vadinasi, teks išjungti telefoną.

Jeigu aš sėdėsiu namie, atsitvėręs nuo viso pasaulio ir prieisiu prie lango norėdamas pažiūrėti koks oras, o tuomet koks nors žmogus eidamas gatve pakels akis į mano buto langus bei pamojuos, o aš jam pamojuosiu atgal atsakydamas, jis pagalvos koks mielas tas žmogus iš antro aukšto ir taip aš jam padarysiu įtaką. Blogai. Vadinasi visą dieną negalėsiu artintis prie langų, todėl geriausiai bus gulėti lovoje.

Jeigu aš atsitvėręs nuo viso pasaulio sau ramiai gulėsiu lovoje ir nieko nedarysiu, bet koks nors žmogus užeis į mano puslapį ir perskaitys kokį nors įrašą, o perskaitęs pagalvos: „vo čia kietai parašyta, nuo šiandien ir aš taip darysiu“, tai vadinasi aš jam būsiu padaręs įtaką, nors nevisai tiesiogiai ir to visai nenorėjau. Blogai. Vadinasi man reikia ištrinti visus savo internetinius puslapius.

Jeigu aš sau guliu lovoje nereaguodamas į aplinką bei ištrynęs visus savo sukurtus puslapius ir į vieną iš tų puslapių ateina pastovus lankytojas ir staiga nieko neranda, jis, aišku, susinervina. Jeigu jis mane pažysta gerai, jis parašys el.laišką klausdamas kas atsitiko. Jeigu jis mane pažysta labai gerai ims skambinti ir klausti kas atsitiko. Aš, aišku, būsiu išsijungęs telefoną. Jeigu jis mane pažysta labai, labai gerai, tai susinervins dar kartą, šį kartą, dėl to kad nekeliu telefono. O tai jau nėra blogai, tai – šūdas. Dėliok kaip nori, tačiau niekaip neišeina, kad neįtakotum tyčia ar netyčia bent vieno žmogaus kasdieną. Jeigu būtum ponas Niekas, tai niekam ir nerūpėtum, bet šiais laikais, kai yra internetas ir visos kitos technologijos, tiesiog neįmanoma pasprukti iš šiuolaikinio pasaulio. Gal būt prieš 100, 200 metų diena be įtakos vadintųsi – eilinis pirmadienis. O dabar dieną be įtakos teks atidėti iki geresnių laikų.

Kur tu gyveni?

Gavau labai įdomų klausimą: kur tu gyveni? Kiek pagalvojęs atsakiau – praeityje. Paskui išvydęs nustebusį kolegą veidą supratau, kad jis klausė adresą...

O kur gyveni tu?

Rodos, antradieni, kai buvo labai slidu ir begalinio ilgio kamščiai susidarė to pasekoje, viena bobulytė skundėsi: „Sovietmečiu buvo geriau, tik pašala ir iškarto barstytuvai išvažiuoja į gatves, o dabar nėra nei vieno“. Ką tokiam žmogui pasakyti? *O gal prisiminti, kaip gerai buvo prie Stalino?*

Nežinau, kaip pavadinti ankstesnę pastraipą: lyriniu nukrypimu ar pavyzdžiu...

Geriau užduosiu tau klausimą: kas yra dabartis?

Dabartis tik trumpa akimirka.

Keista. Kaip galima gyventi trumpoje akimirkoje, kaip galima gyventi dabartyje?

Mano kūnas yra čia ir dabar. Bet mano mintys... Mano mintys, mano siela yra kažkur ten... Ten praeityje. Ir žinai ką? Kaip aš galiu užmiršti tai ką tu pasakei? Ir mano jausmai čia ir dabar, bet juos sukėlę mintys atlėkė, kažkur iš praeities. Mano jausmai čia ir dabar verčia mane prisiminti tai kas buvo (ne)gerai, kažkada...

Vakar? Užvakar? Prieš savaitę? Nesvarbu. Jie mane tempia praeitį... Jie mane tempia Ten... O dar sako, kad žmonės nemoka keliauti laiku...

Va aš dabar sėdžiu ir mąstau, kaip manai apie ką? Apie dabartį? Ne, čia turbūt toks absurdas gaunasi, bet ar pastebėjai, kad apie „dabartį“ mąstyti neįmanoma? Apie ateitį? Ne. Taigi... Turbūt žinai teiginį, jog žmonės mokosi iš savo klaidų. O kas yra klaidos? Praeitis.

Ir vis tik praeitis turi vieną savybę – jinai niekada nesikeičia, jinai niekuomet neateina, jinai niekuomet nesugrįžta. Jinai BUVO! Ir tuomet tyliai savęs klausiu: galbūt neverta gyventi praeityje? Galbūt neverta tiek daug laiko skirti prisiminimams, galvojant ar galėjau kažką pakeisti? Galbūt neverta manyti, jog žmonės

kuriuos sutiksiu, bus lygiai tokie patys kaip sutikau? Galbūt neverta manyti, jog net gi tie patys žmonės visuomet elgsis lygiai taip pat?

Praeitis niekur neveda... O daugiau aš nieko neturiu, tai ką man daryti dabar?

Algis

Nepamenu kas taip pasakė, bet išsireiškė maždaug taip, kad kiekvieną akimirką kai galvoji apie praeitį tu praradndi akimirkos galimybę džiaugtis šia diena.

Greta

Papiktino tas bandymas numenkinti praeitį. Žmonės gi sako, jog neatiduočiau savo blogiausių valandų ir nebandytų jų pakeisti. Ir nesakyčiau, kad visai ten nieks nesikeičia, jeigu keičiasi požiūris į ją. Nuolatos. Vis galvoju, kokia buvau kvailutė, gailiuosi praleistų progų, bet bandau užčiaupti tą balsą savyje. Pabandyk gyventi čia ir dabar, vis geriau nei savo gražų gyvenimą atidėti rytojui.

Čia ir dabar

Pakalbėkim apie utopinį pasaulį. Įsivaizduokite, kad gyvenate tik čia ir dabar. Nėra vakar, nėra rytoj. Nėra praeities, nėra ateities. Tik ši diena. Koks būtų jūsų gyvenimas?

Na gerai, iš tiesų yra ir vakar, ir rytoj, tiesiog jūs nieko neatsimenate. Atsimenate tik šiandien. *Cha! Nieko naujo ir nieko įdomaus, pagal šitą idėją yra pastatytas ne vienas detektyvas.*

Bet juk aš nekalbu apie detektyvus, aš kalbu apie gyvenimą. Ar gi nebūtų nuostabu, jeigu eidami kiekvieną dieną pro parduotuvę galėtumėte stebėtis jos vitrina? Ar gi tai nebūtų nuostabu kiekvieną dieną pažvelgti pro langą ir pamatyti, jog gėlės žydi? Ar tai nebūtų nuostabu pamatyti skrendantį drugelį ir vytis jį? Ar gi tai nebūtų nuostabu iškišus liežuvį gaudyti snaiges?

Bėda ta, kad jeigu tai vieną kartą darėte, tai kažkodėl antrą kartą nekartojate. Jeigu vieną dieną atsikėlę pastebėjote, kad gėlės pražydo sode, tai kitą dieną jas paprasčiausiai ignoruojate. Yra daug svarbesnių dalykų! Ar tikrai?

Ar gali būti kas nors svarbiau už džiugesio akimirką? Nepamiršk išjungt arbatinuko!

Ar gali būti kas nors svarbiau už laimingą žmogų?

Dabar jūs turite savo praeitį, savo ateitį... Atsiprašau, savo iliuzijas, kurios norėtumėte, jog virstų ateitimi. O jeigu gyventumėte tik čia ir dabar nereiktų iliuzijų, nebūtų nusivylimo, kai jos neišsipildo. Kiekvienas įvykis gyvenime būtų naujas atradimas, nauja patirtis ir daug, daug emocijų.

Emocijos štai kas svarbu! Įvykiai nesvarbu, žmogus neatsimena įvykių žmogus atsimena emocijas. Kaip jūs manote, ką geriau atsimintumėte po 10 metų: nuobodžias atostogas prie Karibų jūros ar kaip šuo Palangoje prakando jūsų pripučiamą čiužinį? Rodos nedidelė smulkmena, bet kažkodėl neigiamos emocijos būna žymiai stipresnės. Po 10 metų greičiausiai nejausite to pykčio šuniui, kurį jautėte tuomet, bet prisiminsit patį įvykį puikiai... O juk gyvenant čia ir dabar to niekada nebūtų atsitikę...

Tave paliko vaikinai ir ką tu veiki? Sėdi ant sofos apsikabinusi baltą pliušinį meškiuką ir verki. Galvoji koks jis buvo šaunus... Karočia idealizuoja praeitį, jis aišku visą laiką buvo kiaušė, bet dabar... Dabar jis kažkaip tapo šauniu... Ir jeigu kas nors kitas pasako, jog esi labai graži, pasižiūri į jį lyg jis iš tavęs ko nors norėtų...

Na, greičiausiai jis iš tavęs tikrai kažko nori, bet tai nereiškia, jog meluoja. Pasižiūri ir paklausi: *jeigu aš esu tokia graži kaip tu sakai, tai kodėl mane paliko?* Kai tave palieka, kažkodėl tampa stora, nors svarstyklės skirtumo ir nepastebėjo... Patirtis praeitis, kaip jums jinai patinka? Apie ką jūs galvojate?

Dievinu žiūrėti žinias per televizorių, norit atspėti kokia mėgstamiausia žinių dalis? Ne, ne orų prognozės, kriminalai. Tiesiog sadomazochistų rojus. Žiuri kriminalus, o ten sako: *Panevėžyje mėlynas Golf'as išvažiavo į priešingo eismo pusę ir rėžėsi į iš priešpriešų atvažiuojantį sunkvežimį, trys lengvosios transporto priemonės keleiviai mirė vietoje.* O tuomet pradedi galvoti: *o JezusMaria, tai juk galėjo būti mano pažįstami, parodyk lavonus, parodyk numerius, parodyk lavonus, parodyk numerius, parodyk lavonus, parodyk numerius, parodyk lavonus... Ai va numeriai 563, mano pažįstamo numeriai yra 221 ir išviso mano*

pažįstamas turintis mėlyną Golf'ą gyvena ne Panevėžyje, bet Šiauliuose. Ką taip nebūna? O gal jums labiau patinka ne avarių pranešimai, bet bobučių užbeldimas negyvai? Pasibelsk į bobutės duris ir jau dabar gauk 100 litų! Paskubėkite, akcija ilgai nesitęs, pensijos Lietuvoje vis mažėja...

Turbūt girdėjote, jog žmogus, iš naudoja tik 10% savo smegenų? Žinote, ką aš pasakysiu? **AČIŪ DIEVUI, kad tik tiek!** Apie ką jūs galvojate?

Apie ką jūs galvojate, kai vakare einate tamsia gatve namo? *Atsimenu, praėjusį penktadieni žiūrėjau filmą, ten nuo medžių nušoko, gremlinai ir suėdė žmogų... Šūdas, bet ten juk buvo Splibergo filmas... Nu, bet vis tiek gali iš krūmų iššokti koks nors skustagalvis ir pripjauti mane. Arba atbėgti pasiutęs šuo ir sukandžioti... Taip nebūna?*

Ant rankos iššoko raudonas guzas, apie ką jūs galvojate? *Tai tikriausiai neurozinis limfmazgių somatotropinis kiaulių gripas... Nežinau, kas tai yra bet skamba baisiai, visokių baisių žodžių galite pasiklausyti žiūrėdami Sveikatos ABC, beje, praėjusę savaitę pasakojo apie tokią ligą... Nuostabu ar ne? Žmogus išnaudoja tik 10% savo smegenų ir tas pačias pasitelkia tam, jog gazdintų save ir įsivarytų įvairių baimių!*

Žmogus, nuo gyvūnų skiriasi, tuo jog tuo, jog žmogus turi protą, sąmonę, o gyvūnas viso labo yra valdomas instinktų... Žinote, ką tai reiškia? Kad vienas žmogus turi daugiau baimių nei visi gyvūnai sudėjus kartu.

Žmogus, turi sąmonę, psichiką, kitaip sakant, žmogus gali būti psichinis ligonis, o gyvūnas ne...

Jums tikrai patinka jūsų gyvenimas? Jums patinka galvoti apie tai kas gali blogo atsitikti jums, jūsų giminaičiams, jūsų pažįstamiems? Ar nebūtų geriau gyventi čia ir dabar? Džiaugtis tos pačios rožės kvapu kiekvieną dieną?

Tik čia ir dabar.

Ateitis, kurios mes bijome

Turiu klausimą: kas yra ateitis?

Ar ateitis yra tai kas turėtų įvykti rytoj?

Ar ateitis yra tai kas *aš įsivaizduoju*, kad turėtų įvykti rytoj?

Siūlau eksperimentą: ar kada nors bandėte eiti užsimerkę? Daugelis greičiausiai – taip. Ir kaip sekėsi?

Pavyzdžiui einate šaligatviu (tik ne gatve!) ir užsimerkiate, kas atsitinka? Ar nebaisu atsitrenkti į kokį nors praeivį? Baisu, net jei jų ten nėra... O jeigu staiga atsiras? Ar neatrodo, jog medžiai pasislinko arčiau kelio?

Ar neatrodo, kad jų šakos pasidarė žemesnės ir ilgesnės? Ar neatrodo, kad staiga kažkas pristatė kelio ženklų ir elektros stulpų vidury šaligatvio? Ar neatrodo, kad kelias pasidarė nelygesnis ir padaugėjo duobių?

Kai aš pabandžiau eiti užsimerkęs tai susigūžiau ir pradėjau eiti gerokai lėčiau nei paprastai... Visur vaidenosi baubai...

Kai atsimerki staiga pastebi, jog ir pėsčiųjų aplinkui nėra ir medžiai gerokai atsitraukia nuo pagrindinio kelio, o elektros stulpai iš viso įsikūrę kitoje gatvės pusėje... Tuomet vėl pradedi žingsniuoti normaliu tempu.

Taigi, arba kai užsimerki, tie medžiai specialiai atsistoja ant kelio ir iš kanalizacijos išlenda nykštukai trukdantys eiti arba viso to net nebuvo ir tai tėra tik mūsų lakios fantazijos vaisius.

O kas jeigu pabandytumėte lipti laiptais užsimerkę? Viskas priklauso nuo to, ar galima laikytis už turėklų ar ne. Jeigu galima laikytis už turėklo tai lipti labai paprasta, nes visuomet žinai kada baigiasi laiptai, kada reikia pasisukti. Jeigu negalima tai irgi yra lengviau nei eiti gatve – vienintelė kliūtis gali būti nulipantis žmogus. Visi laiptai dažniausiai būna vienodo aukščio, galbūt kiek sunkiau susiorientuoti, kai laiptai baigiasi ir reikia pasisukti...

Nors užsimerkus laiptais lipti lengviau nei eiti šaligatviu, vis tik ir laiptais lipu lėčiau nei, kad tai daryčiau atsimerkęs...

Pabandykit ir jūs papasakosite savo įspūdžius.

Ir trečiasis. Čia jau nereikia daryti jokio eksperimento, manau visi gali atsakyti į klausimą dabar: ar puikiai orientuojatės tamsiame savo kambaryje?

Kodėl aš pasakoju apie šiuos eksperimentus?

Esu išgyvenęs daugybę nelaimių, o tik viena kita jų man yra nutikusi iš tikrųjų. Markas Tvenas

Kas yra ateitis? Ateitis – tai ėjimas užsimerkus. Gana paprasta eiti, kai tave kas nors vedasi už rankos, kai gali pasiimti už turėklo, deja, taip atsitinka nedažnai. Turbūt vaikystę galima vadinti vedimu už rankos. Tačiau vaikystė baigiasi ir turi eiti pats vienas. Vienam eiti į nežinomybę baisu. Mes to nemėgstam. Ir vis dėl to kartais reikia. Tuomet mes prisigalvojam, kad mūsų laukia įvairūs baubai. Keista, tuomet kai ateiname į vietą (atsimerkiame) pastebime, jog jokių baubų ten nebuvo.

Ką dar turėčiau pasakyti? Žmonės nemėgsta dažnai vaikščioti užsimerkę, žmonės nemėgsta dažnai nerti į ateitį, kurios neišmano, žmonės nekenčia nežinomybės. Jiems žymiai labiau patinka gerai ištyrinėtas jų kambarys, kuriame patamsyje orientuojasi kaip žuvis vandenyje. Mes žmonės esame linkę susikurti komforto zoną už kurios ribų stengiamės neišlysti, nes ten laukia daug baubų... Ir vis dėl to kartais tenka... Aš nežinau, kas manęs laukia po mėnesio, aš nežinau, kas manęs laukia po savaitės, aš nežinau, kas manęs laukia rytoj... Galbūt nieko, bet aš bijau.

Algis

As tai kaip tyčia, pries koki menesi penktadienio vakara ejau nusikales is darbo namo (nusprendziau pareiti peskom, kad galva prapustu) ir sumasciau, kad reikia pabandyti eiti uzsimerkus :) Tikslas - 50 zingsniu tiesiu ir placiū saligatviu. Tai pirma karta atsimerkiau po 10 zingsniu. Antra karta - po 20. Trecia karta, kad ir kaip stengiausi atrodo, kad akys pacios atsimerke, nesugebejau ju sulaikyti, na bet galiausiai praejau 55 zingnius :) Apie pojucius sunku ir papasakoti - reikia isbandyti patiems. Atorodo labai paprasta - uzsimerki ir eini tiesiai, bet viskas pasikeicia po pirmu 3-5 zingsniu...

Vadimas

Man teko patirti vieną nuostabesnių ėjimų užsimerkus, kai tave veda už rankos artimas žmogus. Tai nebuvo lygus platus kelias su toli nutolusiais medžiais. Ne, tai buvo reali gatvė, pilna mašinų, tai buvo šaligatvis, su statmenais kraštais, tai buvo gatvė išrausta ekskavatoriaus bei judriu mašinų srautu. Nepaisant to, aš pasikliočiau tuo žmogumi, kuris mane vedė. Jausmas buvo išties stebuklingas. Net prisimenu, kaip ciniškai tvirtinau, kad čia turi būti kliūtis, nors jos ten nebuvo. Tikriausiai taip yra ir gyvenime: einame užmerktomis akimis į ateitį: vieni skuba, kiti - trypčioja vietoje, tretį pasikliauja patikimu vedliu. :) išbandykit kada, išties geras jausmas.

Greta

Visi šie įrašai mane nuteikia optimistiškai. Ne, neišgąsdinsi. Nes man kartais baisu vaikščiot tuo pačiu keliu visiškai blaiviom plačiai atmerktom akim, nes kartais norisi užsimerkti, sukti vietoj kol apsvaigs galva ir pasukti nežinia kur. Vis tiek labiausiai bijom, jog ateities nebus, o ne kokia ji bus..

Gyvenimas tai?

Gyvenimas tai? Su kuo jūs palygintumėte savo gyvenimą?

Pabandyčiau padėti.

Gyvenimas – tai karas. Visi nusistatę prieš jus. Visi stengiasi jus sumušti, pažeminti, nugalėti, arba slapta dirba, jūsų priešams ir šnipinėja, tai ką jus darote, o po to parduoda tą informaciją. Kiekvieną dieną, jūs jaučiate kraujo kvapą, kiekvieną dieną, nauji taktiniai manevrai stengiantis įgyti nedidelį pranašumą. Arba jie jus arba jūs juos.

Gyvenimas – tai sesija. Jums reikia sunkiai mokytis, viską išskalti ir po to laikyti egzaminą. Mokytis visoki šlamštą, kuris visai neįdomus, nes kitaip jūs neišlaikysite egzamino. Jeigu suklysite, gausite skolą, o už skolas reikia mokėti... krauju. Taip kad mokytis, mokytis, laikyti egzaminą ir vėl mokytis.

Gyvenimas – tai žaidimas. Visų pirma, tai pramoga. Visi pradėdame pirmame lygyje, ir jeigu žaidžiame sėkmingai pereiname į kitą, jeigu ne, tai visuomet galime žaisti tame pačiame lygyje. Bet pats geriausias, dalykas, jog pačiu blogiausiu atveju, visada gali pradėti viską nuo pradžių, tereikia paspausti „restart“ mygtuką.

Gyvenimas – tai scena. Gyvenimas, tai vaidinimas, jūs esate scenoje, o jus nuolat stebi nematomas žiūrovas, todėl reikia visuomet gerai atlikti savo rolę, todėl visuomet grimas turi būti gerai užtepliotas, o emocijos tikros. Jeigu jūs vaidinsite neįtikinamai, nematoma žiūrovui, jus atleis ir į sceną pakvies kitą žvaigždę.

Gyvenimas – tai tango. Be abejo, vienas čia nieko nenuveiksi. Labai svarbu meilė ir aistra. Geras atlikimas ir pilnas partnerio supratimas. Puošnūs drabužiai, elegancija ir muzika. Visa tai susideda į vieną - vienas partneris papildoma kitą, nes kitaip žlugs abu.

Metaforų galima sugalvoti ir daugiau, tačiau šią galimybę aš paliksiu jums. Net, jeigu jums pasirinksite tokį patį teiginį, kaip siūliau aš - nebūtinai reiškia, kad jo apibrėžimas sutampa su maniškiu. Tai kas jums yra gyvenimas?

Man, gyvenimas – tai žaidimas.

Gyvenimo Sudoku

Į mano gyvenimą Sudoku atėjo per nuobodžių dėstytojų paskaitas, dėka grupiokų, kurie skaitė 15 minučių.

Turbūt jau visi žino kas yra Sudoku, na bet aš vis tiek trumpai pristatysiu. Tai loginis skaičių galvosūkis. 9*9 dydžio lentelę pagal tam tikras taisykles reikia užpildyti skaičiais.

Gyvenimas – tai Sudoku. Rimtai, pažiūrėkit iš viso 81 langelis, ne visi tiek metų sulaukia (taip, taip yra tokių, kurie gyvena ilgiau). Gyvenimą pradėdame su tuščiu lapu, tačiau tėvai mus auklėja ir taip jame atsiranda skaičiai. Kai jau galime priimti sprendimus patys, kai mums leidžiama tai padaryti, turime nebe tuščią lapą, bet kiekvienas savo gyvenimo Sudoku su įrašytais pradiniais skaičiais: savo įsitikinimais, žiniomis, savivaizdžiu. Ką gi, paimkite tą lapą ir pradėkite spręsti. Iš pradžių atrodo kad galimybių labai daug, iš kur žinoti, kuri yra teisinga? Tenka daug analizuoti ir vien tik mintyse tai padaryti gana sunku, geriau užsirašyti visus įmanomus variantus, popieriuje viskas aiškiau, ir be to neužmirši.

Įrašius pirmą skaičių situacija po truputį pradeda keistis, tiesa nesakau, kad dėl to antrą skaičių pasidaro įrašyti gerokai lengviau, pirmieji žingsniai visuomet sunkūs. Tačiau, kuo daugiau skaičių įrašai tuo aiškesnė darosi gyvenimo vizija, o pabaigoje viskas gaunasi beveik automatiškai - patirtis.

Kada nors gyvenimo Sudoku užsipildo ir kas nors ant kapo užgraviruos keturis laimingus skaičius, vietoj to, kad juos nusiųstų sms žinute 15 minučių prizui laimėti.

Gyvenimo alchemija

Žmogus negali nieko gauti kažko neprarasdamas. Norėdamas kažką gauti turi paaukoti kažką lygiavertį. Alchemijoje tai vadinama Išsaugojimo taisykle. Full Metal Alchemist.

Žmonijos istorijoje buvo toks laikotarpis, kai alchemikai iš anglies bandė sukurti auksą. Turbūt nereikia stebėtis, jog jiems nepavyko. Jie nežinojo pusiausvyros taisyklės: tik iš menkesnio dalyko negali sukurti didingesnio. Jūs žinote.

Kaip sekėsi ši diena gerbiamieji alchemikai?

Jūs neesate alchemikai? Nuo šiol būsit. Pamažytokit apie savo gyvenimą: ką aukojate, norėdami ką nors gauti?

Tarkim jums reikia padaryti kokį nors darbą. Nekalbėkim abstrakčiai, jums reikia parašyti laišką. Ko reikia? Popieriaus lapo ir rašiklio. Aišku, jeigu norime būti šiuolaikiški, tai mes naudosisimės kompiuteriu ir spausdintuvu. Ar tai viskas? Ne. Dar reikia laiko.

Laikas pats svarbiausias komponentas, gerbiamieji alchemikai, jūsų gyvenime. Norit kur nors nuvykti? Jums reikia laiko. Norite užauginti kaktusą, jums reikia laiko. Norite išsiskalbti kojines, jums reikia laiko.

Šiame pasaulyje niekas neatsitinka tiesiog šep sau. Norint ką nors gauti visuomet reikia kažką paaukoti. Laimėjote marškinėlius radio stoties skelbtame konkurse? Manote, jog tai buvo dovana? Ne, tai buvo atlygis už jūsų sugaištą laiką ir įdėtas pastangas arba žinias. Norit žinių? Jums reikia laiko.

Jūs aukojate savo laiką skaitydami šitą puslapį, ką už tai gaunate? Įdomių minčių.

Neturite laiko? O gal tuomet turite pinigų? Neturite pinigų? Tai gal tuomet turite laiko?

Galima viską gauti aukojant pakankamai daug laiko. Tačiau nevisuomet verta ir nevisuomet jūs jo galite turėti tiek kiek reikia. Svarbiausia, jog jūsų auka būtų lygiavertė įgytam dalykui. Laiką galima pakeisti piniginiu ekvivalentu. Galu gale, nevisuomet reikia gryno laiko, kartais laiką reikia transformuoti į ką nors kitą pavyzdžiui žinias.

Kodėl aš kalbu apie laiką? Todėl kad tai vienintelis resursas, kurį gaunate vos gime. Gime negaunate mobilaus telefono, banko sąskaitos ar pinigų (o gaila, būtų malonu), bet gaunate laiką. Lietuvoje galima sakyti, jog yra tik du dideli naudingi išteklių - oras ir laikas. Gal reiktų jų eksportą apmokestinti?

Problemos prasideda tuomet, kai turimus išteklius nesąmoningai išnaudojame gauti dalykams, kurių mums nereikia. Tačiau tų problemų mes dažniausiai nepastebim. Pastebim, tik tuomet, kai negauname tai ko norime. O kas kaltas? Recepto autorius. Alchemija - tai ne magija. Ne nebuna pykšt pokšt, bum bam. Čia kaip valgio gaminimas. Kiekvienas patiekalas, turi tam tikrų ingredientų sąrašą. Ir tai dar neviskas, kiekvieno ingrediento turi būti įdėta tik tiek vienetų/šaukštų/gramų kiek reikia, nes kitaip tai jau bus kitas patiekalas. Kas būtų jeigu cepelinus vietoj virimo iškeptume? Gal žemaitiški blynai? O jeigu į blynus neįdėtume miltų? Gal omletas?

Virtuvėje paprasta: nusipirkai knyga, du kartus nepavyko, o po to jūs nuostabus virėjas. Alchemijoje daug sudėtingiau... Visų pirma, receptų knygos nepardavinėjamos... Aišku, recepto visuomet galima paklausti pas kokį nors žmogų, bet bėda ta, kad jis "dėjo iš akies" ir negali pasakyti ko ir kiek įdėjo, jam tiesiog pasisekė atspėti teisingas komponentų proporcijas. O ar jums pasiseks?

Gyvenimas būtų lengvesnis, jeigu kas nors užrašytų visus alchemijos receptus, galbūt kas nors ir užrašys ateityje. Bet šiandien mes turime atradimo džiaugsmą. Deja, taip pat turime ir nesėkmių skausmą. Viena nesėkmė - tai pamoka. Viena sėkmė... O kas yra sėkmė? Galbūt bandant dar kartą ir dar kartą pavyktų daug geriau? Iš kur žinoti, ar jau atlikai viską tobulai? Kada sustoti?

Gyvenimo alchemija... Atsikeli iš ryto ir, lyg pamišęs mokslininkas, žiaurusis frankenšteinas, eksperimentuoji ant savęs... Su savo gyvenimu... Duokit man receptų knygą! Atverskit man receptą į sėkmę, kas nors! Nori to ar ne, iš čia nepabėgsi, todėl pasistenk susirasti gerą, patyrusį mokytoją.

Alchemija jums gali duoti visko ko tik norite. Sugalvokite norą tuoj pat ir pradėkite ieškoti reikiamų komponentų virsmui atlikti.

Dabar, kai žinote kainą, galbūt pavyks mažiau klysti.

PS. Frazė išangoje paimta iš anime serialo Full Metal Alchemist, vertimas gali būti netikslus.

Vienas namuose

Aš vienas namuose. Tačiau dabar ne Kalėdos. Man ne penkti metai. Ir mes čia nekalbėsime apie tą seną gerą filmą, tokiu pačiu pavadinimu.

Maloni įžanga tuo baigiasi. Dabar pereikim prie nemalonios įžangos. Norit atspėti kas mane labiausiai užknisa? Žmonės, kurie užtikrintu balsu aiškina dalykus, kurių neišmano.

Trečioji įžanga. Visai neseniai susitikau ilgai nematyta/negirdėta draugę ir buvo įdomu sužinoti kaip jai

sekasi. Bekalbant paaiškėjo, kad jinai prieš mėnesiuką persikėlė gyventi į naują vietą ir gyvena dabar viena.

Dabar pabandykime visas įžangas sujungti ir pereiti prie dėstymo.

Sužinojęs, kad dabar gyvena viena, o anksčiau gyveno su kambarioke aš iš karto paklausiau: kodėl persikrauste, ar neliūdna gyventi vienai?

Kodėl aš to paklausiau? (skaityti pirmą įžangą) Paskutiniu metu aš irgi gyvenu vienas ir to visai nesigailiu, tačiau labai daug žmonių (skaityti nemalonią įžangą) nori mane įtikinti, kad vienam gyventi yra blogai.

Jinai atsakė, kad nusibodo bendrauti su drauge 18 valandų per parą. Ir kad nežino priežasčių, kodėl turėtų būti liūdna. Darai ką nori, kada nori. Gali atsisėsti tyloje skaityti knygą ir niekas tau netrukdo.

Labai šaunus atsakymas ir aš jam pritariu 100%. Kai gyveni vienas nereikia dalintis šaldytuvu, vonia, indais ir kitais daiktais. Niekas netrukdo savo garsia muzika ar vėlyvų grįžimu namo. Kai ateina svečiai jie ateina pas tave. Ir aš nesitvarkau, neplaunu grindų, indų, kai tingiu... Visas plotas yra tik mano. Mano tvirtovė.

Tokia tiesa. BET! Bet supraskite, jog tai yra MANO tiesa. Jeigu perskaitėte iki čia dėkoju, kad išklausėte, bet jums tikrai nereikia su ja sutikti. Yra visokių žmonių: vieniems reikia ramybės, kitiems – triukšmo. Jeigu jūs nesutinkate su mano nuomone, vadinasi jūs turite savo tiesą ir jinai jums bus teisinga. Bet būkit geri, nekiškite savo tiesos man. Aš nepirksiu.

Nežinau kas svarbiausia yra jums, bet man – jaustis šeimnininku. Savo likimo šeimnininku. Man patinka valdyti ir nepatinka būti valdomam, nes aš noriu būti atsakingas už save ir man nereikia pagalbos iš šono. Taip, aš nežinau visko pasaulyje ir jeigu man reikės patarimo aš paklausiu, bet jeigu aš neklausiau... Būkit geri, nesiūlykit. Aš nepirksiu.

Na ir pabaigsiu labai, labai, labai senais Džordanos (atsimenate tokią atlikėją?) žodžiais: *Vienas namuose aš darau ką noriu...*

Ar Kalėdas sutikote namie?

Žinau, [Kūčios](#) yra šeimos šventė. Kalėdos yra daug laisvesnė šventė, galima su draugais ir po 100 gramų pakelti. Bet šis pasakojimas ne apie šventes, šis pasakojimas apie namus. O gal greičiau apie žmogaus namų paiešką.

Vienas humoristas yra pasakęs: *Mano namai yra ten kur aš pasikabinu skrybėlę*. Praktiškas požiūris. Deja, aš skrybėlės neturiu, taip kad savo namus reikia kažkaip kitaip surasti.

Galbūt visą pasakojimą pradėdau ne nuo to galo. Kartą perskaičiau Juliaus Pankausko žodžius: *Net ir parvykę paviešėti į tėvų namus, kur kadais buvo taip miela, gera ir jauku, ilgai neužtrunkame, nes jau turime susikūrę savo komforto zonas su visais jose esančiais pranašumais ir patogumais, kad ir kokie jie šiandien būtų*. Ir tie žodžiai mane privertė susimąstyti. Visas teorijas geriausiai patikrinti praktiškai. Grįžęs į savo tėvų namus supratau, kad jis velniškai teisus.

Žinot, aš ten praleidau... em... tarkim daug laiko. Ten vis dar tas pats kambarys. Ten vis dar tie patys F1 plakatai ant sienų. Ten vis dar tie patys baldai. Tas pats rašomasis stalas, prie kurio aš dariau ne vienus metus namų darbus. Ta pati lova. Bet dabar miegoti kieta ir nepatogu. Ten vis dar pilna mano daiktų (jeigu kam įdomu > 200 knygų, kaktusas, pliušinis šuo...). Jeigu juos visus reiktų pasiimti su savimi... Nežinočiau kur dėti. Bet tai jau ne mano kambarys, jame kažko trūksta. Manęs? Mano kvapo ore? Mano energijos prisisiurbusios kiekvieniame daikte? Nežinau. Bet kiekvieną kartą parvažiuavęs aš nesijaučiu tarsi grįžčiau namo. Taip, aš vis dar turiu raktus, bet vis tiek jaučiuosi svetimas.

Keista. O gal taip būti ir turėtų?

Dar keisčiau skamba mamos klausimas: *kada grįši namo?* Kai turėsiu namus, tuomet ir grįšiu. Mano drabužiai, mano daiktai, bet ne mano kambarys, ne mano namai. Aš negrįšiu. Sako svečiuotis dažnai yra

nemandagu. Galbūt. Galbūt ne. Bet juk visa tai tikrai ne apie mandagumą. Tai apie džiaugsmą. Svečiai... apsilankymas svečiuose turėtų būti džiuginantis dalykas. Kai apsilanko namuose svečiai, juk visos pakampės būna iššluojamos, stalas nukraunamas vaišėmis... Tęsti? Manau, neverta, visi esate turėję svečių ir žinote kaip stengėtės susitvarkyti namus, kai į juos pažadėjo užsukti svečiai. O kai svečiai užsuka per dažnai, staiga jų reikšmingumas mažėja. Staiga pradėdame nebesistengti, jie vis tiek ateis.

Yra ir kita medalio pusė. Patys eidami į svečius, juk puošiamės, pasipudruojam nosytę, pasidažom lupytes. Tačiau kuo dažniau lankome vieną žmogų, tuo mažiau dedame pastangų jį nustebinti, pradžiuginti... O kam, sueis ir taip...

Kažko trūksta ar ne? Nebelieka tos išpūstos svečių ir viso apsilankymo auros. Pakalbėsime apie politiką, dienos problemas, nu kaip visada.... O gal neverta? Gal tuomet neverta eiti į tokius svečius?

Atsiprašau, biški nuklydau. Ten nėra mano namo. Tai kur mano namai? Ten, kur aš miegu? Ten, kur aš pasidžiaunu kojines? Laikiniai – taip. Laikiniai... Bet tos sienos nepriklauso man, čia nekaba mano plakatai, čia nėra daug mano daiktų... O kas bus tuomet kai baigsis nuomos sutartis? Kitas stogas? Kitas adresas? Kitos sienos? Ir vėl be namų? Gerai, seniau buvo indėnams, susipakuoji savo vigvamą ir keliauji kur šilčiau... Bet mes lietuviai, ne klajokliai, mums reikia stogo, mums reikia namų į kuriuos galėtume sugrįžti. Į kuriuos norėtume sugrįžti. Į kuriuos būtų miela sugrįžti.

Kai pagalvoji, neturiu kur grįžti, neturiu kur pasislėpti. Na gal tik laikiniai.

Žavinta

Labai pažįstamas jausmas. Pati išvykau iš namų kuriuos dabar vadinu tik "tėvų namai". Ten nemano vieta. Ir teisybė - lietuviai sėslūs. Mane neramina ta mintis jog gyvenu po nuomojamu stogu ir vieną dieną reikės keisti gyvenamą vietą. Norisi savo kampo, iš kurio niekas negalėtų išvaryti. Ir nors žinau jog bet kada grįžti pas tėvus - ten ne namai, o tik trumpalaikis prieglobstis...

June

Gražus ir, deja, teisingas pastebėjimas.. Nors pati palikau tėvų namus visai neseniai, tik šį rudenį, niekaip nesuprantu, ką nuo šiol turėčiau namais vadinti.. Dažniausiai būdama savo dabartiniam būtelei namais vadinu tėvų būstą ir noriu ten grįžti, o grįžus visas apsiverčia.

Tačiau, kad ir kokios mintys sukasi dabar, ateis laikas, kuomet nusėsime, įsikursime kažkur ilgam ir pirmieji, tėvų namai taps vis svetimesni ir svetimesni..tik vaikystės prisiminimas. O dabar - taip ir blaškomės be vietos..

Nesikeik blat!

Nekartą teko girdėti, kad bet kokio įpročio galima atsikratyti [per 7 dienas](#) ir kad per tokį patį laiką galima susikurti naują. Su kolega nusprendėme atlikti eksperimentą. Sutarėme savaitę laiko visiškai nesikeikti ir nevadinti nieko jokiais naminių gyvūnų vardais. (*ar pastebėjote, kad kai žmonės norima pažeminti, paniekinti jie visada vadinami tik naminių gyvūnų vardais(gaidys, ožys) ir niekuomet nevadunami laukinių (liūtas)?*) Už taisyklių nesilaikymą sutarėme į stiklainį mesti po litą. Iš sukauptos sumos atžymėti sėkmingą eksperimento pabaigą.

Prieš pasakodamas toliau, norėčiau pasakyti, jog aš neesu mėgėjas keiktis ir keiksmožodžių kiekis mano repertuare yra minimalus. Aš save laikau inteligentišku žmogumi ir keiksmožodžiai bei anekdotai apie ANĄ galą nesiderina su mano morale. Tikiuosi, kad jeigu kada teks mums bendrauti realiai atsižvelgsite į šį faktą.

Eksperimentas prasidėjo. Užsiminėjom paprasta, kasdieniška veikla kartas nuo karto persimesdavome žodžiais, pasidalindavome idėjomis. Pastebėjau, jog pirmomis valandomis visiškai nesusivaldydavau ir netyčia išsprūsdavo negražūs žodžiai. Kiek vėliau netinkamų žodžių skaičius sumažėjo.

Antroji diena. Man sekėsi daug geriau, netinkamų žodžių stipriai sumažėjo, taip pat pastebėjau, kad seku ką sakau ir mintyse pasakytas keiksmožodis nevirsdavo žodžiu. Vis tik kartas nuo karto vienas kitas

prasprūsdavo, tačiau iš karto po jo automatiškai sekdamas žodis „atsiprašau“.

Tuo tarpu mano kolegai sekėsi stipriai blogiau. Iš tiesų norėčiau užduoti jums labai sudėtingą, esminį klausimą: **Kaip jūs reiškiate savo emocijas?**

Pasirodo, kad uždrausti keikis mano kolegai, tai tas pats kas iš narkomano atimti dozė. *Kaip man išreikšti savo emocijas?* pasipiktino jis *Jeigu jis GAIDYS, tai jis gaidys, žąsinas ir asilas*. Trumpai tariant kolega nusprendė eksperimentą nutraukti. Norėčiau jūsų paklausti ar keiksmazodžiai reikalingi jūsų bendravimui? Ar tai jūsų bendravimo esmė? Man ne, bet kai kurie žmonės vienu vieninteliu anglišku (tuo pačiu iš F raidės) arba rusišku (tuo kuris susijęs su kažkokiais organais) žodžiu keisdamas intonacija gali išreikšti visas savo emocijas. O panaudodami abu žodžius net gi sugebėtų papasakoti visą savo gyvenimą. Ar gi tai nekraupu?

Norėdamas pribaižti savo kolegą uždaviau jam kontrolinį klausimą: va pasižiūrėk į save, tu vaidini teigiamą, viešai visur kalbi apie tokius dalykus, skaitai knygas ir daliniesi su kitais, apie tai ką perskaitei, tai kodėl tavo kalboje tiek daug neigiamų žodžių?

Kontrolinis klausimas buvo taiklus, atsakymo vis dar nesulaukiau. Galbūt kada nors...

Dabar reiktų viską apibendrinti. Ar kada nors atkreipėte, kiek keiksmazodžių vartojate? Ar tikrai jie jums reikalingi? Ar galėtumėte gyventi nesikeikdami?

Mes galim padaryti pasaulį geresnį ir reikia tiek nedaug: tik negražius žodžius išbraukti iš savo žodyno. Ar sugebėsime?

Elžbieta

O aš pastebėjau, kad daugiau keikiuosi ir naudoju džoukus apie aną galą bendraudama tik su tam tikrais žmonėmis. Atsidūrusi kitoje kompanijoje kažkaip automatiškai prisitaikau prie visų kalbėjimo manierų. Bet mažai teko sutikti žmonių, kurie bent retkarčiais nenusikeiktų :)

mumulis

rasau antra karta, nes is pirmo nepavyko, ble... tai va mano manymu, keiksmazodziai yra jaustuku porusis, kuris daug tiksliau nusako jausmo proverzi. tarkim pasakant oi, galima interpretuoti "oi kaip baisu", "oi kaip malonu". o pasakius "ble... kas cia per bibien..." Is karto matosi ir kaip zmogus jauciasi. mano isvados butu tokios: jeigu gyveni visuomeneje tai ir laikikis jos normu, taisykliu. o kadangi visuomene sako jog keiksmazodziai - negrazu, tai mes ir stengemes ju nevertatoti.

Algis

O ar nesusimastot kartais, kad zmogus nesikeiks noredamas prisitaikyti prie visuomenes, kuri sako, kad keiktis negrazu. Taigi nesikeikdamas jis priims dar viena visuomenes apribojima, kuriu mes turime ir taip per akis. Zinoma galima sakyti, kad tuomet tas, kuris keikiasi nori pasirodyti kietu, nes nori issisokti is visuomenes... As esu uz tai, kad kiekvienas pats pasigalvotu ar jis nori keiktis ar ne, ar jam to reikia ar ne, ar jam grazus tie zodziai ar ne. As asmeniskai tik kartais panaudoju ta angliska zodi is F raides, bet siaip man patys keiksmazodziai visai negrazus ir nenoriu jais tersti savo kalbos. O be to esu labai ramus zmogus ir emociju keiksmazodziais isreiksti man tikrai nereikia :)

AbsS

Kai mintys švarios, tai ir keiksmų nėra. Kitu atveju būna visko. Pradedant naminiiais gyvūneliais ir baigiant fizinės jėgos bei ginklo panaudojimu. Kaip jautriai reaguojama ir koku būdu reaguojama į aplinką, kiek žmogus save kontroliuoja, priklauso nuo konkretaus asmens. Visgi gyvename ne idilėje, būna visko. Pyktis yra žmogiškas dalykas, tik reikšti jį reiktų gal labiau civilizuotai.

Exuss

Civilizuotai reikšti pyktį? :) Vaikiškas heroinas? Bealkoholinis spiritas? :)

AbsS

Na, tam, kas nevaldo rankų, kojų ir liežuvio, mėgsta vesterno apraiškas gatvėse ir "Klyksmo" apraiškas namuose, nelabai galima ką pasakyti apie civilizuotus, subtilius ir dažnai gerokai efektyvesnius pykčio reiškimo būdus. Tam reikia pasitikėjimo savim, tvirtumo, savikontrolės ir proto. Sunkiai randamas derinys, bet visgi siektinas, mano nuomone. Paleisti gerklę, pradėti keiktis trim kalbom, kam nors vožtelti

ir ką nors sudaužyti daug proto nereikia.

O keiksmi skirti "paįvairinti" kalbą, "paryškinti" pasakojimą, reikšti nepasitenkinimui bei džiaugsmui, kaip skyrybos ženklus žymintys žodeliai ar tiesiog skirti tam, kad eilėmis mintys lietuši, tiktai parodo asmens kultūros suvokimą.

Kas atsakingas už jūsų gyvenimą?

Šiandien buvau bandelių parduotuvėje, prieš mane vaikinukas bandė nusipirkti porą bandelių, dialogas tarp vaikinuko ir pardavėjos:

- *Duokite man pačią skaniausia bandelę*
- *Aš nežinau, kuri jums skaniausia*
- *Aš ne sau perku, draugei.*
- *Su obuoliu bus gerai?*
- *Taip ir duokite man dar antrą skaniausia bandelę*

Šitoje vietoje aš neišlaikiau ir pareiškiau kažką panašaus: „duokite jam pačią neskaniausią bandelę.“ Nekreipkite dėmesio į mano repliką ir pabandykite pasvarstyti kas toje parduotuvėje įvyko. Ogi įvyko labai paprastas dalykas: vaikinukas nuo savęs atsakomybę dėl bandelių permetė ant pardavėjos. Jeigu draugei nepatiks bandelės, jis apkaltins pardavėją, čia aš ne prie ko, čia pardavėja blogas bandeles pasiūlė, o jeigu bandelės patiks, turbūt apie pardavėją net neužsiims

Ar dažnai jūs taip elgiatės gyvenime?

Nemėgstu žmonių, kurie skundžiasi. Neseniai skaičiau tokia mintį: žmonės visuomet skundžiasi tiems, kurie negali nieko pakeisti. Darbe skundžiasi bloga žmona, namie skundžiasi blogais bendradarbiais. Ir žinote, ši mintis yra visiškai teisinga. Deja.

Ar dažnai gyvenime taip elgiatės?

Jeigu tau nepatinka moteris, tai kokio galo tu iš viso su ja susidėjai? Jeigu tau nepatinka bendradarbiai keisk darbą. Tavo gyvenimas priklauso tik nuo tavęs, tai kodėl neprisiėmus atsakomybės už jį?

Ką daro susirinkę bobutės? Sėdi ir dejuoja, skundžiasi bloga vyriausybe, paršais seime. Aišku, negalime pykti ant senų žmonių, juk prie komunizmo visi lygus buvo. Tu galėjai nieko nedaryti, tavim pasirūpindavo, bet tie laikai baigėsi. Ar kas nors tai pastebėjo? Atrodo ne.

O jūs ar pastebėjote?

Labai įdomi tema žmonių santykiai. Labai dažnai žmonės dėl nesuderinamumo kaltina zodiako ženklus, gimimo metų gyvūnų nesuderinamumą ir net gi religijos skirtumus. Bet prie ko čia visa ta mistika?

Arba tu pasirengęs atiduoti 100%, t.y. pilnai prisiimi atsakomybę už save ir santykius arba ne. Antru atveju rezultatas aiškus, jokie suderinamumo burtai nepadės, viskas baigsis skyrybomis, jeigu neprisiimsi atsakomybės.

Ar jūsų gyvenimas priklauso nuo horoskopo?

Jūs galite prisiimti atsakomybę už savo gyvenimą ir spręsti ką norite jame matyti, arba jūs galite atsakomybę už savo gyvenimą patikėti kitiems ir jie nuspręs ką jums duoti. Man nesvarbu kurį būdą jūs pasirinksite, tik dėl Dievo meilės, nesiskuskite po to. Džiaukitės arba keiskite.

As

Apie pirma dali: skundimasis - fenomenas gan dažnas, žmonems reikia kartais tiesiog išsisnekt, nesvabu kad tas žmogus nieko negali pakeisti, svarbu jis isklauso. Elementarus pvz seni žmones, kad ir mano mociute, rodo savo nepasitenkinima ir skundziasi kad yra siu laiku pensininke, kad parduotuvej kainos aukstos ir kad isvis lietuvoj blogai(nors as jai pensiju nepadidinsiu, kainu nenuleisiu, ir is lietuvos neisvesiu nes laikysis isikabinus savo namu duru ir niekur nevaziuos, jei ir bandyciau) ir kai as jai

pasakau "mamule nu gi as cia nieko nepadarysiu kaip yra, taip yra. Kam gadinti nervus del to ko negali pakeisti?" ji man atsako "ka as negaliu pasneket? zmogus negali visa laika uzsidares tylet." tai savotiskai atsakymas ko zmones skundziasi. Apie antra dali: del zmoniu santykiu turiu pasakyt tema idomi ir savotiskai komplikuota. Kartais prabuni su zmogum 15 metu ir neturi kuo skustis o po to atsiranda kazkoku kablui, kazkokios charakterio savybes kuriu galbut seniau nebuvo ir susidare del tuo metu zmogiu supancios aplinkos (darbo kolektyvo ir pan). Taigi padaryt tokios ribos patinka - nepatinka kaip ir negalima. Nepo, tu juk ir pats negali atsakyt kas su tavim bus po koku tarkim 10 metu. Taip, zinau, turi preliminaru plana "turesiu zmona, nama, vaiku, gerai uzdirbsiu ir gyvensiu ilgai ir laimingai" taciau tai neatsako i klausima koks TU busi po 10 metu. Gyvenimo patirtis formuoja zmones kai kurie tampa geresni, kai kurie tampa bambliai - pesimistai t.t. ir kartais zmogui esanciam salia sunku priimti tas naujai isformuotas savybes. va cia ir galiam isvesti pagrindine skyrybu priezasti " nesutapo charakteriai po bendro 30 metu gyvenimo" XD Nu siaip isdesciau mintis kilusias po sio straipsnio :)

Lina

- Man tai jo.. sunku tylet ir viska visuj laikyt, nes kai uzsilauko tai paskui ima stogas vaziuot :) taip kad ner cia taip blogai kartais pasiskust, tik persistenkt turbut nereiktu, ;) bet cia jaučiu tik mergos supras, nes vyrijai ten kazkaip kitaip ir jiems man regis atrodo, kad jei kazkas pasiguode, tai reiskias uzkrove pareiga rasti sprendima :D o is tikru toli grazu ne visada.. - zmones ilgai ir daug bendraudami tarpusavy supanaseja, taip kad jei atsirado pas „artimaji“ nauju nepageidaujamu charakterio savybiu reik gerai susimastyt ar ne is pacio ja

Abss

Nesutinku :) Prisiimti atsakomybę už savo gyvenimą reikia, bet ne viskas nuo mūsų priklauso. Ir nelabai išeina džiaugtis, kai darai darai ir matai, kad nieko negali padaryti. Kai susikerta žmonių interesai, laimi stipresnis (jėga, pinigais, protu ar dar kažkuo). O kažkas pralaimi. Kartais laimi vienas, pralaimi tūkstančiai. Kad ir kaip atrodytų paradoksalu, bet tas tūkstantis nelabai ką gali padaryti. Tokioje situacijoje žmogui sunku, kai ant jo galvos lipa, o jis bejėgis turi kentėti. Tada bent jau išsikalbėt norisi, vis lengviau. O ir šiaip gyvenime ne viskas taip paprasta. Juk aplinka irgi keičiasi ir tai aplinkai tavo paties daroma įtaka nėra jau tokia didelė, kad galėtum pilnai kontroliuoti pagal save situaciją. Klasikinis probleminis atvejis - kažkas pasidarė, kad su situoktiniu pradedi pjautis, yra vaikai, galų gale bendras turtas, užgyventas per n metų. Esi toks gudrus ir turi universalų puikų sprendimą tokios situacijos? O gal turi universalų puikų sprendimą, kaip tokios situacijos išvengti?

Žiurkių lenktynės

Antanas kaip visuomet atėjo linksmi nusiteikęs į darbą, tiesiog jis rytais tingėdavo galvoti, todėl nežinojo nei vienos priežasties būti liūdnu. Pasisveikino su kolega ir apsidairęs nustebo:

- O kur Petras? – nustebti tikrai buvo ko, juk Petras visuomet atėdavo pirmas ir išeidavo paskutinis. Jis toks darbuotojas į kurį reiktų lygiuotis kaip į geriausią pavyzdį.

- Jis laimėjo, - atsakė kolega trumpai ir aiškiai, iš Antano veido dingo šypsena.

Ką gi, vėliau ar anksčiau laimi visi. Toks visuotinis gamtos dėsnis. Aišku šiek tiek gaila, jog daugiau nepamatys Petro ir negalės pasiginčyti, kuri realybės šou, žiūrėto vakar per televiziją, dalyvė yra gražesnė. Reikia manyti, jog dabar, kai Petras laimėjo, jo gyvenimas bus žymiai geresnis ir įdomesnis. Tiesa, Antaną, kaip ir mus visus truputėli neramino ta pergalė. Laimėti žiurkių lenktynes galima tik kojomis į priekį.

Ar žinote kas yra žiurkių lenktynės? Tiems, kurie laiko žiurkėnus tai pamatyti bus labai paprasta: įdėkite ratą į narvelį, pasodinkite žiurkėną ir stebėkite. Jeigu žiurkėnas ne tinginys, tai jis ims bėgti. (Tiems, kas neturi žiurkėno, teks apsilankyti Kikoje arba Zoologijos sode.) Žiurkių ratas yra nuostabus dalykas, žiurkėnas jame gali nubėgti šimtus kilometrų ir kelias niekada nesibaigs, BET, deja, deja, **jis niekur**

neveda.

Aišku į žiurkes visuomet malonu pažiūrėti, bet ar niekuomet nesusimąstėte apie tai, kad kažkas žiuri į jus? Didesnes žiurkes bėgančias didesniame rate, dėl didesnio žiūrovo?

Kaip atrodo žmogaus žiurkių ratas? Atsikeli septintą valandą (įrašykite savo kėlimosi laiką), papusryčiauji, eini į darbą, ten prasėdi aštuonias (o kai kurie ir daugiau valandų) grįžti namo siaubingai pavargęs, vat čia ir domiausia, jog pavargęs ne fiziškai, kadangi daugelis iš mūsų dirba ne fizinį darbą, bet pavargęs morališkai/psichologiškai, pavalgai vakariene, pažiūri televizorių, kad būtų apie ką ryt kalbėti su kolegomis ir eini miegoti, nes ryt darysi tokius pačius veiksmus.

Taip atrodo standartinis žiurkių ratas – ciklas kurį kartojame kasdien. Nesakau, jog visų yra toks pats, jis šiek tiek varijuoja, bet esmės nekeičia. Dar labai dažnai sukdamiesi žmonės galvoja: *greičiau ateitų savaitgalis*. Savaitgalis ateina ir praėina, taip greitai, jog net nepastebi. Ir vėl viskas sukasi ratu. Ir jūs tai vadinatė gyvenimu?

Kai buvau jaunesnis, galite pabandyti paieškoti pirmųjų mano minčių, labai bijojau patekti į žiurkių ratą. Dabar aš sėdžiu jame, atsiprašau, bėgu.

Smagu būti naiviu idealistu, bet... Bet sistema lėtai girgždėdama suka savo girkas, nesvarbu kaip lėtai, tačiau jinai veikia. Kai aplinkui visi bėga toje sistemoje, nedaug pasirinkimo teturi, visi laukia kol tu prisijungsi ir tapsi sistemos dalimi, niekas neklausia nori tu to ar ne. **REIKIA!**

Reikia suaugti. Reikia susirasti darbą, kuriame galėtum praleisti devynias ir daugiau valandų per parą. Reikia vesti. Reikia auginti vaikus. Reikia... Tiesiog reikia! O jeigu aš nenoriu? Ar kas nors klausė tavo nuomonės?! Reikia ir taškas.

Taip darote jūs, nes taip darė jūsų tėvai, nes taip darė jų tėvai, nes taip darė jų tėvai, nes taip darė jų tėvai...

Amžinas ciklas? Dar vienas ratas?

Išleiskit mane iš narvelio!

Kasdieną darant tuos pačius veiksmus, nejučia kylą klausimas: o koks gyvenimo tikslas? Ar tai ką aš turiu, yra viskas ką galima turėti? Aš juk ne žiurkė, tai kodėl turėčiau bėgti ratu? Kodėl turėčiau dalyvauti lenktynėse, kurių laimėti nenoriu?

Daug klausimų ir nei vieno atsakymo. Nesuprantu ir nemanau, jog suprasiu žmonės bėgančius žiurkių ratu ir tuo labai besidžiaugiančius. Tegul jie lenktyniauja... O aš... Yra tik vienas būdas nelaimėti žiurkių lenktynių – nedalyvauti. Visa bėda, kad kai sistema tave įtraukė ir paraizgė savo lanksčiais čiuptuvais, lengvai nepabėgsi. Jeigu kas nors pamatysit išėjimą iš lenktynių trasos praneškite man.

Auksinis pavadėlis

Kažkada turėjau šuniuką. Mielas padaras. Kai išeidavom pasivaikščioti, jis visuomet būdavo prisegtas ant trumpo pavadėlio, kad nepabėgtų ir nekvailiotų. Kita vertus tas mūsų vaikščiojimas žiūrint iš šono turėjo atrodyti truputėli keistai ir juokingai. Jis tempdavo, o aš sekdavau paskui. Dažniausiai. Bet ne visuomet. Kartais aš norėdavau nueiti į kokią nors konkrečią vietą, tuomet jis galėdavo spyriotis ir tampytis, bet vis tiek eidavome ten kur noriu aš.

Mielas padaras.

Šuns ir šeimininko santykiai labai gerai iliustruoja viršininko ir darbuotojo santykius. Kiekvieną dieną darbuotojas ateina į darbą ir gali daryti ką nori, kol daro tai ką privalo padaryti. Tol kol viršininkas patenkintas jo rezultatais. Kai viršininkas pamato, jog rezultatai kažkokie įtartini, ką daro? TimpTELį už pavadėlio. Liaudiškai tariant kviečiasi ant kilimėlio.

Mielas padaras. Grįžti namo ir šuo vizgina uodega, džiaugiasi tave matydamas. Ateini į ofisą ir visi sveikinasi su viršininku džiaugiasi jį matydami.

Numeti algą, tai jis šokinėja iš džiaugsmo, griebia ir bėga į savo vietą. Ar aš parašiau algą? Turėjo būti kaulą. Šuniui gerai, nereikia niekuo rūpintis, sukti galvos, jis turi stogą, gauną maistą, jis niekada neklausia ir nesusimąsto iš kur maistas atsiranda. Su darbuotoju lygiai tas pats. Jis turi stalą ir gauna algą, bet niekuomet neklausia iš kur tie pinigai atsirandą. Darbuotojas turi socialines garantijas ir iliuzija, kad kada nors gaus pensiją, kurios jam užteks pagyventi likusius metelius.

Mielas padaras tas darbuotojas.

Visa bėda, kad nesvarbu ar tu šuo ar tu darbuotojas, grandinė, net jei ir nematoma arba labai ilga, reiškia tik vieną dalyką – kitame grandinės gale rasi šeimininką. (Jeigu netyčia radai šunį, vadinasi ne į tą grandinės dalį patekai.) O jeigu yra šeimininkas, vadinasi jis bet kuriuo momentu gali truktelėti grandinę ir pasakyti: *fuu, negalima, į kampą, į būdą*.

Man visiškai nesvarbu grandinė iš virvės ar iš aukso, grandinė yra grandinė. Atkleisiu jums vieną paslaptį, net jeigu grandinė iš suvyta iš siūlų, jos nutraukti neįmanoma. Grandinės tvirtumas priklauso nuo darbuotojo veislės. Paprastam darbuotojui galima padaryti grandinę ir iš popieriaus, tuo tarpu direktoriui grandinės jau reikia iš metalo pvz. sidabro. Visai ne todėl, kad popierinę jis nusitrauktų, o todėl, kad gražia grandine galėtų pasipuikuoti prieš kitus. Grandinė - tai statusas. Mūsų visuomenėje taip jau priimta, kad kuo geresnės kokybės grandinė, tuo labiau tu esi gerbiamas žmogus.

Ką tu darai? Nedirbi?!

Tiesa, žmogus ne šuo ir yra net gi vienas labai didelis skirtumas. Ar matėte laisvus šunis? Bukim sąžiningi, laisvi šunys – tai valkatos. Jie eina kur nori kada nori, bet valgo tai ką randa prie konteinerių ar panašiose vietose, o nuo lietaus slepiasi po medžiu ar automobiliu. Niekada nenorėčiau patekti [į tokią padėtį](#), tačiau žmogus ne šuo. Laisvas žmogus tikrai ne tas, kuris maisto ieško konteineryje. Tačiau laisvas žmogus gali eiti kur nori, kada nori. Tik vienas klausimas, kaip mums gyvenant vergų visuomenėje pamatyti tokį žmogų?

Jūs galite pasakyti, nu ir kas, man gerai taip kaip yra, grandinė manęs nesmaugia. Žinot, jūs galite neabejoti, jog šeimininkui irgi gerai, vakar jis nusipirko geltoną Lamborghini. Pats mačiau. Taip, žinau, automobilis tik daiktas ir jis [nedaro žmogaus laimingo](#). Bet už kieno pinigų šeimininkas nusipirko tą automobilį?

Pašnibždėsiu į ausį: atsarginis ratas, priekinis kairys žibintas, vairas ir dešinys saugos diržas priklauso būtent jums. Tai kaip?

Visi taip daro, nepasiteisinimas. Na... ir aš taip darau, bet aš nesiteisinu ir taip, tai dar vienas pasakojimas apie [žiurkių lenktynes](#), tiesiog dabar aš sėdžiu prabangesnėje vietoje ir vaizdas man atsiveria daug geresnis.

Savarankiškumas

Kartą aš draugo paklausiau: "kodėl tu gyveni Vilniuje?". Jis atsakė: "Kaune gyvena mano tėvai, jie nuolatos reguliuoja mano gyvenimą, o aš noriu būti savarankiškas, nepriklausomas"

Šį kartą nusprendžiau pamąstyti apie savarankiškumą, kiek mes jo turime ir kiek mums jo reikia? Žmogus dėl savarankiškumo pradeda kovoti nuo mažens.

Pirmasis etapas. Kai mažas vaikas, pagaliau pats pabando užsirišti batus jis žengia pirmą žingsnį į kovą už savo savarankiškumą. Tėvams pasiūlius pagalbą vaikas išdidžiais pareiškia: "Nereikia aš pats!". Tačiau dažnai žengiant pirmus žingsnius į savarankiškumą, tenka susidurti su realių pasauliu - niekas to nenori. Įsivaizduokite tėvai skuba į darbą, o prieš tai dar reikia nuvesti vaikus į darželį. Vaikas kuičiasi, bando užsirišti pats savo batus, tačiau jam nesiseka. Galiausiai tėvai susinervina aprėkia vaiką ir užriša jam batus. Pirmasis žingsnis svarbus pačiam asmeniui, tačiau ar daugiau kam nors jis rūpi? Kodėl mes taip dažnai žlugdome vaikų iniciatyvą? Suaugusieji visą laiką bėga, skuba gyventi, dėl vaikų, viskas tik dėl vaikų, o čia kažkoks snarglius niekaip negali užsirišti bato... Juk suaugusieji žino kaip tai greitai ir gerai padaryti, kam gaišti tiek laiko? Tačiau, kodėl jie nenori prisiminti kaip patys badė tą batą užsirišti, kaip patys siekė nepriklausomybės? Deja, pasaulis yra grubus ir niekas net nesusimąsto, kad truputis kantrybės, galėtų jį paversti geresniu.

Vaikas auga jis vis daugiau dalykų bando daryti pats, ne tik užsirišti batus. Man labai buvo sunku sugalvoti koks galėtų būti antrasis etapas. Juk tiek daug dalykų tenka daryti pirma kartą savarankiškai. Bet galiausiai aš sugalvojau, kas yra svarbiausia.

Antrasis etapas. Ėjimas į penktą klasę. Dabar daug kas paklaus, kodėl ne į darželį, kodėl ne į pirmą klasę? Aš jau minėjau, kad daug ką vaikui reikia daryti pirmą kartą vienam, kaip ir pasilikti visą dieną darželyje ar mokykloje. Tačiau tiek į darželį, tiek į mokyklą labai dažnai vaikus atveda tėvai, o po darbo ateina jų pasiimti. Visą dieną vaikai bendrauja su viena mokytoja ar auklėtoja, tuo tarpu penktoje klasėje viskas keičiasi. Penktoje klasėje jau labai retai, kada vaikus tėvai lydi į pamokas, jiems tenka patiems susipažinti su nauja grupe, pamokos jau nebevyksta viename kabinete kaip seniau, nuolat reikia eiti iš vieno kabineto į kitą, kiekvieną dalyką vedą vis kita dėstytoja.

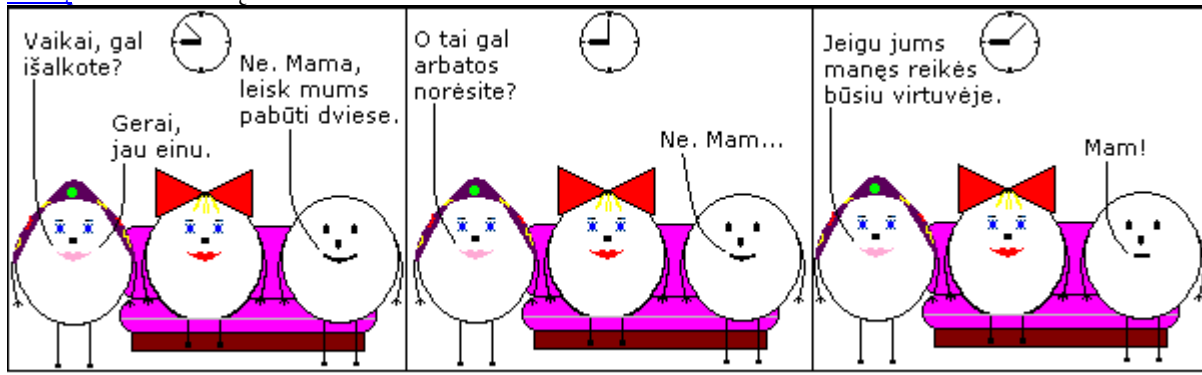
Trečias etapas. Galvodamas apie trečią etapą niekaip nesugalvojau, kokio amžiaus piliečiams jis pasireiškia ir negaliu garantuoti, jog visiems, bet... Žmogus auga ir jam reikia vis daugiau savarankiškumo, jam nepatinka, kad tėvai kontroliuoja ką jis veikia po pamokų, su kuo draugauja, todėl atsiranda naujas draugas "niekas" ir jis gyvena naujoje vietoje "niekur". Jeigu jūsų vaikas nepasakė kur išeina, galite neabejot, jog "niekur" jį tikrai rastumėt. Labai dažnai į bet kokį klausimą apie veiklą po pamokų gausit atsakymą iš n raidės.

Ketvirtas etapas. Paskutinė savarankiškumo stadija - vaikas išsikrausto iš tėvų namų ir pradeda gyvenimą vienas. Kiek tęsiasi ši stadija priklauso nuo įvairių faktorių, bet dažniausiai nelabai ilgai. Ne, ką jūs, niekas negrįžta atgal pas tėvus. Žmonės ilgai kovoję dėl savo savarankiškumo ir jį gavę supranta, kad jis nieko vertas ir tuomet savo visus pinigus bei kitą turtą, savo širdį ir kitus organus atiduodą priešingos lyties atstovui (dažniausiai). Tuo baigiasi jų nepriklausomybė ir kova. Dauguma supranta, kad savarankiškai neišgyventų, juk taip malonų kai kas nors tavimi rūpinasi, juk kartais nuo karto reikia kokio nors patarimo, protingo žodžio ar truputi užuojautos. Toks jau gyvenimas, kad vienas lauke ne karys. *Tuomet aš paklausiau: "ar tėvai tau sako, kada turi keltis ir eiti gultis? Ar tau jie sako kokį filmą galima žiūrėti, o kokio ne? Ar tau jie sako kaip turi mokytis, ar kur turi dirbti? " Mano draugas atsakė - ne. Aš paklausiau dar vieno klausimo: "Jeigu viską sprendi pats, tai esi savarankiškas ir nepriklausomas net gyvendamas su tėvais ar ne?"*

Sūnau, tau dar anksti vesti

Viena mergina kartą pasakė: *moterys tik apsimeta draugėmis, iš tiesų jos visos yra konkurentės*. Kokia faina mintis pagalvojau aš, bet niekuomet nemaniau, kad jos **VISOS** yra konkurentės. Klydau.

Mintį straipsniui, greičiausiai visai nesąmoningai, pakišo *squotro* palikęs savo komentarą prie vieno iš [mano komiksu](#). Kadangi komentaras be komikso neturi jokios prasmės tai greitai dabar visi paskaitom [pirmą](#) ir [antrą](#) komikso dalį.

"Mama"

"Mama 2"

Turbūt ir perskaitėte *squotro* komentarą *tradicine situacija- nieko juokingo...* Pirmiausiai atsakysiu į komentarą: kam juokinga, o kam norisi verkti, o kam taip liūdna, jog norisi juoktis.

Komiksas ne filmas ir ne tekstas, todėl iškyla šiek tiek apribojimų. Dabar kaip visi matė komiksus, galim padėlioti kiek tikslesnį situacijos variantą. Parsivedi merginą namo, nusivedi į savo kambarį, uždarai duris. Po penkių minučių [daugiau/mažiau?] durys atsidaro ir spėkit kas ten? Motina. Tuomet prasideda dialogas: *Gal norėtumėte arbatos? Gal išalkote? Gaminu labai skanią mišrainę, gal norėsite paragauti? Tik ką iškepiu pyragą pagal savo receptą, gal norite paragauti? Gal norėtumėte prisijungti prie visos pietaujančios šeimos virtuvėje?* Galite pasirinkti bet kurį sakinį. Kai durys atsidaro, dažniausiai jos neužsidaro... Išstariami visi sakiniai ir dar daugiau. Klausimas: kodėl? Kas tai: įgimtas mandagumas ar noras geriau pažinti savo konkurentę?

Juk ta [įterpti (ne)gražų] žodį nori pasisavinti iš motinos (vienintelį) sūnų! Negalima, kad jis pakliūtų į blogas rankas! Dar geriau, jeigu jis nepakliūtų į jokias kitas rankas...

Jeigu paimtumėte kokį nors žurnalą pavyzdžiui „Žmonės“ arba „Gyvenimo būdas“ arba „Istorijos“ istorijų, kurią papasakosiu tuose žurnaluose rastumėte ne vieną. Kad ir kaip nesinori to sakyti, bet tai pakankamai tradicinė situacija. Jis ir ji vienas kita labai myli, ko šalutinis poveikis yra vestuvės. Atsižvelgiant į dabartinę situaciją jaunavedžiai nelabai turi iš ko rinktis ir kraustosi gyventi pas JO tėvus. Po metų jie skiriasi. Kodėl? Naujoji ir senoji šeiminkė nepasidalino... Taip. Viskas ko nori jaunoji žmona, tai kartas nuo karto pradžiuginti savo vyrą skania vakariene, padovanoti naują megztuką ar šaliką. Bėda ta, kad kaip ir ankščiau virtuvę okupavusi senoji motina: kas gi kitas gali geriau pasirūpinti jos sūneliu, jeigu ne jinai pati?

Atsiprašau, kad praleidau pikantiškas smulkmenas, jas tikrai rasite žurnale. Esmės tai nekeičia. Matot, visa bėda ta, kad tėvai... Hm... Kodėl aš kalbu apie tėvus? Vaikai, visuomet lieka vaikais savo tėvams, net kai jų pačių vaikai turi vaikų... Problemos yra su moterimis... Motinomis... Jos nesupranta... Vaikas joms priklauso TIK devynis mėnesius. Na ir po to dar penkis metus. Viskas. *Basta. Dasvidanija. Adjos amigos. Arivederce. Sajonara. Bambucia.*

Jeigu tikite, kad žmogus yra daugiau nei mėsos gabalas ir turi siela. Tuomet reiktų pasakyti, kad vaiko siela nepriklauso tėvams ir jie niekaip negali jos įtakoti. Jie jos nesuteikė ir neturi teisės atimti. Taip, tėvai suteikia kūną. Taip, galbūt tai ta pati kraujo grupė, bet tai ne jų kraujas!

Norit atspėti, kodėl pasirinkau penkis metus? Ne tris ir ne dvylika? Keliu metų vaikas pradeda eiti į mokyklą? Penkių arba šešių. Iki to laiko motina gali sėdėti su juo namie ir žaisti, bet po to viskas. Jis žengia savo žingsnius į savo pasaulį. Niekas už jį ar su juo pamokose nesėdės, namų darbų nedarys ir neapgins nuo blogų draugų. Aišku, motinos norėtų, būti šalia savo vaiko, bet tai neįmanoma. Laikas jį paleisti ir duoti jam savarankiškumo. Galbūt neiškarto, galbūt tik po truputi. Bet tai negali tęstis amžinai. Tai neturėtų tęstis aštuoniolika metų, jau nekalbant apie daugiau... Deja, jos nesupranta. Jos taip įpranta rūpintis, kad nežino kada sustoti. Dar blogiau kai atsiranda kita, jaunesnė, kuri pretenduoja į jos sūnų. Pirmiausia motina turi išsiaiškinti, ar jinai tinkama jos numylėtam vaikui, o po to (jeigu netinkama) imtis visų priemonių, kad pašalinti ją!

Ką aš dar galėčiau pasakyti? Turbūt pacituoti antrąjį komentarą paliktą prie to paties komikso: *Uzknisa kai taip buna.*

Na, o pabaigai anekdotas, kurį turbūt jau visi žino:

- *Mama, šiandien aš parsivesiu tris merginas, viena iš jų yra mano sužadėtinė.*

Po to kai svečiai išėjo:

- *Mama, kaip manai, kuri iš jų mano sužadėtinė?*

- *Vidurinė.*

- *Kaip tu taip gerai atspėjai?*

- *Ji nespėjo peržengti slenksčio, o man jau nepatiko.*

Moksliuko užrašai

10 patarimų sėkmei pakinkyti

Pagalčiau baigiau sesija! Ne tik baigiau, bet baigiau tik devynetas ir dešimtais, pasigirsiu, tai geriausias rezultatas per visą mano mokymosi universitete istoriją. Netverdamais džiaugsmu, norėčiau pasidalinti sėkmingo mokymosi paslaptimis.

1. Pasirinkti teisingą mokymosi būdą. Jeigu pastebėjote, vienus dalykus atsimenate geriau, kitus blogiau. Pavyzdžiui, aš žymiai geriau atsimenu dalykus, jeigu paskaitoje ne tik sėdėjau, bet ir konspektavau, o blogiausia, kai reikia išmokyti teorija, kurios per paskaitas negirdėjau.

Kuriuos dalykus jūs atsimenate geriau priklauso nuo jų pateikimo būdų ir nuo jūsų pačių - kokių būdu pateikta medžiagą jūs geriausiai atsimenate. Yra trys variantai: vaizdinis pateikimas (65% žmonių, geriausiai atsimena medžiagą pateikta tekstu, piešiniais ir t.t.), garsinis pateikimas (30% žmonių geriausiai atsimena medžiagą, kuri buvo perskaityta garsiai), praktinis pateikimas (5% žmonių geriausiai atsimena medžiagą, kuri pateikta praktiškai pvz. sprendžiant uždavinius). Suraskit būdą kuris tinka jums labiausiai ir naudokit jį.

2. Planuoti mokymosi laiką. Aš pastebėjau, jog man žymiai geriau sekasi, jeigu šešias dienas skiriu po viena valanda mokymuisi, nei, kad vieną dieną šešias valandas. Kodėl? Paaiškinimas labai paprastas - nuovargis. Žmogus negali išlaikyti ilgai koncentracijos ties vienu dalyku (todėl pamokos mokykloje

trunka tik 45 min.). Be to, ilgas koncentracijos išlaikymas skatina įtampą, o įtampa - nuovargį. Taip pat jus nuolat blaško aplinka. Jeigu jau esate pasiryžę viską išmokti per vieną dieną, tai bent jau darykit kas valandą nemažesnes nei 15 minučių pertraukas, o dar geriau ilgesnes.

3. Geras miegas. Geras miegas prieš egzaminą, manyčiau, irgi yra dalis įvertinimo. Žmonės be maisto gali išgyventi ilgiau nei be miego. Nesuprantu, tų kurie sėdi paskutinę naktį ir bando iškalti, po to neišsimiegoję eina į egzaminą. Ne laikas šunis lakinti, kai reikia medžioti. Aišku, jeigu mokymasis paskutinę naktį atitinka jūsų punktą nr. 1. Tai į šį galit nekreipti dėmesio, bet aš neabejoju, jog pabandę surastumėt efektyvesnę mokymosi būdą. Jūs tikrai niekada neužmigot per egzaminą?

Dar viena pastaba dėl gero miego. Nerekomenduoju prieš egzaminą eiti miegoti anksčiau nei jūs esate įpratę. Kas iš to jeigu jūs atsigulsit, bet negalėsit užmigti ir vartysitės lovoje? Dar sau nemigą įkalbėsit.

4. Pasitikėjimas savimi. Šį punktą dar būtų galima pavadinti 4.a Nesinervink. Yra žmonių, kurie iš prigimties yra nedrąsūs, kitiems gi pasitikėjimas ateina su žiniomis (Kuo ilgiau mokini, tuo labiau esi tikras, jog atsimeni teisingai). Visiškai nesvarbu kaip jūs tą pasitikėjimą pasiekėte, svarbu, jog jis yra. Kodėl? Įsivaizduokit, kad egzaminas žodžiu. Prieš mane atsakinėjęs studentas kažką burbleno tylių drebančiu balsu ir dėstytojas jam pasakė "nesikankink, matau, jog nemoki". Ar jūs norėtumėte išgirsti tokius žodžius?

Aišku, jūs galit sakyti, jog egzaminai žodžiu vyksta nedažnai. Taip, bet tai nereikia, jog dėl to reikia mažiau pasitikėti savimi. Egzamino metu, man intuicija pašnibždėjo teisingą atsakymą į vieną klausimą, bet aš nepatikėjau, juk intuicija taip dažnai apgauna, o nesąmonių prirašyti nesinorėjo. Taigi aš gavau 9, o juk galėjau gauti 10.

5. Vidinė ramybė. Šis punktas būtų 4.b Nesinervink. Neįsivaizduoju, kaip galima pasiekti vidinę ramybę be pasitikėjimo savimi.

Girdėjot pasakymą - tylą, prieš audrą? Tai jūsų būsena prieš egzaminą.

Labiausiai erzina, kai ateini iki egzamino likus 10 minučių, o ten sėdi krūva mozachistų (žmogus, kuris patiria malonumą save kankindamas) ir skaito teoriją, mano, kad dar kažką išmoks. Dar sunkiau išlaikyti vidinę ramybę, kai aplinkui visi sako: "Aš nieko neatsimenu". Tada pradedi kuistis savo atmintyje ir paaiškėja, jog ir tu nieko neatsimeni.

Aš labai nemėgstu egzaminų, kurie vyksta po pietų. Jeigu tai būna rytinis egzaminas, tai atsikeli, papusryčiauji ir bėgi į egzaminą, nėra laiko nervintis. O, jeigu po pietinis, tai atsikeli, pavalgai, pavaikštai iš kampo į kampa, tada pradedi galvoti, gal reiktų pasimokyti, gal aš dar kažko nemoku? Pradedi nervintis...

Vidinė ramybė dar svarbu, todėl, kad nervinimas turi vieną nelabai malonų šalutinį poveikį. Kalbat abstrakčiai, tai motinos gamtos šauksmas pasimelsti. O, jeigu rėztumėme taip jau muzikiškai, tai myžti norisi. Na, o patys puikiai žinot, kai šlapimas spaudžia smegenis, nieko doro parašyti neišeis.

6. Sotus pilvas. Kai kurie žmonės teigia, jog žymiai geriau galvojasi, kai skrandis yra tuščias, nes tada kūnas nėra nukreiptas į maisto įsisavinimo procesą. Aš su tuo nesutinku. Kaip galima kažką sugalvoti, kai jūsų pilvas groja streiko maršus? Iš tikrųjų viskas priklauso nuo jūsų religinių įsitikinimų. Kalbant labiau moksliskai, tai psichologinis veiksnys, jūs valgysite ar ne. Tačiau jei jūs nevalgysite prieš kiekvieną stresinę situaciją, tai iš jūsų greitai liks tik griaučiai.

7. Geras vakaras. Aš jau minėjau, kad nesu šalininkas tų kurie viską ruošiasi iš mokti per paskutinę naktį. Dar daugiau, paskutinį vakarą aš linkęs nesimokinti, bet skaityti anekdotus, vartyti komiksus ar žiūrėti komedijas. Kodėl? Viskas labai parasta, po gero vakaro, seka geras miegas, geras miegas įtakoja vidinę ramybę ir pasitikėjimą savimi.

8. Nepersimokykite. Šį įvykį, manyčiau įtakoja keletas veiksnių. Pirma, reikia planuoti savo mokymosi procesą, antra, nepasitikėjimas savimi - "aš dar nemoku sėsiu dar truputi pasimokyti". Galiausiai nepasitikėjimas savimi paima viršų ir jūsų smegenyse užsifiksuoja didžiulis užrašas raudonomis neoninėmis raidėmis "AŠ NEMOKU". Kai pradedate mokytis, niekada, niekada nesakykite: "šito išmokyti nesugebėsiu". Ir nepamiškite, kas per daug, tas nesveika!

Kaip matot aš skaičiuoti nemoku, tai irgi būdas gauti geresnį pažymį, nebent jūsų laikomas egzaminas yra

matematika. Kartais dėstytojas prašo įvertinti save. Neapsigaukit žymiai geriau atimti iš 10 nei pridėti prie nulio. Pvz. tarkim aš kažkurią klausimo dalį atsakiau nevisai teisingai tai tuomet atimkim iš 10 pusią balo. Gerai pagalvojus net ir 0,25 yra didelis pažymys, gal pavysk suderėti, jog atimsim tik 0,25 ? Tačiau jeigu jūs pasakysit: "taip aš dariau pora klaidų rašykit man 7", jūs pats save ir pakarsit. Dėstytojas tikrai nedrįs prieštarauti, nebent manys, jog jūs įvertinote save per gerai.

Sėkmės moksluose. Ir pabaigai linksmesnė istorija. Kartą man išėjo lygiai 9,5 ir dėstytojas pasakė "Parašysiu tiek kiek nori, rinkis". Iš karto kyla klausimai: ar norit gauti 10 reikės atsakyti į teorinį klausimą, kurio aš, aišku, nežinau? Jeigu, taip tai kam kankintis? Jeigu neatsakysiu, ar dėlto nenukentės mano pažymys dar labiau? Ar aš tikrai vertas 10 gal man užteks 9? Aš jau pasirinkau, o ką pasirinktumėte jūs?

Patarimai kaip parengti gerą pristatymą konferencijoje.

Man nekartą, teko stebėti kitų pristatymus, bei juos daryti pačiam. Šiandien nusprendžiau apibendrinti visas savo žinias vienoje vietoje ir pasidalinti su jumis.

1. Gera pradžia - pusė darbo. Pats sunkiausias dalykas yra gerai pradėti. Kaip tai padaryti? „KTU karjeros dienos“ renginys skirtas įmonėms save pristatyti studentams, pasiieškoti naujų darbuotojų. Norėčiau jums papasakoti kaip savo prisistatymą pradėjo „Sekasoft“ direktorius. Pirmiausiai jis paklausė studentų: „Kiek iš jūsų norite dirbti?“ Tokiam klausimui studentai negalėjo likti abejingi ir pakilo rankų miškas. Tuomet jis uždavė antrą klausimą: „Kiek iš jūsų tiksliai žino ką nori dirbti?“ Atvirai sakant, žinančių ko nori buvo labai nedaug, bet tai nesvarbu, jis jau sugebėjo užkariauti studentų dėmesį. Tai buvo vienas iš dviejų pačių geriausių pristatymų, kuriuos vis dar prisimenu nuo renginio daugiau metams laiko (šiomet nebuvo). Antrasis geras pristatymas buvo „Sonex“ direktoriaus. Jis savo pasakojimą pradėjo žodžiais: „Atsimenu prieš keletą metų ir aš sėdėjau šitoje auditorijoje, ir mokiausi fiziką...“ Šiais žodžiais, direktorius parodė, kad jam artima studentų dalia, kad jis yra toks pats kaip ir jie, o ne kažkoks didelės firmos vadovas.

Taigi pirmas būdas gerai galima pradėti kalba yra - užduodant klausimą, kuris sudomintų visus klausytojus. Antras – parodyti, kad jūs esate toks pats kaip jie, ir visai nesvarbu, jog jūs stovite prieš juos. Jūs esate vienas iš jų.

Dar pridėsiu trečią būdą. Galima pradėti nuo kokio nors anekdoto ar šiaip linksmos istorijos. Ypač, jeigu jūsų pristatymas kur nors viduryje, žmonės jau bus pavargę ilgai klausyti kitus, todėl reikia istorijos, kuri padėtų jiems atsipalaiduoti ir pamiršti nuovargį.

2. Senis šaltis ateina jums išėjus. Nedalinkite jokių lankstinukų, jokių dovanų prieš savo pristatymą. Ne kartą taip sakiau, bet vis tiek vieną kartą patikrinau savo kailiu. Jeigu jūs išdalinsite lankstinukus, tai niekas jūsų neklausys, nes visiems bus įdomūs tie spalvoti paveikslukai jūsų lankstiniuke, neduok Dieve, ten dar bus kokios nors jūsų nuotraukos Palangoje, tuomet jūsų tikrai niekas negirdės.

Na, bent jau tušinukus tikrai galima padalinti? Ne. Prieš vieną pristatymą, žmogus padalino tušinukus su savo firmos simbolika. Paimkite į rankas tušinuką (tikiuosi pas jus tušinukas toks pat kaip pas mane), įjunkite, išjunkite, įjunkite, išjunkite... Girdite spragtelėjimą? Norėtumėte iš girsti 100 tušinukų spragtelėjimą vienoje vietoje? Kai kam tai pavyko ir jis tuo neapsidžiaugė. Grįžtu prie to žmogaus, padalinęs tušinukus jis pradėjo savo pranešimą. Jo pranešimas buvo toks nuobodus, kad po poros minučių vienas klausytojas, pradėjo žaisti su savo tušinuku, po penkių minučių jį palaikė visa salė. Dar po poros minučių neapsikentęs to triukšmo pranešėjas nutraukė savo pasakojimą ir išėjo. Jokių dovanų, kol nebaigėte skaityti savo pranešimo.

3. Nebūkite sprinteris. Tikiuosi visi žinote, kas yra sprinteris – žmogus per rekordišką laiką, nubėgantis nedideliu atstumu. Jeigu jūsų tikslas perskaityti pranešimą ir dingti kuo greičiau, tai kokio velnio jūs jį išviso skaitote? Jūs kankinate save ir klausytojus. Kas iš to jeigu jūs visą pranešimą atpilsite kaip žirnius į

sieną viršgarsiniu greičiu?

Kalbėdami keiskite kalbėjimo tempą, darykite pauzes, prie tų vietų kurias norėtumėte, kad klausytojai įsimintų. Taip pat nepamirškite keisti ir balso tembro, niekas neįvaro žmogui tiek nuobodulio ir mieguistumo, kaip monotoniškas kalbėjimas. Vidury pasakojimo įterpkite anekdotus arba trumpas gyvenimiškas istorijas iš savo patirties, parodykite, jog esate toks pats žmogus kaip ir jūsų klausytojai.

4. Bendraukite su publika. Atsimenu per vieną pristatymą aš pastebėjau, kad du žiūrovai, vietoj to, kad klausytų manęs kalbasi tarpusavyje. Aš išsižeidžiau. Ką daryti tokioje situacijoje? Užduokite, klausimą, bet kokį, galite pavyzdžiui paklausti koks Petro vardas. Klausimas neturi reikšmės, tačiau jūsų parodytas dėmesys klausytojams jos turi. Aš būtent taip ir pasielgiau toje situacijoje. Po pristatymo abu žmonės priėjo prie manęs ir padėkojo už patį nuostabiausią pasakojimą, kokį jie girdėjo per visą dieną.

5. Nesikeikite. Aišku, niekas nesikeikia per pristatymus. Tačiau aš omeny turiu kitus keiksmažodžius – techninį žargoną, tarptautinius žodžius. Aš suprantu, kad kiekvieną dieną, savo aplinkoje jūs vartojate tuos žodžius ir jums atrodo viskas aišku, tačiau nereikia manyti, jog visi yra lygiai tiek pat pažengę kiek ir jūs, net jeigu jie dirba toje pačioje srityje, galbūt jie tik naujokai. Kalbėkite paprastais žodžiais, kad paskui nekiltų dviprasmybių.

6. Jūs esate pats svarbiausias. Jeigu ne jūs, tai kas? Tiesiog noriu pasakyti, jog prieš pradėdant pristatymą, ypač jeigu jūs esate pirmas, nepabijokite paprašyti visų išsijungti mobiliuosius telefonus. Jeigu jie čia atėjo, vadinasi jiems tai svarbu, o kas gi kitas gali būti dar svarbiau nei jūsų pristatymas?

7. Taupykite laiką. Žinokite, kiek laiko jums duota ir tilpkite į jį. Per trumpų pristatymų niekada nebūna, būna tik per ilgi ir nuobodūs. Geriau trumpesnis ir įdomus.

8. Gerbkite klausytojus. Jeigu pristatymo metu jums reikia ką nors demonstruoti kompiuteryje, arba parodyti patį pristatomą daiktą, niekada, niekada neatsukite užpakalio klausytojams. Jie čia atėjo ne to, tikrai. Jeigu negalite visuomet stovėti priekiu, tai stovėkite šonu, susiraskite tokią poziciją, kad jums būtų patogiu demonstruoti, tačiau veidas kiek galima daugiau būtų atsuktas į klausytojus. Juk atėjote pasikalbėti su jais, o ne su kompiuteriu.

9. Neskaitykite. Niekada neskaitykite viso pranešimo nuo popieriaus, jeigu įmanoma iš viso neskaitykite. Aš suprantu, jog, tarkim, kokius nors skaičius reikia pasakyti tiksliai, tačiau visą jūsų kalbą nėra tik skaičiai. Nebūtina iškalti visos kalbos mintinai improvizuokite truputį.

Taip pat būtų gerai, jeigu nepasakotumėte lygiai to pačio, kas yra jūsų lankstinukuose, kataloguose ar kitoje viešai prieinamoje informacijoje, labai tikėtina, kad jiems tai jau bus žinoma ir klausyti vėl tą patį neįdomu. Suraskite, ką nors naujo.

Tikiuosi šie keli patarimai jums padės, surengti gerus pristatymus ir taip pagerinti savo bei firmos įvaizdį. Net jeigu abejojate kai kuriais mano patarimais, tikrai nesiūlau, daryti taip kaip aš - patikrinti jų teisingumo asmeniškai.

Kam reikalingas diplomas?

Labai dažnai, kai klausiama, kodėl studijuoji, atsakoma dėl diplomo. Šiandien kažkaip kilo klausimas kam reikalingas tas diplomas?

Karo metais vienas profesorius sukūrė intelekto testą ir nusprendė jį pritaikyti lakūnų atrinkimui. Taigi karo lakūnus (rodos Didžiojoje Britanijoje), atrinkinėjo profesorius ir patyręs generolas. Profesorius atrinkdavo tuos, kurie surinkdavo aukščiausius įvertinimus intelekto teste, tuo tarpu generolas juos iš karto atmesdavo. Kadangi generolo ir profesoriaus nuomonės radikaliai skyrėsi, tai profesorius buvo labai nepatenkintas generolo sprendimais ir niekino jį.

Po karo profesorius nusprendė pasižiūrėti į rezultatus ir pastebėjo, kad generolo atrinkti lakūnai žūdavo kelis kartus rečiau nei jo. Tada jis nuėjo pas generolą išsiaiškinti kokia jo atrankos paslaptis. Ir generolas pasakė, kad atrankos metų jis užduodavo vieną klausimą: „Ką darytum skrydžio, jei metų lėktuvą

atakuotų raketomis nuo žemės?“ Pagal vadovėlį, atsakymas buvo - reikia kilti aukštyne. Būtent taip atsakusių žmonių generolas ir neimdavo. Visa bėda ta, kad tuos pačius vadovėlius skaitė ir vokiečiai... Jie skirdavo aukščiau virš debesų ir numušinėdavo kylančius lėktuvus.

Žmonės su aukštu intelekto rodikliu gerai išmoka vadovėlines tiesas ir jas linkę taikyti gyvenime, tačiau jiems iškyla problemos, kai reikia improvizuoti. Taigi, ko vertas diplomats kuriame vieni dešimtukai? Nežinau, spręskite patys. Kita vertus aš nenoriu pasakyti, kad jeigu pas jus vieni penketai, tai jus gerai improvizuojate, nes jeigu tai būtų tiesa, tai jūsų pažymiai būtų tikrai geresni.

Jeigu paskaitytume milijonierių biografijas pastebėtume, kad dauguma jų patys iškrito arba netgi buvo išmesti iš universiteto. Paimkim mano mėgstamiausius pavyzdžius Bill Gates ir Steve Jobs Pirmasis metų universitetą trečiais metais, o antrasis viso labo sugebėjo ten išverti tik metus. Kol kiti kala milijonus, mes brūžiniame universitetų suolus. Kodėl? Todėl, kad mes prakeikti mokslui ir nesugebame pasitelkti fantazijos? Kaip pasitelkti tai ko neturi? Būna, tik kalti, kalti, kalti... Galbūt aš klystu, galbūt jūs turite fantaziją, galbūt jūs busite milijonieriai. Bet reikia nuo kažko pradėti, mes kas rytą keliamės, einame į tą nuobodų universitetą, ieškome darbo...

Ir vis tik ieškant darbo daugelyje firmų prašo aukštojo mokslo diplomo. Kodėl? Negi jiems reikia kalikų be fantazijos, kurie mokosi tik dešimtukais? Greičiausiai ne (nors galbūt kai kam taip). Prisipažinkit, juk kiekvienas atsiskaitymas sukelia stresą, o sesija, kur per porą savaitių reikia iš eilės išlaikyti keletą atsikaitymų, tai tikras streso maratonas. Taigi darbdaviams nusišvilpti, ant to jūs didelis mokslukas ar ne, visi senai žino, kad universitetas neruošia tokių žmonių, kurių reikia verslui. Diplomas tai įrodymas, kad sugebate įveikti stresinę situaciją, kad mokate planuoti savo darbus ir tą planą įgyvendinti. Vėliau gyvenime nebebus sesijos savaitių, bet nuo nuolat reikės planuoti savo darbus ir laiku juos įgyvendinti. Kartas nuo karto teks susidoroti su stresu, darbdavys priimdamas naują žmogų, nori būti tikras, kad jis sugebės susidoroti su iškilusiomis problemomis, o nepalūš kaip drebulė pirmam stipresniam vėjui papūtus.

Svarbiausia ne pažymys ir ne diplomats, geriau lavinkite fantaziją, improvizuokit.

Pawka

Kalbant apie asmenybes, yra ir kitų pavyzdžių. Pvz Jeff Bezos. Mokykloje ir universitete buvo geriausiai besimokantis. Paskui įkūrė Amazon.com ir yra vienas turtingiausių pasaulio žmonių. Taip, kad ne visada aukšti balai reiškia "kalimą".

Šiandien mes dirbam

Kas yra talentas?

Greičiausiai jau esate girdėję, jog tokio dalyko kaip talentas, nėra - yra tik daug praktikos. Norėdami argumentuoti savo teiginius žmonės pateikia tokį arba panašų pavyzdį:

Profesorius Ericssonas su kolegomis tyrė 20-mečius smuikininkus. Konservatorijos dėstytojai juos suskirstė į geriausius, vidutinius ir „žemiau vidutinių“. Ir ką? Geriausieji, pasirodo, yra groję bent 10.000 valandų, „vidutinieji“ – 7500 valandų, o paskutiniai – tik 5000 valandų.

Skaičiai tikrai gražūs, bet aš nesutinku su tokiu teiginiu. Nes:

*Beprotystė: daryti tą patį, dar kartą, dar kartą ir dar kartą, tikintis kitų rezultatų. Albert Einstein
Jeigu ir toliau darysite, ką visada darėte, tai ir turėsite tai, ką turite dabar. Jim Rohn*

Cha! Tai vis dėlto reikalingas talentas, kurio aš neturiu... Taip ir ne. Pateiksiu pavyzdį, tarkim jūs norite tapti supertenisininku ir remiantis pirmuoju teiginiu, jums reiktų nuolat kartoti tą patį veiksmą t.y. žaisti 12 valandų per dieną tenisą. Deja, tenisas nėra žaidimas vienam žmogui, aišku, jūs visuomet galite pasitelkti į pagalbą mašiną, bet tikroms treniruotėms reikalingas gyvas žmogus. Kas iš to jeigu jūs lošite

12 valandų tenisą per dieną su žmonėmis, kurie lošia prasčiau už jus? Jūs tikrai netobulėsite, net gi priešingai – jūsų lygis kris. Viena valanda per dieną su geresniu už save priešininku verta žymiai daugiau nei 100 su prastesniu. Tik kartojimas nėra nieko vertas.

Jei norite skraidyti kartu su ereliais, neplaukiokite vienoje kūdroje su antimis. T. Harv Eker
Susirasti tinkamus žmones – gerus mokytojus irgi galima vadinti talentu. Gyvenimas – komandinis žaidimas, jeigu nesimokote iš geriausių skriaudžiate save. Jeigu iš viso nesimokote, tuomet - degraduojate.

Pateiksiu dar vieną pavyzdį. Tarkim jūs pradėsite mokyti 5 metų vaiką skaityti. Pirmiausiai jūs jį mokinatė pažinti raides, po to tas raides jungti į skiemenis, galiausiai - į žodžius. Šiuo atveju talentu būtų galima pavadinti savybę greitai suvokti ir padoroti gautą informaciją. Skaityti galiausiai išmoksta daugelis, tik klausimas: kiek laiko tai trunka?

Talentas – tai savybė su minimaliais resursais pasiekti maksimalius rezultatus. Taip, tam reikalingas kartojimas, bet jeigu kartodami, jūs netobulėjate, tai kam gaišti laiką?

Ps. Ačiū Jonui už pasiūlytą temą.

NeARAZ

Aš kažkaip irgi maniau, kad talentas == daug darbo. Dabar manau maždaug taip: daug darbo yra būtina sąlyga, norint ką nors "pasiekti". Tačiau kartais (dažnai?) reikia dar "kažko", kad pakilt virš tos ribos, kurią įmanoma pasiekti vien dedant daug darbo/pastangų.

Pvz., imkim programuotojus (nes apie nieką kitą aš neišmanau...): kai kurie iš jų tiesiog nėra/nebus puikūs programuotojai, nors ir kiek stengiasi. Jie mokosi, yra atkaklūs, sunkiai dirba, skaito, domisi ir t.t. - bet va kažko trūksta, nors tu ką. Berods Geitso citata yra, kad pasakyt, ar kažkas bus geras programuotojas, galima po to, kai jis turi 3 metus patirties; po to arba matosi, arba jau greičiausiai tikrai geras nebebus. Tai turbūt ir yra tai, kas vadinama "talentu", ane?

Deril

Na.. ash savoka talentas suvokiu kažkaip kitaip.. be abejo žmogus kuris dirba srityje 10 metu darys geriau negu žmogus dirbantis vienerius...

Talento savoka ishlanda kai kalbama apie menini darba.. kalbu ne apie tehnishkai kartojama darba.. bet kuribiny.. ne smuikavima clasikiniu melodiju.. bet savo melodiju kurimo..

Akivaizdu kad vieniems tas kuribinis darbas einas geriau nei kitiems.. vieni sugeba nupiesht paveiksla.. kiti ne. Ir mokinasi toi paciui tarkim dailes mokykloi.. ta pati.. tiek pat laiko..

Taip žmones ishskiriami kaip talentai.

Be abejo ash talento nesieju su antgamtinem jegom. tai kas tas talentas...

Vieni žmones tiesiog turi darbui reikiamas savybes.. kiti ne.. kas tai bebutu.. klausa.. kantrybe.. nuosirdumas.. uzsispirimas.. valia.. susikaupimas.. ir tt..

Pavizdhiui programavimui reik gero abstraktaus mastymo.. jei žmogus nemgsta fantaziju pasaulio.. virtualaus pasaulio.. jei niekad to nepraktikavi ir nemato tame idomumo.. jam ir programuot tampa sunku.

Ash pats dziaugiuos kad darbe turiu daug kurybinio darbo.. :) negaleciau jo megti je ikitaip nebutu.. ar ash turiu talenta?

a velnias zino.. galiausiai koks skirtumas.. man jis patinka.. man jis sekas.. visa kita nesvarbu.

... va dar pamastymas.. gal žmones patys save pastumeja ish viduas i talenta.. jie labai to nori.. save mato kaip nugaletojus toje srityje.. ir ne kitiap.. gal pasamoneje ir to pastys nesuprasdami.. :) save uzkoduoja vienam ar kitam dalykui..

ash linkes manyt kad taip ir yra.. ;)

leškom darbo

Kaip jūs manote kas yra svarbiausia darbe?

Turbūt daugelis iš jūsų atsakytų - kolektyvas. Ir jūs greičiausiai būtumėte teisūs, bet... Aha, jau suklydote? Įsivaizduokite jūs ieškote darbo, paimkite bet kurį darbo skelbimą, ten pamatysite, jog visos firmos siūlo draugišką kolektyvą. Jeigu kas nors ras skelbimą, kuriame parašyta, kad firmą siūlo nedraugišką, įžūlų kolektyvą, atsiųskite skelbimą man, aš nueisiu su jaus susipažinti.

Visa bėda, kad kai ieškote darbo jūs negalite susipažinti su kolektyvu, teko sudalyvauti daug darbo pokalbiu, dažniausiai jie vyksta su koku nors atrankos specialistu ir firmos direktoriumi. Kartais dar prie pokalbio prisijungia, koks nors vyresnysis specialistas. Ir tai viskas... Kad ir kaip būtų svarbu kolektyvas, šiuo klausimu tenka pirkti katę maiše... Taigi kokie svarbiausi klausimai ieškant darbo?

1) Susisiekimai. Jeigu jūs kaip aš važinėjate viešuoju transportu, tai tikrai norite, kad nuo namų iki darbo galėtumėte pasiekti vienu troleibusu/autobusu. Dar daugiau, reikia, kad stotele būtų sąlyginai netoli nuo pačios įstaigos. Aš išlipęs iš troleibuso jau sprendžiu, noriu dirbti ar ne. Aš dar nebuvo firmoje, nekalbėjau su potencialiu darbdaviu, o jau vertinu jį. Jeigu aš išlipu ir aplink stotelę tik griuvėsiai, kuriuose guli bomžai (tikra istorija), savaime suprantama, tokio vaizdelio kasdieną aš matyti nenoriu, taigi nepriklausomai kaip pasisuks pokalbis aš jau nusprendžiau. Jeigu išlipus reikia eiti bent pusę kilometro (3 kartus taip buvo) ar net daugiau... Taip sportas sveikata, bet vis tiek mano atsakymas yra ne. Šiuo atveju jis nėra toks kategoriškas ir galima mėginti įtikinti mane, bet reikės tikrai pasiūlyti gerus privalumus.

Kitas atvejis jeigu turi automobilį, manyčiau yra visiškai sąžininga paprašyti, kad apmokėtų degalų išlaidas. Ypač jeigu savo automobiliu taip pat vykstama į įvairius darbo susitikimus.

2) Vieta. Kur jūs norite dirbti centre ar miegamajam rajone? Centro privalumas, kad pietauti galima kasdieną vis kitoje kavinėje. Tačiau keliauti į centrą gali būti kančia dėl kamščių. Tuo tarpu keliaudami į miegamąjį rajoną jūs keliaujate tolyn nuo kamščių. Tikrai smagu važiuojant į darbą matyti, kad visi kamščiai stovi kitoje gatvės pusėje. Bet čia slypi kitas trūkumas, o kur pietauti? Jeigu turite automobilį, galite nuvažiuoti iki artimiausios kavinės, o jeigu ne... Tuomet belieka tikėtis, jog yra bent viena netolima kavinė ir kad jos meniu pakankamai įdomus.

Kur geriau centre ar rajone spręskite patys, tačiau prieš eidami, pasidomėkite pietavimo galimybėmis. Alkanas niekas nebūna produktyvus.

3) Virtuvė. Aš visiškai rimtai. Jūs perskaitėte teisingai. Pasidomėkite kokia yra virtuvė ypač jeigu jūsų darbas sėdimas. Pagal įstatymus, jeigu dirbat prie kompiuterio, jūs turite teisę į 10 minučių pertraukas, kad pailsintumėte savo akis. Naudokitės jomis, gerkite arbata ar kavą. Aš buvau delfi virtuvėje. Taip, taip to pačio delfi.lt virtuvėje, vaizdelis įspūdingas. Turbūt koks šimtas puodelių sukrauta ant lentynų, tokio vaizdelio kasdieną nepamatysi. Gaila, kad neturėjau fotoaparato. Beje linkėjimai delfi.lt kolektyvui. Grįžtant prie virtuvės, dirbant su kompiuterių greičiausiai teks spręsti sudėtingus uždavinius, reikalaujančius smegenų pusrutulio veiklos (nebent jūs esate buka sekretorė, kurios vienintelis tikslas visą dieną dėlioti soliteri) ir sėdint ilgai žiūrint į kompiuterį sprendimai ne visuomet nori ateiti, tokiu atveju trokšti kur nors pabėgti, atsipalaiduoti keletui minučių ir ramiai pabūti tik su savimi, kur daugiau bėgti jeigu ne į virtuvę? Taigi, virtuvė turėtų būti atskira nuo kitų patalpų pageidautina su langu.

4) Patalpos. Pasižiūrėkite kokiose patalpose vyksta darbas. Kai rašau dabar, susimąščiau: kodėl aš niekuomet nepaklausiau kur tas stalas prie kurio man tektų dirbti, jeigu aš sutikčiau priimti jų pasiūlymą. Pats svarbiausias dalykas yra stalo apšvietimas, niekam nesiūliau dirbti tamsoje. Jeigu tai ką pamatysite jūsų netenkina iš karto prašykite, kad jums nupirktų stalinę lempą (tikra istorija).

5) Žmonės. Sugalvojau dabar rašydamas, nes iš patirties galiu pasakyti, kad buvo du aspektai, kurie man nepatiko. Pirmasis, kiek kolektyve žmonių rūko? Žinot, grįžti namo prasmirdusiam dūmais, kaip senais laikais iš kabako tikrai nemalonu. Aišku, jeigu jūs rūkote, greičiausiai jums tokių problemų nekyla. O antras dalykas gana absurdiškas, kai ateini dirbintis, turi įrodyti, kad tu esi geras specialistas, o ar gi jie

taip pat neturėtų įrodyti, kad yra specialistai? Deja šitas dažniausiai paaiškėja tik dirbant, greičiausiai čia gali tekti pirkti katę maišę... Ir vis dėl to, tam tikrose srityse egzistuoja įvairūs sertifikatai, todėl galima drąsiai paklausti, kiek žmonių turi sertifikatus. Vieną kartą, man paminėjus sertifikato pavadinimą firmos darbuotojai pasakė: kaas? kaas? Patys suprantate ką aš galvoju apie tokia darbovietę.

6) Šefas. Šitą dalyką jums teks išsiaiškinti pokalbio metu. Ar šefas protingas žmogus, ar jis nevynioja šūdo į vatą? Tokius dalykus teks spręsti, pagal tai ką jis kalba ir ką nutyli. Pagal tai kaip atrodo ir kaip elgiasi. Nesvarstykite daug, tiesiog pasikliaukite savo nuojauta, jeigu jums nepatinka netemkite gumos, neverta tikrinti, kodėl jis jums nepatiko.

7) Alga ir kiti privalumai. Kiek man teko susidurti, alga yra pats didžiausias tabu, todėl niekada nežinai, kiek gauna kiti ir apie tai, kokios algos prašyti, gali spręsti tik pagal tai kaip pats save vertini. Niekas tau nepasiūlys didesnės algos nei paprašysi, tačiau niekada nepriims jeigu užsiprašysi per didelės. Čia mane užknisa tai, kad darbdaviai nesako kokią algą jie norėtų pasiūlyti. Jeigu jų požiūris į darbo vietą yra kitoks nei mano, t.y. jie nori pasiūlyti mažesnę algą, nei aš esu vertas, tai kam tokiu atveju gaišti laiką dar visokiems pokalbiams?

Visuomet pasiklauskite kokių kitų privalumų siūlo firma (pvz. sporto klubas), jeigu jūs vis dar esate studentas jums ypač aktuali turėtų būti galimybė išeiti į paskaitas kada nori. Būtinai pasiklauskite, kad vėliau nebūtų šaukštai po pietų.

Taigi, sudalyvavote pirmame pokalbyje. Išėjote apgalvokite viską ką pamatėte ir atsakykit į klausimą ar norėtumėte čia dirbti? Po pirmo pokalbio greičiausiai bus antras ir galbūt net trečias. Kai firma sako, kad sutinka jus įdarbinti, nebūtina skubėti sutikti, jūs galite pareikalauti dar vieno pokalbio, jeigu dėl kažko dvejojate, būtinai viską išsiaiškinkite prieš sutikdami.

Kai sutinkate tuomet prasideda trijų mėnesių bandomasis laikotarpis. Aš maštau taip: trys mėnesiai tai pilnai pakankamas laikas, kad firma įrodytų ko yra verta. Jeigu jinai nepateisins mano lūkesčių tuomet man beliks tik atsidusti ir pasakyti: „man labai gaila, tačiau jūs nepraėjote bandomojo laikotarpio“. O tuomet pakelti sparnus ir ieškoti kitos firmos, galbūt jai pasiseks geriau.

Kodėl mes einame į darbą?

Paklausiu kitaip: ką tu veiksi rytoj? *Eisiu į darbą, o kodėl klausi?* Ką veiktum, jeigu neitum į darbą? *Skaityčiau darbo skelbimus, ieškočiau darbo.* Kodėl? *Kaip suprasti „kodėl“?* Kodėl tu eini į darbą? *Kas per kvailas klausimas?! Einu į darbą, nes reikia pinigų!*

PYP. Neteisingas atsakymas. Aš jums pasakysiu teisingą atsakymą: nes visi taip daro! Apsidairykite aplinkui ir atsakykite į klausimą: kiek ne pensijinio amžiaus, ne nėščių, fiziškai ir protiškai sveikų, pabaigusiu mokslus (aukštus ir nelabai) pilnamečių neina į darbą? Antras klausimas: kodėl?

Spėju, kad 99,99% skaitytojų į pirmą klausimą atsakė – nulis. Ir į antrąjį jiems atsakinėti neteko.

Kodėl visi eina į darbą? Todėl, kad juos taip mokė gyventi: jeigu daug ir sunkiai dirbsi, tai būsi laimingas. Be liko tik išsiaiškinti kas yra „sunkus darbas“. Statybininkui turbūt tai būtų butelis degtinės. Ar jau supratote kur lenkiu?

Matot, pinigai atsako į klausimą – kur? Kur jūs dirbate? Ten, kur moka jūsų pageidaujama (minimalią) sumą. Tačiau pinigai nepasako, kas yra darbas ir neatsako į klausimą - kodėl? Kodėl jūs dirbate?

Norėdami atsakyti į tą klausimą, panagrinėkime standartinę darbo dieną. Priklausomai nuo to kelintą valandą prasideda jūsų darbas ir kaip ilgai trunka jūsų kelionė, jūs keliatės: penktą, šeštą ar septintą ryte. Ar keltumėtės taip anksti ryte? Manau, kad 80% žmonių atsakytų – ne. Taigi pirmą priežastis, kodėl dirbate – anksti keltis. *Tu čia kažką nušneki, koks mulkis norėtų anksti keltis?* Bet kuris protingas žmogus nori, kad jo diena būtų ilgesnė. Jeigu nori, kad diena būtų ilgesnė, reikia trumpiau miegoti, ankščiau keltis. Taigi, galbūt nevisi sąmoningai tai supranta, tačiau viena iš priežasčių, kodėl žmonės dirba, yra ta, kad galėtų anksti keltis.

Kas toliau? Toliau būna pusryčiai ir kelionė į darbą. Keliaujate į darbą automobiliu? O jeigu jums nereiktų kasdieną važinėti į darbą, ar tuomet turėtumėte automobilį? Prieš atsakydami gerai pagalvokit.

O gal einate į darbą pėsčiom? Žmogaus smegenys geriausiai dirba, kai žmogus juda.

Yra ir dar viena priežastis. Bet kokių būdu norėdami keliauti į darbą, jūs esate, bent jau trumpam privesti išeiti į lauką ir pakvėpuoti sąlyginai grynu oru. Pripažinkit, iš ryto oras visai kitoks, nei per pietus ar vakare. O dabar įdomiausia dalis. Jūs atvykote į darbą, ką darote? Pasisveikinate su kolegomis? Pasidarote kavos? Paskaitote naujienas, laiškus?

Kaip parodė kolegės apklausa, daugeliui žmonių vis tik yra sunku užmegzti naujas pažintis. Tačiau žmogus (išskyrus keletą išimčių) yra sociali būtybė ir jam reikia bendrauti. Žinote keista, tačiau nei darželyje, nei mokykloje, nei universitete nemoko kaip užmegzti naujas pažintis... Įdomu, kodėl?

Tai ką daro žmogus norintis bendrauti, tačiau nedrįstantis užmegzti naujas pažintis? Pradedą galvoti, kaip jis iki šiol susirasdavo draugų. Ar jau žinote kaip? Senai, senai, kažkas jį nuvedė į darželį ir ten paliko. Paliko visai dienai. Tokių kaip jis ten buvo daug. Jiems neliko iš ko rinktis kaip tik susipažinti ir bendrauti visą dieną tarpusavyje... Po to, kažkas jį nuvedė į mokyklą ir ten paliko visai dienai. Tokių kaip jis ten buvo daug... Į universitetą, jis jau nuėjo pats... Aha, štai kur paslaptis! Tiesiog reikia pasirinkti vietą, kurioje yra „įkalinta“ daug žmonių.

Kartais atrodo, kad ne žmogus pasirenka draugus, bet jam juos parenka, kažkas kitas: likimas, Dievas, aplinka, tėvai, žmona...

Pripažinkit, kolegos yra vienas iš svarbiausių dalykų darbe. Žmogus į darbą eina, tam kad galėtų pasipasakoti, sužinoti naujus anekdotus, kad galėtų aptarti vakar rodytą laidą ar serialą su kolegomis. Žmogus eina į darbą, tam kad nesijaustų vienišas, ne pinigai svarbiausia. Sunkiausia išeiti iš darbo, kur kolektyvas yra labai stipriai susibendravęs, tokiais atvejais žmonės, net gi sutinka dirbti už mažesnę užmokestį, nei galėtų gauti kitur.

Po darbo seka kelionė namo, jinai labai panaši į rytinę kelionę, tačiau vyksta į priešingą pusią. Kodėl tai svarbu? Nuotykis. Daugelio žmonių gyvenimas yra toks nuobodus, jog kelionė į darbą, iš darbo ir pietų pertrauka yra didžiausias nuotykis jų gyvenime. *Baik, juokus, čia jau tikrai nusikalbi.* Žmogus dirbantis metus, turi vieną mėnesį atostogų, kas dažniausiai susiskaido į tris savaites namuose vaikščiojimo iš kampo į kampą ir septynias dienas Palangoje. O tai nuotykis – net septynios dienos Palangoje! Ne Palangoje, o kur? Šveicarijoje, Egipte? Bet vis tiek tai tik 7 dienos iš 365! O kaip dėl kiekvieną dieną po nuotykių? Na gerai, kiekvieną savaitę po nuotykių?

Yra ir dar viena priežastis, kodėl žmonės taip veržiasi į darbą. Jinai vadinasi šeima: vyras, žmona, vaikai... Kai kurie žmonės norėdami išvengi bendravimo, jau geriau ilgiau padirbės. Apie tai galima parašyti įrašą ir ne vieną, todėl dabar nesiplėsiu.

Tai kodėl tu eini į darbą? *O ar aš turiu pasirinkimą? Dabar tokia visuomenės santvarka.*

jns_sni

Žmonės eina į darbą, kad jų gyvenimas įgautų prasmę. Tokia mano išvada. Žinoma, galima pateikti daug kitokių atsakymų variacijų "įvyniotų" į kitų žodžių rinkinius, bet tikiu, jog viską būtų galima suvesti į savo egzistencijos įprasminimą. Ant šios žemės vaikštai ir gyveni ne vienas. Tokių kaip tu daug. Dirbdamas tu tampi minios dalimi, o kaip žinia žmonės mėgsta priklausyti miniai, daryti taip kaip visi. Darbas tai savęs užhipnotizavimas, išbraukimas keliasdešimt valandų per savaitę, vien dėl to, kad priešingu atveju mus persekiotų baisūs egzistenciniai klausimai, pvz., juk aš negaliu savęs tokiom nesąmonėm kamuoti, man juk reikia dirbti :D visa tai tik baimės dėl egzistencijos prasmingumo nuvijimas. Deja, bet tam pasitelkiamas ne vien darbas. Praktiškai visas gyvenimas yra laiko užpildymas pseudosvarbia veikla..dar sukurkime idealus ir įsitikinimus, Dievą ir t.t. Štai ir pilnai uždara sistema, kurios bendras energijos kiekis nekinta :) O viskas kas vyksta jos viduje svarbu ar ne - klausimas ne man.

Gerai, atmeskime visą šią sistemą ir kas belieka? Filosofuoti apie gyvenimo prasmę :) arba nebelieka daugiau ką veikti, todėl gal geriau grįžkime prie sistemos, grįžkime prie matricos. Juk taip saugiau, ar ne? Keletas faktų pagrindžiančių mano mintis galėtų būti milijonus loterijose laimėjusių žmonių istorijos apie tai,

kaip išėjimas iš darbo buvo pats baisiausias dalykas jų gyvenime, nes nebeliko prasmės jų dienoms. Nebeliko priežasties keltis anksti ryte :) Ar žinote, kad žmonėms laimėjusiems milijonus patariama nemesti savo darbo, bent jau visiškai ar kurį laiką. Tikriausiai ne dėl to, kad išėisi už matricos ribų ir tai tave pražudys :) o greičiau dėl to, kad gyvenimas pasikeis, greičiau į blogąją pusę:) Štai ir turime darbą kaip skęstančiojo šiaudą - gelbėtoją nuo niūrios realybės. Beje, Tim Ferriss, pasiekęs panašaus pobūdžio išsivadavimą nuo darbo taip pat pripažino susidūres su šio pobūdžio problema: kokia prasmė kai visi draugai dirba pačiam būt laisvam :) ir kokia gyvenimo prasmė. Išduosiu jo sprendimą šiuo klausimu: gilintis į tai beviltiškas laiko švaistymas, geriau jį panaudokime gyvenimui, juk išsivadavus nuo darbo daugiau išties nebelieka ką veikti :) Galbūt tai ne išeitis, bet manau daug maloniau, nei eiti į darbą :)

Ačiū, NePo ir visiems pasisakiusiems komentaruose. Jūsų dėka man buvo dovanota galimybė pasidalinti savo mažiūčiu minties eksperimentu, užgimusiu dėl tokio, iš pažiūros paprasto klausimo: "Kodėl mes einame į darbą?" :)

Trys reikalingiausi žmonės

Aš toks žmogus, kuris turi daug idėjų ir visas jas nori paleisti į pasaulį. Leiskit pasitaisyti, bando paleisti į pasaulį. Vienos idėjos virsta projektais ir bando užkariauti pasaulį, kitos... Kitos – ne. Išskyla klausimas: kodėl?

Nekalbėsiu apie sėkmingus ir nesėkmingus projektus. Išvydęs pasaulį projektas gali baigtis nesėkmingai. Man daug įdomiau, kodėl kai kurios idėjos miršta net netapę projektais.

Kai turi daug idėjų, tai logiška turbūt, kad (didesnei) daliai iš jų baigsis blogai.

Kartais aš mėgstu prisėsti ir pasvarstyti apie gyvenimo prasmę, pasiekimus, apie sėkmingus ir nelabai projektus. Taip nejučiomis išsirenki du: sėkminga ir nesėkminga ir pradedi analizuoti, lyginti, kuo vienas skiriasi nuo kito. Mintyse susižymi skirtumus ir imi kitą porą... Vieną vakarą aš priėjau išvados, kuria ir noriu pasidalinti: *kad bet kuris projektas būtų sėkmingas, jam reikalingi trijų tipų žmonės.*

Iniciatorius – visko pradžia, žmogus, kuris sugalvoja idėją. Dažniausiai ta idėja yra pakankamai bendrinio pobūdžio pvz. „davai gaminam traktorius“. Iniciatorius sugalvoja idėją, bet pats jos neįgyvendina, tam reikalingi kiti žmonės. Kita vertus jeigu nebūtų iniciatoriaus, nebūtų idėjos, nebūtų projekto.

Vadybininkai arba vystytojai. Žmonės, kurie pasigauna projekto idėją iš iniciatoriaus ir pirmiausiai ją detalizuoja pvz. „gaminsim raudonus traktorius su penkiais ratais ir jie leis geltonus dūmus“. Kai idėja būna pakankamai konkretizuoja vadybininkai eina ieškoti žmonių, kurie užsiims jos realizavimu pvz. „reikia susirasti du mechanikus, dalių pardavėją ir melžėją“. Vadybininkai suranda ne tik žmones, bet ir patalpas, finansavimą.

Darbininkai arba juodadarbiai. Žmonės, kurie tingi galvoti ir svajoti. Jei nebūtų vadybininkų tai darbininkai ir iniciatoriai nerastų bendros kalbos. Tačiau dabar vadybininkai nurodo tiksliai ką turi daryti darbininkai ir šie imasi darbo.

Ar gali projektas būti įgyvendintas, jeigu nėra nors vienos kategorijos žmogaus? Atsakymas – ne.

Ar gali žmogus priklausyti daugiau nei vienai kategorijai? Žinoma, gali priklausyti ir visoms trimis kategorijoms. Jeigu į blogo rašymą žiūrėti kaip į projektą tai: iniciatorius sugalvojo, kad apskritai blogas yra reikalingas, vadybininkas sugalvojo jam pavadinimą, parinko išvaizdą, o darbininkas kuria įrašus.

Mažuose projektuose vienas žmogus dažnai užima visas pozicijas. Dideliuose - kiekvienoje pozicijoje yra daug žmonių. Ir tikrai nereikia nustepti jeigu vienam projekte tas pats žmogus yra iniciatorius, o kitame darbininkas. Viskas priklauso nuo žinių, patirties, norų...

Svarbiausia, kai rinksit komanda savo projektui nepamirškite į ją įtraukti bet po vieną kiekvieno tipo žmogų.

Kaip gera, kai nereikia mąstyti

Mąstymas - pats sudėtingiausias dalykas, todėl konkurencija tokia maža. Čia ne bajeris aš rimtai. Žmonės nekenčia dviejų dalykų: atsakomybės ir mąstymo. O kai nereikia mąstyti, tai apie kokia atsakomybę mes kalbam? *Dariau, taip kaip man liepė.*

Ar jums tenka daug mąstyti per dieną? Manau, kad ne. Netikit?

Pirmiausiai turbūt reiktų paaiškinti ką aš vadinu mąstymu. Pabandykit įsivaizduoti begemotą. Įsivaizduojat? Ne tokį. Violetinį. Stovintį ant užpakalinių kojų su balerinos sijonėliu. Moteriškos lyties. Su auskarais. Ant medinės scenos. Rudos scenos. Tamsiai rudos. Viršuje scenos kabo didžiuliai prožektoriai, šonuose sunkius bordo portjeros. Kaip sekasi sukurti tokį vaizdelį savo galvoje? Jeigu nesiseka, pabandykite perskaityti tekstą dar kartą, tik šį kartą labai lėtai, gerai apgalvodami ir pabandydami įsivaizduoti kiekvieną žodį. Jeigu pavyko, tai pabandykite įsivaizduoti, kaip begemotas atliko keletą šuoliukų ant scenos. Pavyko? Tai va, čia nėra mąstymas. Anglai turi tokį gerą žodį *daydreaming*. Kaip lietuviškai? Svajojimas? Hm...

Gera pabandykime dar kartą. Ar kramtant jums reikia daug mąstyti? *Šakute pasmeikite sasyską. Lėtai pakelkite ranką iki burnos. Pražiokite burną. Įstatykite sasyską tarp dantų. Stipriai suspauskite sasyską kandamaisiais dantimis. Lėtai atitraukite ranką su sasyką nuo burnos. Liežuvio prilaikykite kąsni, kad jis nenusprūstų nuo dantų. Kilnokite savo dantis į viršų ir žemyn, kąsdami sasyskos gabaliuką. Kartokite šį judesį keletą kartų, kad susmulkintumėte sasyskos kąsni į smulkius gabaliukus. Pakankamai smulkius gabaliukus seiliu pagalba nukreipkite į ryklę. Nurykite. Per stambius, pagaukite liežuvio paviršiumi ir nukreipkite į tarpą tarp dantų, pakartotiniam susmulkinimui. Skanaus. Galiu lažintis, jog iki šiol niekada nesusimąstėte apie kramtymo procesą. Ir nuoširdžiai tikiuosi, kad neskaitote šio įrašo prieš valgį. (Pastaba: rašant šį įrašą nenukentėjo nei viena sasyska.)*

Kramtymas ne vienintelis dalykas, kurį atliekame automatiškai apie tai visai negalvodami. Net gi tokį sudėtingesnę procesą kaip sumuštinio pasidarymas dažniausiai atliekame negalvodami. Juk nepasiam duonos ir negalvojam: *dabar aš atsipjausiu 5 centimetrų storio duonos rėkę.* Velniop pjaustymą. Aš perku supjaustytą duoną. Atsidarę šaldytuvą irgi dažniausiai negalvojam ką užsidėti ant duonos: yra dešros - dedam dešrą, nėra dešros, bet yra sūrio - dedam sūrį, nėra dešros, nėra sūrio (šis įrašas ne apie krizę) yra nutelos (toks rudas, tipo šokoladinis kremas), tepam nutela.

Ar einant į darbą reikia daug mąstyti? Nė velnio, kiekvieną dieną tuo pačiu maršrutu, čia aukščiausio lygio autopilotas, kuris dar dasapnuoti leidžia.

Tai, kas tuomet yra mąstymas? Geras klausimas, kai nesusiduri, tai net nežinai, kaip jį apibūdinti. Gal įrašo sukūrimas yra mąstymas?

Iš tiesu šitame įrašė aš tik norėjau papasakoti vieną istoriją. Kartą man teko suorganizuoti seminarą. Ar žinote kaip suorganizuoti seminarą?

Na pamąstykit, ko reikia?

Jeigu man būtų pasakę suorganizuok seminarą, tai nežinau, ką bučiau daręs. Turbūt bučiau daužęs galvą į sieną. Sako skausmas sukelia genialių minčių. (Pastaba: praktiškai pats nepatikrinau.)

Bet aš džiaugiuosi, nes šią užduotį man davė protingi žmonės. Kartu su užduotimi, jie davė man ir detalią instrukciją ką reikia padaryti. Nepykit visos instrukcijos čia nepateiksiu. Komercinė paslaptis. Atpasakosiu tik esmę.

Punktas pirmas. Nupirkti [daiktų sąrašas su įvardintu tikslu kiekiu]

Punktas antras. Atvykti į vietą [adresas, data, laikas]

Punktas trečias. Išdėlioti rėmėjų atributiką.

Punktas ketvirtas. Pasitikti pranešėją, pasiūlyti jam visokeriopą pagalbą

Punktas penktas. Organizuoti kavos pirmą kavos pertraukėlę [laikas]

Manau mintį pagavot. Turiu pasakyti, jog seminaras buvo puikus. Klausimas turėtų būti ne kodėl, o iš kur aš žinau? Todėl, kad man nereikėjo mąstyti, nereikėjo nervintis, aš tiesiog viską dariau pagal tą sąrašą ir galėjau klausytis viso seminaro.

Kaip gera, kai nereikia mąstyti!

99,5 cento

Ką apie jus mano pinigai?

Kaip jūs ruošiatės praturėti? Ką praturtėti? Jūs rimtai nesiruošiate praturtėti?

Apklauskos parodė, kad 80% amerikiečių mano, jog senatvėje praturtės laimėję milijoną loterijoje.

Vargšai, įdomu, kokie rezultatai būtų Lietuvoje?

Ar pastebėjote, jog Lietuvoje niekas laimėjęs milijoną taip ir nepraturtėjo? Vieni iškėlė didelį tūšą draugams, kiti nusipirko brangią mašiną, kurią po dviejų mėnesių sudaužė, treči... Gal tęsti neverta, tiesiog apibendrinsiu, jog daugelio žmonių gyvenimas praėjus lygiai metams, po milijono laimėjimo, nepagėrėjo, o kai kurių netgi pablogėjo.

Galiu čia papasakoti ir kitą istoriją. Viena moteris nusirito taip žemai, kad netgi pradėjo valkatauti, kartu su kitais Lapių sąvartyne kapstytis ir ieškoti gerų daiktų. Po poros metų jinai vėl turėjo savo butą ir pradėjo vėl gyventi kaip normalus žmogus. Žinot ką jinai pasakė? „Jūs nepatikėsite, kokius naudingus daiktus žmonės išmeta, kiekvienas galėtų praturtėti per porą metų, jeigu tik negertų...“

Koks skirtumas tarp dviejų istorijų? Tuo, kad žmonės turi tikslą ir moka elgtis su pinigais. Palauk, bet mūsų niekas nemokė elgtis su pinigais... Aišku, gaila, kad nei mokykloje nei universitete tarp privalomų visiems dalykų nėra, nei investavimo pagrindų, nei jokių kitų pinigų valdymo dalykų, tačiau kad jūsų nemokė taip sakyti negalima.

Tiesa yra tame, kad, deja, jūs nesąmoningai atkartojate visus savo tėvų finansinius reikalus. Kai jiems sekėsi, tai ir jums sekasi, kai jiems nesisekė, tai ir jums nesiseka, visos tos bangos iš jų gyvenimo, atsikartoja jūsų gyvenime, skirtumas tik keliasdešimt metų... Ar tai reiškia, kad vargšai visuomet liks vargšais, o turtingi visuomet liks turtingi? Ne, viską galima pakeisti. Bet pradžia reikia išsiaiškinti ką jūs manote apie pinigus.

Tiesa pasakius, tai nėra lengva, ir aš buvau nustebęs, kai pagavau save kartojanti vieną posakį: „būkim biedni, bet teisingi“. Stop! Tai tikrai blogas posakis, nes tai reiškia, kad visi turtuoliai yra melagiai, ar kas nors iš jūsų nori būti melagis? Aš nelabai, reiškia, jog nesąmoningai turiu atsikratyti visų pinigų, kad tik būčiau teisus... Jo... Kaip manote, ar su tokia logika aš ilgai turėčiau laimėtą milijoną? Aš bandau šį blogą posakį iš savo smegenų ištrinti ir pakeisti kitu: **Būkim, turtingi, teisingi ir dosnūs.**

O kokius jūs žinote posakius apie pinigus: „kruvini pinigai“, „turtuoliai - šykštuoliai“, „nori pinigų, turi sunkiai dirbti“, „norėti pinigų nuodėmė“, „kas nedirba, tas nevalgo“, „ne pinguose laimė“, „pinigai laimės neatneša“. Šlamštas, o ne posakiai, jeigu jūs jais vadovaujatės kaip tikitės praturtėti?

Parašykite, kokie posakiai asocijuojasi jūsų gyvenime su pinigais, ir neigiamus pabandysime pakeisti teigiamais. Tikiuosi, jog daugelis mano, kad: visaip gerai, bet su pinigais geriausia.

P.S. Kai pamatote vieną centą, ką jūs darote? Paspiriate? Bet juk tai pinigas.. Jo, jo, toks ten ir pinigas...

Ar žinojote, kad metalo iš kurio padaryta ta moneta vertė didesnė, už pačią monetos vertę? Gal laikas perkainoti vertybes ir pasilenkus įsidėti vieną centą į kišenę?

ernetas

NePo, tik nesakyk, kad kritai taip žemai, kad kaip mano klasiokas iki pietų pertraukos bevaikščioldamas po koridorius iki kabinetų susirenka centų bandelei :D .

Aš manau, kad pinigus reikėtų išmesti iš mūsų gyvenimo ir sugalvoti kažką naujo su visiškai nauja sistema. Juk visa sistema pasenus kaip nežinia kas...

15 centų irgi pelnas!

Aš neesu šykštus, badau mąstyti kaip milijonierius ir dabar norėčiau pasidalinti mintimis kurių niekuomet nesuprasiu.

Kartą su draugu ėjom kartu į maisto prekių parduotuvę ir aš paklausiau, kodėl jis tiksliai žinodamas, kad eina į parduotuvę, nepasiėmė krepšio. Jis atsakė: *O kam? Nusipirksiu parduotuvėje, jie juk nebrangiai kainuoja. Niekada neimu krepšio, kai einu į parduotuvę, visuomet perku, nors namai pilni jų.*

Ar jau supratote kur problema? Jeigu ne tai aiškinu. (Pastaba: niekada nepirkau krepšio tai nežinau kiek jis kainuoja, todėl nusprendžiau laikyti, jog krepšys vertas 15 centų). Kai mano draugas eina į parduotuvę, kiek pinigų jis praranda? Kiekvieną kartą 15 centų. Tarkim, jog į parduotuvę eina kas antrą dieną, kiek pinigų jis praranda per metus? 2745 centus, tai yra 27 litai! Gal norite pagalvoti ką galima nusipirkti už tokią sumą? Pats paprasčiausias variantas - gerai užkasti picerijoje, kas pasiūlys originalesnę išlaidavimo būdą?

Dabar pakalbėkim apie mane. Kiek pinigų aš sutaupau, nepirkdamas maišelių? Neteisingas klausimas. Teisingas klausimas: kiek pinigų aš uždirbu per vieną ėjimą į parduotuvę? 15 centų, kurie per metus virsta 27 litais. Dabar pakelkite rankas tie, kuriems nereikia papildomų 27 litų per metus. Tiek tos nuleiskit, aš vis tiek nematau. Geriau parašykite komentarą, jog norite man padovanoti tuos pinigus, aš mielai priklausiu.

Ar dažnai išlaidaujate, ant dalykų, kurių jums visai nereikia? Ne, aš nesakau, jog reikia gyventi užspaudus pinigus ir vaikščioti su suplyšusiais džiniais. Tiesiog būkit protingi, gyvenkit turtingai ir prabangiai.

Commandos

Na shioje vietoje esi teišus. Daugybe varijantu galima suskaiciuoti kada ishleidziami pinigūs ten kur nereiketu. ash nerukai pazystami stebisi. O jaigu paskaiciuoti daugelis rukaliu pokeli suruko per diena kai kurie daugiau. Tarkim vidutinis pokelis kainuoja 3 - 4 litai. cia ish brangesniu. gerai imkim pacias pigiauses kontrabandinines. jos kainuoja per puse pigiau tai apie 2 litai 30 dienu 60 litu x 12men = 720litu jaigu brangesnes kaip jau minejau dvigubai 1440 litu per metus. bet tai kadash nerukau nereiskia kad neishleidziu kitur. Na kim kad ir mobilus telefonas jo pokalbiai na minute kainuoja keliata centu o ar kada pagalvojate kad skambinate be reikalo juk galima nueiti ir pasikalbeti. Na tik per reklma vaikas skabina merginai i kita kambary kad atneshu atsuktuva. Dar kaskada teko matyti reklma kai zmona pagamina vakariene ir skambina vissiems seimoms rariams ish virtuves kad maistys paruostas. Ko man negailatai pinigū maistui Valgyti reikia.

Du litai

- *Tėti, tėti, duok pinigų ant ledų.*

- *Imk sūneli, du litus.*

Vakar aš minėjau, jog uždrausti reklamą neužtenka, dar reiktų sukurti antireklamą. Šiandien kaip tik norėčiau pasidalinti viena tokia idėja. Viskas labai paprasta: gražinkit mums popierinius du litus. Kodėl būtent du litus? Visų pirma, todėl, kad ant jų pavaizduotas Valančius.

- *Tėti, tėti, ką šitas dėdė padarė, kad pateko ant dviejų litų?*

- *Jis negėrė.*

- *Aaaa...*

O antra, todėl kad tai geriausia suma vaikui arbatpinigiams, visai nesvarbu ko jis nori: ledų, šokolado ar kramtomos gumos. Savaimė, suprantama vien tik Valančiaus atvaizdas nieko nepakeis, turbūt net nevysi žino jo nuopelnus. Aš tikiuosi, jog bent jau kuo nusipelnė Kudirka visi žino, tačiau ar jūs nežiūrėdami į piniginę galite išvardinti visus ant pinigų pavaizduotus žmones ir pasakyti kuo jie nusipelno? O ar žinote,

kas pavaizduota antroje visų pinigų pusėje? Aš žinau, kas buvo ant lito, dviejų... Žinau, kas yra ant dešimties... Rodos, čia mano žinios baigiasi.

Kadangi jau prabilome apie antrąją pusę, tikriausiai visi puikiai supranta, jog Trakų pilis nelabai padės šiuo klausimu. Vietoj jos reiktų užrašyti kokius nors žodžius, kurie ir atliktų pagrindinį antireklamos veiksmą. Iš tiesų netgi reiktų paruošti ne vieną o kelias versijas, kurios kovotų prieš vairavimą išgėrus, alkoholizmą, rūkymą, narkotikų vartojimą... Ko dar nepamirėjau?

Tikiuosi jūs jau susidarėte vaizdą, ką aš noriu pasiūlyti. Viskas labai paprasta: vaikai mėgsta žaidimus, vaikai mėgsta rinkti pokemonų korteles. Šiuo atveju mes suderiname žaidimą su mokymusi. Kadangi tokių pinigų būtų net kelios versijos, tai kiekvieną kartą kai vaikas prašys pinigų jam bus įdomu, kas užrašyta ant kitos pusės, taip nesąmoningai jis įsisavins tekstą. Kitas dalykas, vėl susijęs su skirtingų versijų gausa – vaikai gali norėti visų skirtingų versijų pinigų po vieną savo kolekcijoje, todėl tuo pačiu juos galima būtų išmokyti ir taupumo.

Žinau, jog tai labai pašėlusis idėja, būtent todėl jinau turėtų ir suveikti.

Pamokslas apie verslą

Sekmadienis – šventa diena, kuomet aš mėgstu kalbėti apie nevisai šventus dalykus. Aš neabejoju, kad mano papasakotą istoriją jūs gana greitai ir lengvai susiesite su vienu pasakojimu iš vienos labai senos knygos. Bet to daryti nebūtinai reikia.

Senai, senai gyveno vienas jaunas verslininkas, kurį pavadinsime Judu. Kad jis buvo verslininkas, pažadu, jūs suprasite pasakojimo eigoje. Vieną dieną Judas susipažino su fainu biču, kurį pavadinkim Kristum. Kristus turėjo didelę chebra - net vienuolika draugų. Kas nenorėtų būti tokioje linksmoje kompanijoje? Šiaip Kristus buvo sėkmės mokytojas - keliavo iš kaimo į kaimą ir daug kalbėjo. Taigi, turbūt nekeista, jog ir Judą sužavėjo tokios šaunios kalbos ir jis prisijungė prie tos nuostabios kompanijos.

Kadangi gyvenimas yra sudėtingas dalykas tai dažniausiai atsitinka taip: pirmiausiai ateina susižavėjimas, vėliau nusivylimas ir galiausiai susitaikymas. Savaimė suprantama, praėjus pirmam etapui pas Judą užsuko paviešėti nusivylimas: bėda tame, kad Kristus tik daug kalbėdavo, bet mažai darydavo. Judas, kaip tikras verslininkas, buvo veiklos žmogus, todėl... Nesvarbu, pereikime prie esmės.

Vieną tokią dieną, kai pas Judą viešėjo nusivylimas, į svečius užsuko pilietis ir pasiūlė Judui pakalbėti apie verslą. Jis teigė, jog Kristus yra apgavikas, slepia mokesčius nuo valstybės ir t.t. Aišku, taip paprastai Judas savo kompanionu net ir būdamas depresinėje būsenoje išduoti nenorėjo. Jie ilgai kalbėjosi ir galiausiai sudarė – 30 auksinių. Tais laikais tai buvo labai dideli pinigai, galima sakyti, jog gavęs tokią sumą Judas būtų tapęs milijonieriumi.

Sutartą dieną Judas atvedė sargybinius, kurie suėmė Kristų, už tai jis gavo sutartą sumą. Ir visi ilgai ir laimingai gyveno. Aš, aišku, juokauju. Judas sudarė turbūt vieną iš pelningiausių sandėrių žmonijos istorijoje, atrodo jis turėjo būti laimingas, tačiau taip nebuvo. Jis vaikščiojo iš kampo į kampą nerasdamas sau vietos. Jį kankino abejonės: ar tikrai Kristus buvo nusikaltėlis ir apgavikas, kaip teigė nekviestasis svečias? Kiekvieną dieną kančia darėsi vis sunkesnė, kol galiausiai jis nebeištvėrė ir susiradęs tą žmogų jam pareiškė, kad norėtų gražinti pinigus. Žmogus pabandė jį nuraminti sakydamas: „Judai, tu esi sąžiningas žmogus ir padarei tai ką turėjai padaryti, kiekvienas tavo vietoje būti pasielgęs lygiai taip pat“. Tačiau Judui atkakliai reikalaujant viską atkeisti atgal, žmogus pareiškė, jog prekės negražinamos ir dar pridėjo: „Nereikia mums tavo pinigų, Judai. Eik išsitrinsi galvą“.

Taigi nematydama kitos išeities, Judas išdalino pinigus vargšams, o pats pasikorė.

Koks istorijos moralas? Jūs galite parduoti viską: šunį, treningą, alaus butelius, telefoną, automobilį, kaimyno tvorą, inkstus, kepenis, širdį, bet negalite parduoti savo sielos. Gyvenimas be jos nieko vertas. Kas yra siela? Šiuo atveju tai principai, žmogaus vertybės, kuriomis jis tiki. Jūs negalite būti laimingas laužydamas sau duotą žodį. Siela, tai ne daiktas, kurį galima pasverti. Siela – tai kažkas ko negali

apčiuopti, tai kažkas ką gali tik jausti. Siela – tai jūsų tikėjimas, tai jūsų viltis ir jūsų rytojus. Išduodami ją, jūs išduodate save. Kad ir ką bedarytumėte, jeigu tai prieštarauja jūsų principams, galiausiai jūs tapsite nelaimingi. Pagalvokite, gerai pagalvokite. Tai vienintelis dalykas, kurio negalima parduoti. Jeigu jums nelabai patiko mano pasakojimas, galite paskaityti originalą iš vienos senos knygos, bet moralas bus tas pats. Žmogui svarbiausias dalykas yra siela.

Gyvenu internete

Aš myliu internetą

atejo lajkas kaj jis ishwaziawo dirbti i wilniu wisa wasara..wa tada ash supratau kad pati ji isimylejau iki ausu!!

citata iš panelės forumo. (Po mano rašinio forumas buvo ištrintas) Viso čia neperkėliau, nes užimtų per daug vietos, o esmei užteks ir esamo kiekio. Tokių istorijų manau nesunkiai būtų galima rasti ir daugiau kituose interneto puslapiuose. Panašią istoriją visai nesenai rodė per TV3 pagalbą, tiesa, aš kaip silpnų nervų laidos nežiūrėjau.

Pati idėja labai paprasta: du žmonės susirašinėja ir visai nesvarbu kokias technologijas naudoja sms, elektroninį paštą ar pokalbių svetaines. Galiausiai kažkuris iš jų privertas dėl kokių nors priežasčių pasitraukti arba pariboti savo bendravimą. Tada antras atsiradus tuštumai konstatuoja, aš buvau įsimylėjęs, mano santykiai griūna ir pradeda skambinti visais pavojaus varpais.

Dabar panagrinėkime tą citatą. Ką mes galime pasakyti apie žmogų? Visų pirma, jis negerbia Lietuvių kalbos ir žmonių skaitančių forumą. Keisti raidę i į j arba v į w, todėl kad taip patogiau rašyti per daug juokingas argumentas. Antras dalykas - mergaitės amžius turėtų būti apie 14 metų. Aš nekalbu apie fizinį kūno amžių, tik apie proto išsivystymą (jau matau, kad renkatės akmenis nuo žemės). Fizinį amžių taip pat būtų galima atspėti pagal tekstą. Viskas susieja su slengu (iškreiptais, ne pagal įprastą prasmę naudojamais žodžiais). Kiekvieną interneto kartą formuoja savo bendravimo bruožus ir savo kalbą.

Reiktų pastebėti, jog vyresnių žmonių prisijungimo prie interneto laiką ir jo įtaką atspėti sunkiau nei jaunimo. Paprastai vyresnieji linkę rašyti lietuviškai, galbūt su viena kita gramatine klaida, tuo tarpu jaunimas labai greitai įsilieja į internetinę kultūrą net nesusimąstydamas kokia žala ji daro. Atsiprašau, truputi nusifilosavau. Taigi, aš norėjau pasakyti, jog mergaitės fizinis amžius neturėtų viršyti 20. Tai sprendžiu pagal naujausią mados klyksmą keisti i raides į j (Kažkaip nesinori galvoti apie tai, ką mada suklyks kitą kartą, matyt senstu). Atsižvelgiant į viską kas pasakyta tikrasis jos amžius turi būti 16 metų. Dabar atsakykite į klausimą kelių metų jaunimas pats problematiškiausias?

Važiuojam toliau. Reikia pasakyti, jog toks dalykas kaip virtualus, internetinis seksas neegzistuoja. Jeigu nori masturbuotis tam nereikia interneto galima nusipirkti "Playboy" (Atsiprašau, kad jaunimo neapsaugojau nuo juos žalojančio informacijos turinio). Grįžtant prie reikalo, kaip sakė mano vienas draugas: meilė be sekso, tai tas pats kas laižyti medų per stiklą. Gal bandėt? Aš apie medų. Taigi, iš visų šių teiginių seka, jog virtuali meilė irgi neegzistuoja. Bet kodėl tada tokios populiarios sms ir internetinių pažinčių svetainės? Kodėl vaikai tiki internetiniais nuotykiams ir meile iš pirmos sms žinutės? Kas mums atsitiko? Atsakymas, kaip visada, paprastas - socialinio bendravimo problemos. Atsiradus kompiuteriams, mes užmiršome kaip bendrauti su gyvais žmonėmis. Mums lengviau nusiųsti negyvą simbolių kombinaciją, nei kažką pasakyti balsu. Kad tas tekstas nebūtų toks negyvas, mes pridėdame įvairių taškų ir skliaustų kombinacijų. Tačiau tekstas - simbolių rinkinys, vis tiek lieka negyvas, jis neišduoda mūsų tikrų emocijų, mes galime apsaugoti save. Ar tikrai galime? Apsaugoti nuo ko? Pala... Bet juk žmogus ne robotas, jam juk reikia emocijų, jis nori verti, kentėti, juoktis... Mes NORIM EMOCIJŲ! Ši troškimą geriausiai ir paprasčiausiai atspindi žaidimas SIMS (jeigu vis dėl to neesate girdėję Google jums tikrai

atsakys). Žaidimo esmė valdyti savo susikurtą žmogų ir prižiūrėti jo gyvenimą. Tarp daugelio žmogaus laimę atspindinčių parametrų yra ir toks "relations", kuris atspindi žmogaus socialinius ryšius, paprastai kalbat - bendravimą. Jeigu rodiklis nukrintą iki raudonos skalės simsas pradeda nebeklausyti žaidėjo, jam prasideda depresija. Šį rodikli lengva pakelti, keli anekdotai, pora apsikabinimų ir viskas. Realiame gyvenime, kaip ir žaidime, mes irgi turim palaikyti tam tikrą bendravimo skalės lygį, įvykdyti dienos bendravimų normas. Tačiau žaidime viskas paprasta, o kaip gyvenime priversti kažką tave apkabinti, ar papasakoti juokingą anekdotą? Juk mes nemokam bendrauti... Žinau! Kažkur mačiau internetinių pažiūrėtojų svetainę, užsiregistruosiu, parašysiu pora laiškelių, gal kas atsakys. Stop. Čia reikėtų paspausti pauze ir jus perspėti - internete viskas netikra. Vyras gali būti moterim, o moteris - vyru. Internetas neturi lyties, amžiaus, religijos, odos spalvos, nuomonės ar egzistavimo vietos. Visą tai ką jūs parašėt ar pasakėt nebepriklauso jums, tai yra mūsų, tai yra visų. Nesvarbu, ar tai privati, ar tai vieša žinutė, tai jau yra mūsų ir mes ją skaitydami juokiamės. Internete jūs neturite privatumo, todėl viską kas asmeniškai ir slapta palikite toli nuo klaviatūros. Deja, žmonės dažnai tai pamiršta, jie įsijaučia į diskusijas, priima viską asmeniškai. Skaitydami laiškus ir interpretuodami taškų ir skliaustų kombinacijas, jie mano jog, jaučia kito žmogaus jausmus. Jie tai išgyvena! Jie nervinasi ir verkia dėl kažkokios kvailos žinutės. Jiems tai gyvenimas. Jie iškeičia tikrą bendravimą su tikrais žmonėmis į savo išivaizduojamus virtualius draugus. Tai skamba juokingai, o turėtų būti graudu.

Grįžkime prie citatos straipsnio pradžioje, negi jus tikrai naiviai tikite, jog mergaitė per internetą išimylėjo vyrą? Kaip galima mylėti žmogų, kurio nei karto nematei? Aišku, jus dabar man numesite stiprų argumentą: svarbiausia žmogaus vidus, o ne išvaizda. Stop ir dar karta stop. Kaip galima kalbėti apie žmogaus vidų, jeigu tu nei karto neesi jo sutikęs? Internete juk viskas netikra, ar mergaitė tikrai susirašinėjo su vyru? Ar tikrai jis buvo vyresnis? Juk visatai galima kuo puikiausia išsigalvoti. Taigi, ką tuomet išimylėjo mergaitė? Internetu skriejančius bitus(mažiausias informacijos matavimo vienetas)? O juk jų negalima nei pamatyti, nei pačiuopinėti, tai net ne daiktas, o abstrakcija. Pripažinkit skamba juokingai. O gal savo fantazijų vaisių - idealų vyrą(tokie tik fantazijose ir gyvena)? Galbūt, o galbūt tai tiesiog dalykai pavadinti neteisingais vardais? Taip, tai skamba panašai į tiesą. Tai nebuvo, jokia meilė, nes ir negalėjo būti. Mergaitė, kaip ir visi kiti žmonės bandė įvykdyti savo socialinio bendravimo normas. Deja, internetas, nėra tinkamas būdas spręsti bendravimo problemas.

Prieš rašydami kokia nors žinute, žmogui, kurio neesate sutikę, gerai pagalvokite ar tikrai norite, tai parašyti. Ar jūsų neįskaudintu, jog tai sužinoti kiti žmonės: vaikai, tėvai, bendradarbiai, draugai, priešai? Nieko asmeniškai, tai tik internetas.

Ar įmanoma virtuali meilė?

Nenoriu jūsų nuvilti, bet, deja, taip.

Jau senokai norėjau parašyti apie pyktį, bet taip jau gavosi, kad rašau apie meilę... Tiesa, pasakius skirtumas čia tik nedidelis, tai tik jausmai. Jau girdžiu kažkas rėkia: „*Tu gal aklas jeigu tau meilė ir pyktis yra tas pats?*“. Sakoma nuo meilės iki neapykantos vienas žingsnis. Tai tik jausmai.

Pradžiai norėčiau jums užduoti klausimą: kokios spalvos yra žingsniai? Pamažtykite gerai. Jūsų atsakymas greičiausiai skamba maždaug taip: „*NePo, tu gal iš kosmoso?*“ (Jo, vakar nusileidau iš Marso). Na gerai, nei žingsniai, nei ėjimas negali turėti spalvos. Daiktai ir įvykiai irgi neturi turi spalvų ir nesukelia emocijų, emocijas jiems suteikiame mes patys. Galbūt jums teko girdėti kažką panašaus: „*Pažiūrėk, tas vyras eina kaip moteris (arba gėjus)*“. Visai nesvarbu, jis eina kaip moka, tačiau reikšmę tam visam ėjimui suteikiame mes patys, mes į tai kreipiame dėmesį, o ne jis, ne tas žmogus (Em... joa... pasižiūrėti į save einantį gana sudėtinga). Galima sugalvoti šimtus panašių pavyzdžių, kuriuos mes interpretuojame taip kaip norim. Pavyzdžiui jeigu aš pamatau iš priekio ateinančią besišypsančią merginą, aš taip pat po to einu šypsodamasis, aš tikrai nežinau, kas dedasi jos galvoje, galbūt jinai juokiasi iš to, jog

mano batai (ar kas nors kitas) atsirišę, bet šypsena, jos veide aš interpretuoju, kaip gerą nuotaiką, kuri persiduoda ir man. Pažvelgęs į laimingą žmogų aš irgi pasidarau laimingas, net jeigu tas žmogus nieko nepadarė, nes visa tai tik mano emocijos.

Koks tai jausmas virtuali meilė? Nežinau, gal kas nors galėtų papasakoti?

Anksčiau aš rašiau, kad virtuali meilė egzistuoti negali. Tiesa, pasakius aš vis dar pritariu visoms tenai išsakytomis mintimis. Juk tai kvaila, jeigu kas nors parašo dvitaški ir skliaustą, mes žinome, kad tam žmogui linksma ir mes galim juoktis. Ar tikrai žinome? Juk, savo jausmus galima užmaskuoti, savo žinių trūkumą galima pašalinti Google ir kitų šaltinių pagalba... Balsas gali išduoti (bet nebūtinai) jausmus, tačiau tekstas, tikrai jūsų niekada neišduos, galite rašyti ką norit. Tai kokia prasmė? Kodėl? Kodėl? Kodėl, pamatę dvitaški ir D, mes manome, kad tam žmogui labai juokinga? Negi mes tapome robotais, besielgiančiais pagal ženklus, duodamas komandas? Tampomomis už virvučių lėlėmis?

Jeigu gauname žinutę, nuo žmogaus kuri priskyrėme kategorijai „brangus“ ir jis žinutę pabaigia dvitaškiu ir D, tuomet ir mes jaučiamės laimingi, o jeigu koku nors kitu simboliu - galim pasijausti nelaimingais. Kvaila.

Ankstesniame savo straipsnyje rašiau, jog tik nepilnamečiai gali užsikrėsti virtualia meile (beje, norint įsitikinti, kad tai įvyksta gana dažnai užtektų paskaityti kriminalinės kronikos ir pikantiškas naujienas), deja, reikia pasitaisyti, čia amžius neribojamas. Kodėl žmonės nesprendžia savo problemų ir bėga į internetą? Jeigu sąžiningai, tai jie bėga ne į internetą, bet į savo fantazijų pasaulį (patys to nesuprasdami) ir gyvena jame. Tačiau kažkada ateina laikas, kai fantazijų pasauliui tenka susidurti su realybe ir daugeliui tenka nusivilti. O kas tuomet? Trukt už vadžių, vėl iš pradžių, vėl į pažinčių svetainę ir vėl viskas iš naujo? Dažniausiai, tiesa, kai kurie po kokio penkto karto pasimoko... Bet tokių aiškiai mažuma, kitaip pažinčių svetainės nebūtų tokios populiaros.

Ir vis dėl to koks tai jausmas virtuali meilė? Bandžiau sugalvoti kokią nors gražų palyginimą, į galvą atėjo sojos miltai. Jeigu jums nepatinka jautienos kepsniai, galite pabandyti sojos kepsnius. Išvaizda panaši, o daugiau?

Turbūt geresnis palyginimas būtų kaip hamakas ir lova. Ar jūs visą gyvenimą norėtumėte miegoti hamake? Hamake, nupintame iš retų jūsų iliuzijų ir virtualių žinučių tinklo? Hamake, kuriame kiekvienas jūsų pasijudėjimas, sukelia siaubingus siūbavimus ir tai nebūtinai turėtų būti malonu. Hamake, kuris pririštas, kažkur virš žemės (jūsų iliuzijų pasaulyje) ir niekada nežinai, ar kuri nors jį laikanti virvė nenutruks, tuomet jums tektų skaudžiai tškstis į žemę (realybę, tiesą).

Tai kaip?

Patriotas

Na su spalvom tai čia gali prisigalvot bet ko, nesvarbu kad paveiksle bus atvaizduoti zaidziantis vaikai garantuoju kad 90% zmoniu supras si paveiksla kaip liudna vien isvyde juoda spalva...

O su tuom emocijom tai tu teiskus argi sunku nupiestti ":D" <- sitai nors ir draugo pokstas buvo nevykes, realybeje nepavyktu net isspausti sypsnio... Zmones issigimsta su savo smailas nejaugi pradedama patirti pasiteikinima? isvidus kazka panasaus ":~:@::~" telefono ekrane ar chato lange... Jeigu jau norit isreiks jausmus rastu tai bent isspauskit padoru laiska ir ant normalaus popieriaus lapo.*

Bet viso to pabaigoje manau kad zmones pradeda taisytis, pradeda vel vertinti tikruma tikras knygas,laiskus ir t.t. Taigi turekim vilties kad zmones neprades daugintis ar tuoktis internete ":D"

Įvaizdis virtualioje erdvėje

Ką gi aš turėjau užduoti: reikėjo parašyti psychologijai referatą apie virtualų įvaizdį. Tikslus temos pavadinimas - **Įvaizdis ir jo kūrimas virtualioje erdvėje**. Sugalvojau keletą klausimų ir pateikiau savo skaitytojams kas man iš to gavosi galėsite paskaityti žemiau, o pradėsiu nuo klausimų pateikimo, jeigu

kas nors vis dar nori atsakyti į juos atsakymus siųskite man į el. paštą adresu nepo@beer.com mielai perskaitysiu.

Klausimai:

1. Iš ko susideda virtualus įvaizdis?(Iš viso kas yra įvaizdis, iš ko jis susideda, kuo skiriasi realus ir virtualus įvaizdis jūsų nuomone.)
2. Koks jūsų slapyvardis (nickname, nick) ir kodėl tokį pasirinkote?
3. Kiek kartu keitėte savo slapyvardį ir kodėl?
4. Koks jūsų Avatar'as(nesugalvojau kaip lietuviškai gražiai išversti) ir kodėl tokį pasirinkote? (Galite nurodyti nuorodą, ar tik palikti aprašymą, čia pagal skonį)
5. Kiek kartų keitėte Avatar'a ir kodėl?
6. Ką manote apie slapyvardžius su skaičiais ir specialiaisiais simboliais(~[]{} ir t.t.)?
7. Kaip dažnai naudojate internetinį žargoną savo virtualiame bendravime? Čia aš išskirčiau 4 kategorijas:
a) lietuviškų raidžių pakeitimas nelietuviškomis pvz: š=sh b) terminų, populiariausia sakyčiau, tarp su kompiuteriais susijusių žmonių pvz: kompiuteris=kompas, spausdintuvas=printeris c) 1337 kalba, pvz: 45 35u h4k3r1uk5 d) vaikiškas, pvz: vajkaj ash ish wilneus
8. Kaip atrodo jūsų elektroninio pašto adreso pirmoji dalis? Variantai a) vardo ir pavardės kombinacija b) tik vardas arba tik pavardė c) slapyvardis d) pasiūlyti savo variantą
9. Kaip atrodo jūsų pašto antroji dalis? Variantai: a) naudoju kokią nors garsią nemokamą pašto sistemą (kokia?) b) naudoju kokia nors mokamą pašto sistemą (kokia?) c) nusipirkau savo internetinį adresą.
10. Ką manote apie žmones virtualioje erdvėje apsimitančiais priešingos lyties atstovais? (nepamirškite, kad virtuali erdvė, tai netik IRC, bet ir MMO žaidimai, forumai, pažinčių svetainės)
11. Ar slapyvardis turi būtinai parodyti žmogaus lytį?
12. Ar jus yra palaikę priešingos lyties atstovu?(Su kuo tai susiję, slapyvardžiu, bendravimo būdų, ar vieta?)
13. Kaip įsivaizduojate mane? (čia, klausimas tiems ištikimiems mano gerbėjams, kurie skaito nepirmą straipsnį. Juk bendraujat virtualioje erdvėje susidarote kiekvieno žmogaus įvaizdį? Pataisykit jeigu klystu.)

Bonus klausimas. Kokia jūsų lytis ir amžius. Jeigu nenorite nurodyti tikslaus amžiaus tai aš jums siūlau nurodyti amžiaus grupę: a) <14 metų b) 14-18 metų c) 20-25 metai d) 25-35 metai e) >35 metai. Nelabai tikiu, kad mane skaito vyresni už mane patį žmonės, todėl sukūriau tokias grupes, aišku, bučiau maloniai nustebintas, jeigu klyščiau.

Super Bonus klausimas. Ko aš nepaminėjau, ar užmiršau paklausti?

Taip pat būtų malonų jeigu pasidalintumėte turimais savo resursais, nuorodomis ir idėjomis.

Dėkui už sugaižtą laiką.

Kas yra įvaizdis?

Bandydamas atsakyti į šį klausimą susidūriau su problema. Ieškodamas lietuvių kalba, rasdavau tik kažką panašaus į „firmos įvaizdžio kūrimas“ arba „politiko įvaizdis“. Ieškoti anglų kalba išvis beviltiška, kadangi vienintelis žodis reiškiantis įvaizdį yra *Image*, o tokį žodį įrašius į paieškos sistemą patys suprantate kas randama (ačiū Dievui, kad dar ne pornografija). Vis tik visai netikėtai aš radau už ko užsikabinti. Taigi, kas yra tas įvaizdis, apie kurį visi tiek daug šneka, bet negali apibūdinti?

Žmogaus įvaizdis pradamas kurti nuo pat pirmo jo susitikimo su kitu žmogumi, be abejonės, pirmiausia visada atkreipiame į nepažystamojo išvaizdą: apranga, veido bruožai, šukuosena, laikysena. Sekame jį toliau, stebime jo elgesio manieras, kalbos stilių. Pirmasis įspūdis didele dalimi įtakoja žmogaus tolesnį įvaizdį. Jeigu pirmą kartą pasirodei blogai, tai vėliau savo įvaizdį pataisyti bus sunku.

Kas dar svarbu jūsų įvaizdžiui? Lytis – mes skirtingai reaguojame į tuos pačius žodžius pasakytus vyro ir moters. Amžius – jeigu vaikui galime atleisti jo klaidas ir pasakytas kvailystes, tai solidaus amžiaus žmogų, mes palaikytume bepročiu. Odos spalva – jeigu tai nebūtų svarbu, tai pasaulyje nebūtų rasistų. Religija – ar matėte rabiną valganti kiaulę kartu su katalikų kunigo žmona? Geografinė vieta – čia jūs esate tarp panašių į save, tačiau kokioje nors Afrikoje ar Tolimoje Azijoje, jūs būtumėte tarsi balta varna.

Kalba – čia jūs kalbate lietuviškai ir niekas tuo nesistebi, bet jūs pabandykit pakalbėti lietuviškai Japonijoje ar Brazilijoje.

Dar yra daugybė dalykų, kurių aš nepaminėjau, ir kurie taip pat turi įtakos jūsų įvaizdžiui, bet dabar pabandykite labiau priartėti prie mano temos. Kas yra virtualus įvaizdis? Juk internetas neturi lyties, amžiaus, religijos, odos spalvos, nuomonės ar egzistavimo vietos. Internete viskas netikra. Vyras gali būti moterim, o moteris - vyru. Taigi, kaip mes susikuriame žmogaus įvaizdį internete?

Kas yra virtualus įvaizdis?

Panašiai skambėjo pirmasis klausimas, kurį uždaviau savo virtualiems pažystamiems. Dauguma jų atsakė, jog virtualus įvaizdis susideda iš teksto, kurį rašai, stiliaus, kaip tu rašai, slapyvardžio ir šypsenėlių (taškų ir skliaustų kombinacijų). Tik keletas paminėjo avatarą (avatar – apie tai daugiau papasakosiu vėliau) ir tik vienintelis Asterisk pasakė, jog be visų kitų dalykų reikia ir „kieto emailo“. Čia taip pat norėčiau pacituoti vieno žmogaus nuomonę kuo skiriasi virtualus ir realus įvaizdis:

<zxcv> o realus nuo virtualaus manau skiriasi kaip Britny Spyras nuo 50cent.

Apibendrinami galim pasakyti, jog virtualus įvaizdis tai – kalba, jos stilius, slapyvardis, avataras ir elektroninio pašto adresas.

Elektroninis paštas – įvaizdžio dalis.

Nors tik vienas žmogus paminėjo el. paštą kaip virtualaus įvaizdžio dalį aš manau, kad tai taip pat vaidina svarbų vaidmenį. Apklausa parodė, jog visi respondentai turi du ir daugiau elektroninių adresų, dažniausia vienas iš jų yra slapyvardis@kažkas, o kitas vardas@kažkas. Populiariausios pašto sistemos yra @gmail.com @takas.lt. Darant lyrinį nukrypimą į politiką, reikia pastebėti, jog gyvenimas gerėja. Net trečdalis apklaustųjų teigė, jog turi nusipirkę adresą pavardė.com vien tam, kad galėtų turėti pašto adresą vardas@pavarde.com. Aišku, iš viso šito ką aš išvardinau negalima daryti apibendrinančių išvadų, kadangi tyrimo imtis nedidelė, be to visi apklaustieji yra didesni ar mažesni kompiuterinių technologijų specialistai. Vis tik aš pritariu jų nuomonei, kad reikia turėti nemažiau kaip du skirtingus el. pašto adresus. Ir tai norėčiau pakomentuoti plačiau..

Kodėl reikia turėti du ar daugiau skirtingų el. pašto adresų? Visų pirma tai reikalinga saugumo sumetimais. Kas bus jeigu jums staiga prireikė parašyti laišką, o ta pašto sistema, kuria naudojate, šiuo momentu neveikia (kiaulystės dėsnis)? Jeigu turite kitą dėžutę einate į ją ir rašote. Antroji priežastis kodėl reikia turėti skirtingose sistemose, tarkim, kad dėl kokių nors mistinių priežasčių jums nekrauna užsienietišku puslapių tik lietuviškus, taigi svarbu turėti viena pašto dėžutę su .lt galūne o kitą su .com (Kad toks įvykis neatrodytų labai mistiškai pateiksiu tikrą pavyzdį. Prieš pora metų kažkas neaiškiu būdu sugebėjo nukirsti Lietuvos Telekomo kabelius jūroje prie Švedijos krantų, todėl, kol nesutvarkė, kai kurių valstybių puslapių buvo neįmanoma užsikrauti.) Trečioji priežastis, norit kažką nuveikti internete pakankamai dažnai reikia registruotis, nenorint, kad visokie „spam“ laiškai eitų į jūsų pagrindinę pašto dėžutę, pravartu susikurti tokiems reikalams specialiai skirtą adresą.

Grįžtant prie temos, vienas iš įvaizdžio elementų yra jūsų slapyvardis, jis dažniausia susigalvojamas norit apsaugoti savo privatumą, todėl logiška, kad visur registruojantis ar bendraujant virtualiose bendruomenėse vertėtų nurodyti el. pašto adresą, kuris prasideda slapyvardis@. Tačiau reikia nepamiršti, jog kartas nuo karto tenka parašyti oficialų laišką pvz. darbo reikalais, tokių atveju tikrai nekaip pasirodysite siųsdami laišką iš adreso teletabiai@xxx.lt ar lialia@666.lt. Todėl labai svarbu turėti ir vardinį pašto adresą. Turint kelis adresus ir juos tvarkingai naudojant, jūs taip pat sugebėsite atskirti savo formalų ir neformalų įvaizdį.

Pats svarbiausias dalykas – slapyvardis.

Viena iš svarbiausių įvaizdžio dalių, be abejonės, yra jūsų slapyvardis. Teko matyti daug įvairių slapyvardžių ir sunku pasakyti, kuris iš jų geriausias. Vis tik vėliau pabandysime apibrėžti taisykles susigalvoti geram slapyvardžiui, bet prieš tai paanalizuokim ką mano patys žmonės.

Dauguma žmonių negali tiksliai pasakyti, kodėl slapyvardžiui pasirinko vieną ar kitą raidžių derinį. Dažniausiai sakoma, kad tai pirmas žodis atėjęs į galvą, užrašas pamatytas ant kokio nors skelbimo ar reklamos, mėgstamas žaidimas, laida, filmas, dalis taip pat pasiteisina, jog tai asmeniška ir nenori

atskleisti. Dabar pateiksiu keletą mano nuomone įdomesnių atsakymų:

<MaGgijA> užplaukė prieš kokius 3 metus, gal būt pirma mintis buvo atėjusi į galva ir tiek ... Šiaip mamos grožio salono pavadinimas magija.

<IdeaG> IdeaG - santrumpa iš ilgo IdeaGenerator, kurią jau labai senai, prieš kokius 6-7 metus ar dar anksčiau pasirinkau norėdamas kad atspindėtų mano būdą.

<sc0rp`> nežinau šiaip užėjo... Pamačiau straipsnį internete apie skorpionus ir dingtelėjo... Nulį pasirinkau dėl mandrumo, bet kadangi sc0rp jau buvo užimtas tai teko prisidėti ir ` simbolį.

<eWizard> Kad slapyvardis prasidėtų maža balse ir antra raidė būtų didžioji, aš esu kaip tie pankai, kur nori išsiskirti iš visuomenės

Žmonės pakankamai skirtingai žiūri į slapyvardžio keitimą. Tačiau atidžiau patyrinėjus apklausos duomenis, galima akivaizdžiai pastabėti, jog tai kažkaip susiję su jų amžiumi. Vyresni žmonės nelinkę keisti savo slapyvardžio, nes tai jau yra kaip ir jų vizitinė kortelė internete. Tuo tarpu jaunesni yra pakeitę nevieną slapyvardį ir artimiausiu metu, eilinį kartą, galvoja jį keisti. Greičiausiai tai susiję su tuo, kad žmonės augdami, bręsdami, sužino daugiau informacijos, keičiasi drabužius, keičia požiūrį į gyvenimą, o tuo pačiu nori pakeisti ir savo įvaizdį. Yra ir dar viena priežastis dėl ko žmonės keičia slapyvardžius. Kartais žmonės, dažniausia jauni, „ko nors prisidirba“ t.y. padaro tai ko daryti neturėtų, pasako tai ko sakyti neturėtų, po to išsigąsta ir slapstosi nuo kitų. Tai kaip ir realiame gyvenime, kai vaikas išmušęs kaimynų langą slapstosi nuo jų, tačiau virtualiame pasaulyje užtenka tik pasikeisti savo slapyvardį ir tikėtis, jog niekas nepastebės, kad tu jį pasikeitei. Slapyvardžio pasikeitimas tai, tarsi, dalies savo virtualaus gyvenimo nubraukimas.

<IdeaG> Slapyvardžio pilnai nekeičiau nei karto, tik trumpinau. Ir šiaip būtų jau sunku pakeisti jį dabar, esu pakankamai smarkiai prie to vardo prisirišęs (net į vizitinę įsirašiau). Be to, šiuo vardu mane žino ir atpažįsta daugelis žmonių, taigi nenorėčiau prarasti ir šio atpažinimo.

<mr-zyza> 1 karta keičiau. kodėl keičiau ? Nes "zyza" žmonės laikydavo mot. g., tai teko pridėti "mr-", kad nepainiotu.

Ar slapyvardis turi atspindėti lytį? Daugelis sako, kad ne, tuo labiau, jog dalis slapyvardžių yra žodžiai, puikiai besiverčiantys iš anglų kalbos į lietuvių, tiesa, ne visada į daiktavardžius.

Priklausomai nuo pasirinktos bendravimo formos ir virtualios interneto vietos yra susikūrę tam tikri stereotipai. Vis tik pats dažniausias stereotipas, kad internete daugiausia bendrauja vyrai, todėl nepriklausomai slapyvardžio skambesio naujai prisijungusiam žmogui priskiriama vyro lytis.

<MaGgijA> Šiaip man kartais pikta pasidaro, kai mane bernu išvadina, o atrodo slapyvardis tai elementarus. Nu, aiškiai, parodo, kad esu pana.

<MaGgijA> Mane tai dažniausiai kokiam delphi kanale palaiko bernu.

<Invisible> Dėl to kaip šneki? Bet palaiko vyru tikrai ne dėl to, jog slapyvardis labiau vyriškas ar moteriškas...

<MaGgijA> Nu gali būt.. Gal nelabai įprasta, kad mergina ten programina ...

<IdeaG> Manau, nebūtinai slapyvardis turi atspindėti lytį. Maniškis, tarkim, yra neutralus, bet dėl to problemų nekyla - absoliuti dauguma mano lyti atpažįsta teisingai.

Žmonėms labai nepatinka, kai sumaišoma jų lytis. Kartais, jie įsižeidžia ir kategoriškai atsisako su jumis toliau bendrauti. Kartais jie būna per daug įsižeidę arba per daug pavargę, kad tai pasakytų ir vėliau iš jūsų išsityčioja. Bet kokiu atveju, tai nėra labai gerai ir jums patiems. Jau geriau užduoti labai kvailą klausimą ir paklausti: „tu jis ar ji?“, nei savo klaidingais išvedžiojimais įžeidinėti žmones.

<Invisible> Nu ta prasme palaikydavo. Kartais eidavo iš kart į privatą ir sakydavo: „sveika“. Dabar kažkodėl, nežinau, bet tokie dalykai liovėsi. Gal dėl to, jog padaugėjo pažinčių svetainių ir visi pažinčių ieškotojai susirinko ten arba tiesiog sėdžiu ne tuose kanaluose.

<Keistuolis> Taip, slapyvardis turi atspindėti žmogaus lytį. Bet yra tokiu keistuoliu, kurie taip ar taip neatpažįsta kur mergina, kur vyras... Dėl proto stokos, gal ne proto, o išprusimo.

Kaip pasirinkti gerą slapyvardį?

Kaip jau minėjau sunku pasakyti, kuris slapyvardis geras, kuris - blogas. Tačiau vis tik galima apibrėžti

tam tikras gaires. Kaip pagrindą pasirinkau Guy Kawasaki įvardintas taisykles kaip turėtų skambėti geras kompanijos pavadinimas. Aišku, tai nevisai tas pats, todėl dalį teko pakeisti, dalį pridėti nuo savęs.

1. Kawasaki siūlo pradėti firmos pavadinimus, su kiek galima ankstesne abėcėlės raide. Virtualiame pasaulyje viskas yra kiek kitaip. Jeigu nori išsiskirti iš minios turi būti sąrašo viršuje ar sąrašo apačioje. Per vidury yra tik pilka masė ir kuo daugiau žmonių sąrašė, tuo mažesnė tikimybė esančiam viduryje būti pastabėtam.

2. Nenaudokite lietuviškų raidžių. Nors vis daugiau ir daugiau programų yra lietuvinamos, net interneto adresai jau galimi su lietuviškomis raidėmis, tačiau vis dar lieka per daug vietų, kur lietuviškos raidės bus kliūtis.

3. Nenaudokit specialių simbolių([] {} - ^ ~ ` ‘ “), tik raides. Netgi skaičius naudoti nerekomenduojami. Visų pirma specialių simbolių naudojimas yra leidžiamas ne visur pvz. IRC galima, bet jeigu norėsite užsiregistruoti el. pašto adresą jums greičiausiai nepavyks. Antras dalykas – pabandykite išstarti savo slapyvardį, juk nesakysite „laužtinis skauistas brūkšnelis Petras brūkšnelis laužtinis skliaustas“. Žmonės labai dažniai nemėgstą tokių, kurie naudoja simbolius, laiko juos mažvaikiais. Vis tik tokių simbolių naudojimas yra kartais atleistinas ir dabar norėčiau paminėti keletą išimčių:

3.1. Skaičius naudoti galima pažinčių kanaluose, skaičiai gale slapyvardžio dažniausiai reiškia amžių.

3.2. Kadangi labai sunku susigalvoti originalų vardą, tokio koks nebūtų užimtas žmonės kartais nepastebi vieno nedidelio simbolio slapyvardžio gale ` arba ‘ (čia daugiau taikytina irc) arba viduryje . (el. pašte). Tokiu atveju taip pat daug kas pasirenka skaičius.

3.3. Laužtiniai skauistai [] slapyvardžio gale arba pradžioje ypač mėgstami interneto žaidimų bendruomenėse, taip žmonės išreiškia savo priklausomybę tam tikrai grupei žmonių – klanui, skliaustuose įrašydami klanu inicialus.

4. Gerbkite save. Kartais žmonės susigalvoja slapyvardžius turinčius menkinamąją reikšmę pvz. nevykėlis, „lameris“, „looseris“. Iš karto kyla klausimas, kaip galima gerbti tokį žmogų, kuri negerbia savęs? Ir jau nuo pirmo karto pradedi žiūrėti į tą žmogų su panieka, kaip į kokį menkesnį padarą.

5. Žodynas nepadės susigalvoti geresnio slapyvardžio. Kartais žmonės pasitelkia pagalbą žodyną norėdami susigalvoti gražesni slapyvardį pvz. *gato* iš prancūzų kalbos išvertus reiškia katiną. Tačiau čia galima susidurti su netgi keliomis problemomis: 1. gražūs žodžiai dažniausiai būna jau užminti ir jums bus sunku, kai norėsite kur nors užsienyje užsiregistruoti. 2. Jūs galite žodyne sužinoti oficialią vieno ar kito žodžio, tačiau net neįsivaizduojate ką jis gali reikšti slenge. Paimkime labai elementarų pavyzdį pvz. *gaidys* arba *žąsinas* (*jau matau, kad juokiatės turbūt komentuoti neverta?*). Kaip matote pasirinkome labai gražius paukščius, būrio vadus, tačiau kažkodėl buityje jie įgijo neigiamą, menkinamąją reikšmę.

6. Pasirinkite optimalų ilgį. Optimalus ilgis yra 6-8 simboliai. Kuo trumpesnis slapyvardis tuo lengviau jį atsiminti, tačiau norit užsiregistruoti kur nors pvz. el. pašta gali susidurti su problema. Man ne karta teko pastebėti, kad trumpesnių nei 6 simboliai sistemos nemėgsta registruoti. Taigi, iš eina, kad kuo ilgesnis tuo geresnis, tačiau vėl gi kuo ilgesnis tuo sunkiau, kitiems jį įsiminti, be to egzistuoja ir ilgio limitas, taip kad labai ilgų susigalvoti tikrai neverta. Ilgio limitas daug kur yra skirtingas, tačiau vieną kartą man teko matyti apribojimą maksimaliam ilgiui 8 simboliai. Tai greičiausiai išimtis nei taisyklė, bet verčianti susimąstyti.

Kas yra avataras?

Avatar anglų kalbos žodis, žodynas pasiūlo tik vienintelį vertimą į lietuvių kalbą „dievybės įsikūnijimas“. Plačiąja prasme, tai yra tiesa, tačiau tiems, kuriems neteko nei karto susidurti su šiuo žodžiu greičiausiai niekas nėra aišku. Avataras – tai tam tikras paveiksliukas, kurį gali pasirinkti vartotojas įvairiose pokalbių programose, svetainėse, forumuose. Priklausomai nuo pasirinktos svetainės ar programos šiek tiek skiriasi dydžiai ir galimybės išsirinkti norimą avatarą. Tačiau paprastai, vartotojui suteikiama pilna laisvė ir leidžiama įkelti nuosavą paveiksliuką, dažniausiai .gif arba .jpg formato. Tiesa, ta laisvė nėra jau tokia laisva, ribojamas paveiksliuko dydis dažniausiai 80*80 pikseliai ir taip pat nedaugiau 100kb.

Aš žodį *avatar* versčiau kaip atvaizdas. Avataras leidžia žmogui pasirinkti paveiksliuką tarsi drabužius, čia kaip ir parduotuvėse yra mados, kolekcijos, gerų avatarų yra mažai, tie kas moka darosi patys.

Vienintelis skirtumas nuo drabužių, kad dažniausiai jie yra nemokami.

Pasirinkdami avatarą, jūs leidžiate žmogui lengviau susiformuoti nuomonę apie save. Kita vertus jūs save identifikuojate kaip tą paveiksluką ir pradate elgtis taip, kad jį pateisintumėte. Pavyzdžiui žmogus žinomas slapyvardžiu Zaza pasirinko graikų filosofo paveiksluką. Forume jis elgiasi šaltai ir tingiai... Aišku, jo asmenybė tikrai nėra kvaila. Zaza savo trumpais pranešimais sugeba įkvėpti kitus ir tai jau yra tikrai didelis pasiekimas.

Nors avatarai dažniau būna labai skirtingi tačiau galima būtų išskirti pagrindines jų grupes:

1. Gyvūnai. Žmonės dažnai mėgsta užsidėti savo laikomų naminių gyvūnų fotografijas. Radau tokia juokinga mintį: *Moterys, kurios naudoja savo šuns paveiksluką, kaip avatarą yra ištekėjusios..* Kiek rečiau žmonės dedasi laukinių gyvūnų fotografijas. Viename forume radau komentarą, jog žmogus kaip avatarą pasirinko žvėries siluetą, nes tas žvėris buvo jo senelių indėnų genties simbolis.
2. Animacinių filmukų herojai. Animacinių filmukų herojus pvz. „Tom & Jerry“, „Bug Bunny“, arba neseniai kinuose rodytų filmukų – „Šrekas“, „Ledynmetis“, „Žuviukas Nemo“ veikėjus labiau mėgsta pasirinkti jaunesnio amžiaus žmonės. Vyresni pasirenka garsių komiksų veikėjus pvz. Dilbertą. Čia reiktų išskirti atskirą pogrupį – Anime. Vėlgi, jeigu skirtume pagal amžiaus grupes, tai jaunesni žmonės pasirenka tų serialų ar filmų veikėjus, kuriuos rodė per Lietuvos televizijas pvz. „Dragon Ball Z“, „Yu-Gi-Go“. Tuo tarpu vyresni renkasi sudėtingesnių, įdomesnių, bet Lietuvoje nerodytų filmų veikėjus.
3. Garsenybių. Dažniausiai, pasirenkamosios kokios nors pasaulio pop žvaigždės, aktoriai, sportininkai. Žmonės avatarais pasirenka savo stabus, idealus, kokiais jie norėtų būti. Pasirinkę garsenybės avatarą, žmonės gerai išmano jo biografiją iki menkiausių smulkmenų. Jie tarsi susitapatina su ta garsenybe. Ne duok Dieve, kas nors pradės kalbėti blogai apie tą garsenybę, tuomet užvirs beprasmis drabstimas purvais, net alkani šunys, taip vienas kitam netrokšta perkąsti gerklės, kaip įžeistas fanas.
4. Blogio. Kiekvienas, kaip ir mėnulis turi savo tamsiąją pusę. Blogio apibrėžimas dažniausia priklauso nuo kiekvieno žmogaus. Vis tik tokį avatarą pasirinkęs žmogus dažniausia būna pagiežingas, agresyvus. Reiktų pastebėti, jog Helauvyno kostiumai puikiai atspindi šią kategoriją.
5. Tikri veidai. Tokių avatarų nėra daug, kadangi žmonės dažniausiai internete nori pasilikti kažkiek anonimiškumo. Nesirinkti tokių atvaizdų yra ir kita priežastis. Jeigu pavyzdžiui kokiam nors forume aktyviai diskutuojate, tai prie savo pranešimų, nuolatos teks pastebėti savo veidą, tik nedaugelis žmonių gali ramiai žvelgti į save ilgą laiką.
6. Vizitinės kortelės. Kai kurie žmonės pasirenka paprastą paveiksluką, dažniausiai savo paties sukurtą. Ir jo niekada nekeičia. Net jeigu eitumėte į skirtingas bendruomenes pamatę tapti paveiksluką, galite būti tikri, jog rasi tą žmogų. Tai tarsi jo vizitinė kortelė.
7. Jėgos. Savaimė suprantama, kad jie simbolizuoja jėgą, valdžią. Kartais tokius paveikslukus pasirenka forumų administratoriai, moderatoriai. Pastebėta, jog jėgos simboliai daug labiau patinka vyrams nei moterims. Pasirinktajame paveiksle, nebūtinai turi būti pavaizduotas labai raumeningas vyras, kartais ta jėga ateina tarsi iš už fono pvz. žaibai arba uraganas už žmogaus nugaros. Žmonės pasirinkę jėgos avatarus, gali jaustis bejėgiai, nesaugūs.
8. Viliojantys. Tokie dažniausiai pasitaiko pažinčių bendruomenėse. Taip pat populiarnesni, tarp moterų. Dažniausiai pateikiama seksualiai apsinuoginusi, tačiau nepilnai nuoga moters nuotrauka. Tokius avatarus pasirenka žmonės norintys pritraukti daugiau dėmesio.
9. Rėkiantys. Dažnai pasižymi ryškiomis spalvomis. Taip pat gali būti reguliariai keičiami į kita tos pačios kategorijos paveiksluką. Jų tikslas, jus šokiruoti, išgąsdinti. Tokius renkasi žmonės norintys būtinai būti pastebėti, gali būti, jog jie turi problemų ir viduje jaučiasi nuskriausti, neįvertinti, nori pabrėžti savo nepriklausomybę ar savarankiškumą. Jeigu viliojantys avatarai, tarsi kviečia pabendrauti, pafliртуoti, tai šios kategorijos avatarai dažniausiai sukelia neigiamas emocijas arba užuojautą.
10. Abstraktūs. Nelabai dažnai pasitaikantys. Juose kiekvienas gali matyti tai ką nori, nes nieko konkretaus nepavaizduota. Dažnai tokie paveikslukai pasižymi simetrija, nėra labai ryškūs, gali būti hipnotizuojantys.
11. Afišos. Pasitaiko žmonių, kurie mėgsta reklamuoti savo darbus pvz. rašytojai užsideda paskutinės

išleistos knygos viršelį, žaidimų kūrėjai užsideda paskutinio žaidimo logotipą. Tokie avatarai gali turėti, tiesioginį arba paslėptą komercinį tikslą.

12. Klanų logotipai. Tai dažniausiai pasitaiko tarp žaidėjų, nors yra ir kitų grupių, kurioms priklausomybę mėgsta pabrėžti žmonės. Dažnai tai būna vienodi, arba panašus paveikslukai, besiskiriantys tik spalvomis arba kokiomis nors nedidelėmis smulkmenomis.

13. Filmai. Tai pati bjauriausia avatarų grupė, be to jie būna išimtinai tik animuoti. Kartais, tai būna koks nors išskirtinis epizodas iš garsaus filmo, bet gali būti ir kokia nors pačio žmogaus sukurta istorija. Kaip jau minėjau, tai pati bjauriausia: a) tokie avatarai užima daug vietos ir todėl labai stabdo puslapio krovimą; b) ilga animacija nuolatos reikalauja tavo dėmesio ir trukdo susikaupti ties esminiais dalykais. Visus šituos avataurus galima grupuoti ir kitais aspektais pvz. į animuotus ir parastus. Paprastus galima sutinki daug dažniau, kadangi animuoti užima daugiau vietos, be to administratoriais mėgstantys tvarką, gali neleisti naudoti animuotų avatarų.

Jeigu prisimintume mano apklausą ten irgi buvo pora klausimų apie avataurus. Mano nuostabai didžioji dalis respondentų, jų tiesiog nenaudoja. Tai greičiausiai priklauso nuo pasirinktų virtualios erdvės vietų – jos nesuteikia galimybės naudoti vaizdines priemones, tačiau buvo ir tokių komentarų:

<IdeaG>. Nenaudoju. Nėra laiko išsirinkti/susikurti kažką rimto ir mane atspindinčio, o beleko dėti nenoriu.

Kastinė struktūra

Jeigu firmose turim hierarchines struktūras, kur kiekvienas žmogus žino kokios pareigos jam priklauso ir jas atlieka. Senovėje turėjome luominę struktūrą, kur valstiečius valdė bajorai. Tai virtualioje erdvelė irgi yra panaši statusų hierarchija, tik jinai labiau siejasi ne su atliekamomis pareigomis ar luomu, bet su žiniomis, patirtimi ir be abejonės neatsiejama nuo jų su įvaizdžio.

Nubas, kilo nuo angliško slengo *noob*, reiškiančio visiškai žalią naujoką. Kiekvienam iš mūsų kada nors tenka ši rolė ir kitaip būti negali. Tačiau ši rolė tikrai nėra amžina. Kiek jūs norite būti naujoku mėnesį, du? Daug kas priklauso nuo bendruomenės dydžio, tačiau naujoku amžinai būti neįmanoma.

Lameris, vėlgi nuo angliško slengo *lame*, reiškiančio nevykėlių-kvailių. Tokį statusą dažniausiai gauna žmonės niekaip nesugebantys išsivaduoti iš naujoko rūbų, dažnai užduodantys kvailus klausimus ir šiaip erzinantys labiau patyrusius vartotojus.

Gykas, nuo anglų kalbos slengo *geek*, priešingai nei oficiali reikšmė dažniausiai tai yra teigiamas žodis ir gali būti net gi pagyrimas. Tai žmonės gerai išmanantys kompiuterines technologijas. Be to jie labai domisi fantastika.

Nerdas, nuo anglų kalbos slengo *nerd*, vėlgi priešingai nei oficiali reikšmė tai yra irgi teigiamas žodis. Plačiąja prasme tai žodžio gykas sinonimas, tačiau nerdai linkę mažiau bendrauti, dažniausiai turi socialinių problemų. Nerdai paprastai pasižymi aukštesniu intelektu už gykus, greičiau sprendžia sudėtingus uždavinius, tą laiką kurį gykai praleidžia bendraudami tarpusavyje, nerdai skiria savo žinioms tobulinti, todėl jie niekina gykus kaip žemesnę kastą. Gykai gali tapti nerdais, tačiau atvirkštinis variantas mažai tikėtinas.

Hakeriai, nuo anglų kalbos žodžio *hacker*. Tai pati hierarchijos viršūnė, į juos linguojasi visi žemesnių kastų žmonės. Iš tikrųjų žodis hakeris turi daug įvairių potipių priklausomai nuo srities, tačiau bendrąja prasme naudojamas šis žodis ir dėka žurnalistų - dažniausia neigiama prasme. Tai programavimo austruolis, kuris žino viską. Hakeriui taip pat svarbūs geri bendravimo įgūdžiai, kadangi dažniausiai silpniausia kompiuterio vieta vis tik yra žmogus.

Luseris, nuo anglų kalbos žodžio *loser*, reiškiančio nevykėlių. Priešingai nei lameris, šis žmogus atrodo lyg ir turi pakankamai žinių, tačiau jam fatališkai nesiseka. Nuo patekimo į šią kategoriją neapsaugotas niekas. Tai pats hierarchijos dugnas.

Dievas – realiai toks hierarchijos statusas neegzistuoja, tačiau atėjus naujokui, kiekvienas gerai dalyką išmanantis žmogus ir pasakantis daug nesuprantamų dalykų, atrodo kaip dievas ir akimirksniu pelno naujoko simpatijas bei pagarbą. Visi žmonės yra linkę lygiuotis į geresnius už save ir net pasiekę patį hierarchijos viršų, net ir hakeriai nori į lygiuotis į kažką geresnį už save, šiuo atveju irgi gali būti

panaudota ši sąvoka.

Reiktų pastabėti, kad naujokas yra visuomet tik pereinamoji stadija. Lameris irgi yra dažniausiai yra tik pereinamoji stadija, tačiau kitose galima užtrukti ilgam.

Slangas

Kad ir kiek daug kalbėtume apie įvairias įvaizdį formuojančias dalis, vis tik pagrindinė yra kalba ir jos turinys. Kiekvieną interneto kartą formuoja savo bendravimo bruožus ir savo slengą. Reiktų pastebėti, jog vyresnių žmonių prisijungimo prie interneto laiką ir jo įtaką atspėti sunkiau nei jaunimo. Paprastai vyresnieji linkę rašyti lietuviškai, gal būt su viena kita gramatine klaida, tuo tarpu jaunimas labai greitai įsilieja į internetinę kultūrą net nesusimąstydamas kokią žalą ji daro.

Kaip jau minėjau kiekviena interneto karta formuoja savo kalbos stilių. Pirmieji internautai susidūrė su problema – internetas pripažino tik lotyniškas raides. Taigi ilgainiui žmonės įprato rašyti šveplai. Tačiau rašant šveplai pasitaikydavo įvairių kuriozų, juk kai kurie žodžiai be varnelės ar taško gali įgyti visiškai kitą prasmę pvz. šabas sen. Šeštadienis, gali būti suprstas kaip sabas - Sabonis arba šakalas – sakalas, šaldiklis – saldiklis, šamanė – samane. Taigi sekanti karta gana greitai perėmė iš anglų kalbos priebalsių derinį sh, kurį rašydavo vietoj š raidės. SH derinio populiarumą gali dar paaiškinti ir tuo jog dauguma problemų dėl neteisingo žodžių supratimo kyla būtent dėl S<->Š raidžių sumaišymo. Taip pat teko matyti ir raidės ž keitimą į zh, bet jis netoks populiarus. Tačiau niekada neteko matyti č raidės pakeistos ch, tai greičiausiai todėl, kad šią kombinaciją mes jau kalboje turime ir jina tariaama visai ne kaip č.

Sekantis mados klyksmas tai buvo tam tikrų raidžių pakeitimas simboliais: 1 –L, 3 -E, 4 –A, H, 5 –S, 7 – T, 0 – O. Iš vienos pusės tai atėjo su h4k3r1ų banga, žmonių kurie gerai supranta kompiuterius ir nori išsiskirti iš kitų. Tačiau realiai tikrieji hakeriai niekada nenaudojo tos kalbos ir tą bangą sukėlė žemiausioji kasta norinti prieš naujokus pasipuikuoti ir apsimesti „kietais“. Iš kitos pusės tai buvo tarsi apsisaugojimas nuo cenzūros, kad tavo tėvai ar kas nors žiūrintis per petį nesuprastų ką tu rašai. Ši kalba dar vadinama 1337 arba L33T. Kalbos pavadinimas kilo nuo žodžio *elite* reiškiančio elitą. Nors tie, kurie naudoja 1337 kalbą mano, jog jie yra geresni už aplinkinius, tačiau realiai taip nėra. 1337 žodis dažniausiai turi menkinamąją prasmę.

Naujausias mados klyksmas v pakeisti į w, i -> j, s->z, u->w, j->y, ai->j ks->x ir dar gausybė kombinacijų, kurių prasmė man nesuvokiama. Taip pat siūlyčiau, atkreipti dėmesį į tai, kad kai kurios kombinacijos persidengia, ką irgi logiškai sunku paaiškinti. Kad suprastumėte kaip tai šlykštu paėmiau citatą iš gyyrtos puslapio: na wa wjienoz drawgytez bloge pamacew kad yi aprashjioz sawo kambary ;DD il pagalwoyaw kad wisayij njieko bootoo il man sawajy aprashyti.. :]] tajigi tajigi.. pradekime.. :DD mjiegamoyi wjieta.... [lowa] shejip dbr pakankamaj twarkinga ;DD [kjp nekejista ;DD] dabar yi suklota [kjp dazhnewseyij il boona] ;DDD ant yoz pilna knygu ,,,, mano tashe ,,,, kupline [antikwarz] ;DD ,,,, mextukaz [mano mylimjewsjez] ;DD Nežinau, kodėl bet pabandžius paskaityti tokį tekstą man ima suktis galva ir pradeda pykinti. Gal ką nors blogo užvalgiau per pietus? Blogiausia tai, jog tokių puslapių internete yra šimtai...

Ką gi ir dabar apie paskutinį stilių. Tai rašymas lietuviškai beveik be klaidų. Tobulėjant technologijoms, atsirandant vis daugiau programų, lietuviškų raidžių problema buvo išspręsta. Tačiau daugelis žmonių, vis tik linkę pasirinkti vieną iš ankščiau mano paminėtų stilių. Ši kartą aš neanalizuosiu priežasčių kodėl taip yra, greičiausiai įpratimas vis tik padarė savo ir dabar sunku vėl grįžti prie lietuviškų raidžių. Kaip sakoma seno klouno naujų triukų neišmokysi. Bet internete yra ir žmonių, kurie rašo lietuviškai ir jų netgi dvi grupės. Pirmoji, tai vyresnioji karta, taip pat mokytojai, dėstytojai (ypač humanitarinės pakraipos). Su šia grupe viskas aišku, jų niekas nemokė bendrauti internete kitaip, jiems į kraują įaugusi gimtoji kalba. Antroji grupė yra kiek įdomesnė ir gali daug kam sukelti nuostabą – tikrieji hakeriai. Kad ir kaip kam nors gali pasirodyti keista, tačiau tai yra tiesa. Net gi vienas iš hakerių etiketo principų skelbia: Išmok gerai rašyti savo gimtąja kalba.. Tiems kas daugiau domėjosi šita sritimi tai, turbūt nieko keisto, juk hakerių tikslas – žinios. O kokios gali būti žinios kaip net nemoki savo gimtosios kalbos, jau nekalbant apie pagrindinę tarpusavio bendravimo kalbą – anglų?

Atlikus apklausą paaiškėjo, jog dauguma žmonių yra linkę rašyti šveplai, pakeičiant raidę š derinių sh.

Taip pat dauguma žmonių net nesusimąstydami naudoja tokius žodžius kaip „kompas“, „printeris“ nors kalbininkai jų ir nelikę pripažinti. Labiausiai mane nustebino toks žmogaus pareiškimas:

<HEADSHOT> Žinau kodėl jaunimas sako wilnius, o ne Vilnius, nes kai rašai sms w daug arčiau nei v todėl visi taip įpranta.

Taigi internetą užplūdo SMS karta, nemokanti rašyti lietuviškai. Gerai apsvarstęs šituos žodžius suprantu, kad jis teisus. Aš pirmiausiai įsigijau kompiuterį su internetu, ir tik po daug metų nusipirkau mobilųjį telefoną. Taigi, savo internete susiformavusius bendravimo virtualioje erdvėje principus atsinešiau į mobilųjį telefoną. Todėl kartais pasitaiko, jog mano žinutės turinys nebūna :) arba :P. (apie emocijas skaitykite žemiau). Vaikai šiais laikais pirmiau gauna telefoną ir tik vėliau internetą, taigi jie atsinešą savo bendravimo įpročius...

Dauguma respondentų atsakė, jog supranta 1337 kalbą, bet jos vartoti nemėgsta, nebent juokais.

Labiausiai man patiko toks atsakymas: <Pianistas>visur naudoju lietuviškas raides. Tiesa, toks atsakymas buvo nevienintelis, bet jų nebuvo daug. Atidžiau panagrinėjus žmones, kurie griežtai pasisakė už lietuvių kalbos puoselėjimą, paaiškėjo, jog visi be išimties naudoja Linux operacinę sistemą. Ar su technologinių išprusimu ateina ir protas bei pagarba gimtajai kalbai? Šiuo atveju jokių išvadų daryti nenoriu, mąstykite patys.

Kartu su globalizacija atėjo ir blogi dalykai, tai raidžių kombinacijos, kurios buvo nusižiūrėtos iš anglakalbių tarpusavio bendravimo ir paplito tarp lietuvių. Dabar pabandysiu paaiškinti dažniausia pasitaikančius derinius.

AFK: away from keyboard – atsitraukęs nuo klaviatūros, ilsiuosi.

AFAIK: as far as I know – toli išvykęs.

ASAP: as soon as possible – taip greitai kaip tik galiu pvz. Padarysiu darbą ASAP arba grįšiu ASAP.

BBL: be back later – busiu vėliau.

BRB: be right back – tuoj gryšiu.

BTW: by the way - beje

CYA: see ya, or see you later – susimatysim vėliau

G2G or GTG: got to go – turiu eiti.

IMO: in my opinion – mano nuomone.

IMHO: in my humble/honest opinion (derived from IMO or vice-versa) – mano kukle/sąžininga nuomone

IRL: in real life – realiame pasaulyje

K: okay - gerai

LOL: laugh out loud – garsiai juoktis, turbūt dažniausia pasitaikanti kombinacija.

LMAO: Laugh my ass off – juokiuosi iš tavęs nevykėli

nOOb: Newbie - naujokas

NP: no problem – jokių problemų, be problemų, man nesunku

OMG: oh my god – Dieve mano, padėk Dieve

ROFL: rolling on floor laughing – juokiuosi vartydamasis ant grindų

ROTFL: rolling on the floor laughing - juokiuosi vartydamasis ant grindų

RTFM: read the fucking manual – perskaityk SUKNISTA instrukciją/pagalbos failą

THX: thanks - dėkui

WTF: what the fuck – kas vyksta, kur aš, kas atsitiko, kas per...

Emocijos 8:-)

Emocijos pirmą kartą buvo sugalvotos 1963 metai dailininko Harvey Ball. Tai buvo geltonas apskritimas su dviem taškais, kurie turėjo reikšti akis. 1982 metais rugsėjo 19 diena Scott Fahlman pasiūlė, kad :-) ir :-(simbolių kombinacija turėtų reikšti emocijas. Dabar pabandysiu pateikti, dažniausia pasitaikančių emocijų sąrašą. Be mano paminėtų emocijų yra dar begalo daug visokių kitokių, be to tai kai kurių emocijų interpretacija skiriasi priklausomai, nuo programos ar virtualios erdvės vietos.

:) arba :-) - šypsena

X-P - nokautuotas

:-] – mandagi šypsena
 :-(- liūdesys
 :-[- vampyras
 :-F – vampyras su nulaužtu dantimi
 :-/ - skepticizmas
 :-| - abejonė, neryžtingumas
 ;-) – akies merkimas
 :-D – didelė šypsena, vaipymasis
 :-P arba :-þ – iškištas liežuvis
 B-) arba 8-) –vartotojas su akiniais
 8:-) – vartotojas pasikėlęs akinius, gali būti iš nuostabos, arba tiesiog ilsisi.
 :-o arba :-O arba :-0 - nustebimas
 :-s arba :-S -sutrikimas
 :-x – užklijuotos lūpos: „šito sakyti neturėjau“
 ^_^ arba (^_^) – žmogaus veidas remiantis anime filmukais
 :'-(arba :_(- ašara
 >:o arba :@ - pyktis
 :o) – klouno veidas
 >:-) arba }:-) – ragai, velnias
 0:-) - angelas
 :*) - paraudimas
 :-* - bučinys
 </3 – sudaužyta širdis
 %) – girtas
 @ };- - rožė
 3:-O – karvė
 c-oo - akiniai

Asmenybės susidvejinimas

Ištikrųjų tai tik skambus pavadinimas, kad atkreiptų jūsų dėmesį, realiai nieko panašaus. Realiame gyvenime mums dažnai tenka atlikti keletą skirtingų rolių: tėvo (motinos, vaiko, vyro, žmonos) ir darbuotojo (viršininko). Pirmą atveju mes galime sau leisti elgtis familiariai, tačiau antruoju mes turim laikytis tam tikro nerašyto etikos kodekso. Virtualiame pasaulyje mes turime lygiai tokią pačią situaciją. Mums tenka bendrauti su kolegomis, viršininkais, verslo partneriais. Tuomet mes pasivelkame formalus įvaizdžio kaukę, kalbame savo vardu. Dažniausiai formalus įvaizdžio kurti nereikia, kadangi su tais pačiais žmonėmis tenka bendrauti ir realiam pasaulyje, tai mūsų vardas, pasako viską ko reikia. Tačiau gali pasitaikyti ir tokių situacijų, jog naujieji jūsų verslo partneriai pirmą kartą su jumis susisiekt internetu. Tuomet labai svarbu sudaryti solidaus žmogaus įvaizdį, kad susitikus realybėje būtų lengviau.

Be kolegų mes taip pat kažkiek laiko skiriame bendraminčiams, dalyvaujam įvairiose diskusijose, žodžiu kuriam neformalų įvaizdį. Priešingai nei su formaliu įvaizdžiu, mes sau galime leisti kiek daugiau, kadangi tikimybė susitikti su oponentu ar bendraminčių iš Pietų Afrikos Respublikos tikrai nedidelė. Kitą vertus pradėję domėtis tam tikra bendruomene internete, mes nuo nulio turime susikurti savo įvaizdį. Jeigu tai jūsų ne pirmoji bendruomenė, tai greičiausia slapyvardžio pasirinkimas ilgai neužtruks. Pradedamas bendrauti iš pradžių greičiausia neskirsite daug dėmesio avataro kūrimui, ar galbūt jo net visai nepasirinksite, nebent jūs naudojate avatara-vizitinę kortelę. Ir be abejo svarbiausias punktas – kalba, greičiausiai bandysite prisiderinti prie tos grupės pasirinkto stiliaus, nes išsišokėlių niekas nemylė.

Internetas ir saugumas

Labai dažnai žmonės sėdintis už kompiuterio ekrano mano, jog jie yra saugūs ir visiškai negalvoja apie tai ką sako ar daro. Deja, saugumas ir anonimiškumas internete yra tik iliuzija ir tą gerai iliustruoja ne vienas Holivudo filmas. Šį kartą nusprendžiau pasirinkti Murder.com (Kažkodėl į lietuvių kalbą jį išvertė

žmogžudystė.lt). Šio filmo pagrindinė idėja yra ta, kad viena moteris, prisijungia prie pokalbių programos savo vyro slapyvardžiu ir netyčia kalbėdama užgauna žudiko maniako jausmus. Taigi užgautasis pradeda jai grasinti iš pradžių, tik virtualioje erdvėje, bet vėliau persekiojimai persikelia ir į realų pasaulį. Nors filme gausu fantastinių elementų, tačiau esmė lieka aiški – niekas internete nėra saugus.

Dabar pereikime prie realaus pavyzdžio. Tai įvyko, vienoje iš didžiausių anglakalbių interneto bendruomenių MySpace.com. Šiame kaip ir analogiškuose tinklapiuose jaunimas gali bendrauti su sau giminingos sielos žmonėmis apie pomėgius, gyvenimą ir t.t. Taip pat vieni apie kitus gali sužinoti daug informacijos pvz. kurioje šalyje gyvena, mieste, kur mokosi, kiek metų, kaip galų gale atrodo ir panašios informacijos. Tačiau yra vienas "bet" - ne vien tik jaunimas lankosi tokio pobūdžio svetainėse, į jas užsuka ir suaugę žmonės. Atsitiko taip, kad JAV, Mideltaune ("Middletown"), Konektikuto ("Connecticut") valstijoje įvyko kelių nepilnamečių merginų seksualinis išnaudojimas. Kaip teigiama, tai buvo vyriškis dvidešimties metų, kuris per portalą MySpace.com susisiekė su keliomis merginomis, ir po to jas žiauriai išnaudojo ir nužudė. Akivaizdu, kad tėvai net neįsivaizduoja kur gali jų vaikas lankytis ir su kuo ketinti susitikti. Pačiame portale yra apsauga, kuri neleidžia registruotis jei esi jaunesnis nei trylikos metų, tačiau daugelis iš jų pateikia melagingus duomenis, o savo profiliuose įdeda nuotraukas, neretai dviprasmiškais pozomis. Taip elgdami paaugliai, net nesusimąsto apie pasekmes. Tad prieš pateikdami ir registruodami tokio pobūdžio portaluose reikia būti atsargiam.

Kaip jūs galėtumėte apsisaugoti, nuo panašaus atvejo? Aišku, jeigu išsiruošėte į aklą pasimatymą, tai jums gali padėti tik Dievas, bet jeigu norite internete jaustis saugiau pabandyčiau suformuluoti keletą patarimų:

1. Suskurkite specialų el. pašto adresą, registravimuisi į įvairias bendruomenes. Toks adresas, neturėtų išduoti, jūsų vardo, pavardės, amžiaus, lyties ar gyvenamosios vietos.
2. Nenaudokite savo slapyvardžiui vardo, ar pavardės. Jūs galite teigti, jog Lietuvoje yra daug Petrų, tačiau pakanka sužinoti tik dar vieną nedidelę smulkimą pvz. gyvenamoji vieta – Šilutė ir jų skaičius sumažėja iki kelių dešimčių blogiausiu atveju ir iki vieno geriausiu.
3. Savo slapyvardyje nenaudokite, amžiaus, gimimo datos, paso ar socialinio draudimo kodo, kreditinės kortelės numerio. Labai dažnai žmonės mėgsta pasirinkti savo gimimo datą, kaip slaptažodį, o jeigu jinai dar įeina ir į jūsų slapyvardį, tai čia tas pats kas savo seifą pilną pinigų palikti miesto centre.
4. Nenaudokite savo nuotraukos kaip avatara. Jeigu norite pasislėpti ir apsisaugoti, tai slėpkite ir veidą, nes kas nors gali jus netyčia pažinti.
5. Nepasakokite apie save, nepasakokite apie savo šeimos narius, nepasakokite apie savo darbą. Esate tik jūs ir jūsų nuomonė. Tačiau niekada nemeluokite, nes melo kojos trumpos. Pavyzdžiui daugumai žmonių, tikrai nereikia žinoti jūsų amžiaus, kad su jumis bendrautų. Žmonės linkę manyti, jog jūs esate jų bendraamžis. Jeigu jūs atskleisite savo amžių ir pasirodys, kad esate jaunesnis, tai gali pakeiti požiūris į jus, sumažėti arba net visai išnykti anksčiau buvosi pagarba.
6. Galvokite ką sakote. Jeigu uždavinėsite daug kvailių, tai jus palaikys vaiku, jeigu kalbėsite trumpai ir protingai jus gali palaikyti solidžiu seniu. Kontroluokite savo kalbą ir emocijas.

Žmogus niekas

Norėčiau papasakoti apie žmogų dar žinomą Asterisk arba Damn_I_Am_Good slapyvardžiais. Antrasis vardas pasako netgi du dalykus apie asmenį: 1) tik labai savimi pasitikinti žmogus gali pasirinkti tokį slapyvardį 2) žmogus yra optimistas, nes jeigu būtų pesimistas būtų pasirinkęs, kokį nors save menkinantį vardą.

Su Asterisk bendrauju jau 5 metus, tačiau apie jį nežinau nieko. Iš tikrųjų ši bei tą žinau vardas – Aurelijus Valeiša, gyvenamoji vieta – Varėna. Ką gi žmogus, aiškiai, naudojasi mano aukščiau išvardintomis taisyklėmis ir niekada nepasakoja nieko apie savo aplinką. Taigi iš karto kyla klausimas ar turėčiau pasitikėti tuo ką žinau? Vardą ir pavardę be problemų galima susigalvoti. Jeigu neveikia fantazija, tai visada į pagalbą galima pasitelkti telefonų knygą. Kiek sunkiau suklastoti gyvenamąją vietą, kadangi išeinant į internetą reikia išduoti tam tikrus savo identifikatorius (IP adresą), pagal kuriuos įmanoma atsekti, bent jau apytiksliai, gyvenamąją vietą. Tačiau kiek žmonių ims ir tikrins tavo žodžius?

Jis neužsimena apie nieką, kas galėtų išduoti jo amžių. Vis tik tam tikras ribas aš drįščiau nubrėžti. Kadangi jis bendrauja internete, kai geri mokiniai sėdi pamokose, galima spėti, kad jis mokyklos nelanko. Šiais laikais mokyklą galima baigti po 10 klasių ir po to stoti į profesinę taigi, jam turėtų būti daugiau nei 16 metų. Aišku, nereiktų atmesti tikimybės, jog jis yra blogas mokinys.

Brėžiant viršutinės amžiaus ribas aš atkreipiau dėmesį, kad niekada neužsiminė apie žmoną arba vaikus, kurie trukdytų sėdėti prie kompiuterio. Taigi jam neturėtų būti daugiau nei 30 metų, nors vėlgi nereiktų atmesti tikimybės, kad jis senbernis. Kad jis nėra pienburnis verčia manyti ir tai, jog jis nuolatos švaistosi per didelėmis pinigų sumomis net ir turinčiam neblogą darbą žmogui, nors galbūt jis tik turtingos šeimos vaikas?

Nuotrauka – vienintelė nuotrauka, kurią jis yra kada nors rodęs, tai kai jis buvo 5-12 mėnesių. Iš tokios nuotraukos, tik motina gali pažinti savo kūdikį(?).

Kalba – jis pakankamai dažnai reiškiasi kaip tam tikrų sričių specialistas, kas jam suteikia solidumo, ir verčia manyti, apie jį kaip vyresni nei 20 metų amžiaus žmogų. Tačiau tai gali būti tik apgaulė, kadangi jaunimas lengviau sugeba įsisavinti naujas technologijas.

Apibendrinat reiktų pasakyti, nors mano suformuluotos saugesnio gyvenimo internete taisyklės atrodo keistos ir greičiausiai daugeliui žmonių nepriimtinos, vis tik mes turim tikrą įrodymą, kad jos veikia ir pasinaudojant jomis galima gyventi internete saugiau. Ar žmogus Asterisk, turėtų jaustis saugus? Jeigu, tie trys duomenys (vardas, pavardė ir miestas), kuriuos aš žinau yra tikri, tuomet – ne. Nėra sunku tokius duomenis žinant sužinoti ir tikslesni adresą, ypač, kai miestelis nėra didelis.

Paskutinis klausimas

Paskutinis mano užduotas klausimas buvo: *Kaip įsivaizduojate mane?*. Atvirai sakant niekada neplanavau užduoti šio klausimo ir netikėjau, kad jis gali duoti tokių įdomių rezultatų. Tačiau kažkaip netikėtai, vieną kartą bendraujant su Adamas' jis mane apibūdino:

<Adamas'>Maždaug 1.85cm, su nedideliu pilvu, barzdotas, nerūkantis, siek tiek išgeriantis (prie progos), sportu per daug neužsiiminėjantis.

Toks apibūdinimas mane šokiravo dėl dviejų dalykų: 1) žmogus, kuris manęs niekada nematęs stengėsi apibūdinti mano išvaizdą, o ne charakterį. 2) Tas apibūdinimas buvo nevisai teisingas, nepyk Adamai. Taigi aš nusprendžiau pasidomėti kokį mano įvaizdį susidarė kiti žmonės ir buvau ne ką mažiau nustebintas.

<scOrp'> nu koks 20 metu informatikos studentas, liesas, juodaplaukis koks ...

Geras spėjimas, arti tikslo, bet...

<IdeaG'> Rimts vyrs su nuomone

Trumpas ir realus komentaras. Kadangi buvome neilgai pažystami žmogus nesistengė, kurti smėlio pilių. *<Invisible'> Aš tai jam 5 metus duočiau, nu ne gal 8 nes jau moka šiek tiek argumentuot mintis bet jos vis dar vaikiškos*

Čia šitą pasakymą priimti kaip juoką? Jeigu pabandyčiau priimti rimtai, neišvengiamai, ką nors reiktų keisti, o aš kol kas to nenoriu.

<MaGgijA'> Aš galvojau - [iki kol pamačiau] kad tu daug jaunesnis[šiaip kai pamačiau nuomonė nepasikeitė] :))

<MaGgijA'> ne iki tol kol neįsiaiškinom kad tu magistrantas :}

Ačiū Magija, tai pats geriausias komplimentas.

<HEADSHOT'> tu su -5 akiniais, studentas ūgis 175-184, svoris koksai 70-80

Šis spėjimas buvo arčiausia tikslo, bet čia mano nervai neišlaikė ir aš paklausiau, kodėl jis bando apibūdinti mano išvaizdą, nors nei karto nėra manęs matęs, o ne charakterį.

<HEADSHOT'> a charakteri ? na nežinau gan piktas, romantikas jei literatūroje :) Mėgsti kritikuot

Aš niekaip nesupratau, kaip gali būti piktas romantikas, todėl paprasčiau paaiškinti.

<HEADSHOT'> visko nepatenkintas, idealizuojantis praeiti

Ką gi nuomonė aiški, bet labai nesinori, kad ji būtų teisinga.

<Commandos'>Esi išsilavinęs, apsiskaitęs, gerai išmanantis kompus ir esi draugiškas, nes visada

pasidalini savo žiniomis

Toki savęs apibūdinimą aš tikėjau gauti iš daugelio žmonių. Tačiau jie kažkodėl stengėsi apibūdinti mano išvaizdą, tai ko bendraudami internete jūs negalite sukurti, kaip savo įvaizdžio. Ar tai reiškia, kad kiekvienas žmogus stengiasi susikurti tavo idealų atvaizdą savo fantazijų pasaulyje? Ar tai reiškia, kad žmonės be tavo vaizdinio atvaizdo negali bendrauti su tavimi? Nuo ko tada priklauso tavo vaizdinis atvaizdas, kito žmogaus galvoje? Kas bus jeigu idealus ir realus žmogus ims per daug skirtis? Galiu užduoti daug klausimų, tačiau negaliu pateikti nei vieno atsakymo. Iš tikrųjų iš šios temos galima padaryti mokslinį darbą ir tikrai ne vieną.

Juodosios skylės efektas

Juodoji skylė, tai toks kosmoso darinys, kuris į save sutraukia visą aplinkinę energiją. Galbūt ne visai moksliskai teisingas teiginys, nesvarbu, šį kartą aš ne apie tai. Aš visai nenoriu kalbėti apie astronomiją. Tai dar viena istorija iš „gyvenimo internete“.

Man ne dažnai tenka rašyti oficialus elektroninius laiškus, bet kartais pasitaiko... Oficialūs laišakai - daug mandagių, oficialių frazių, tuščio gražbyliavimo... Dažniausiai tokius laiškus baigiu žodžiais „laukiu jūsų atsakymo“, ar tai irgi laikyti mandagumo fraze? Galbūt, taip, tikrai galima laikyti mandagumo fraze, bet reiktų manyti, jog rašydamas tokius žodžius žmogus tikrai laukia kokio nors... bet kokio atsakymo! Taigi, susipažinkite su juodosios skylės efektu: iš siuntėte laišką ir ... ir nieko. Nieko, jokio atsakymo, tada pradėdi galvoti ar tikrai laiškas pasiekė adresatą, gal reikia parašyti dar vieną? O jeigu parašysiu dar vieną ar nepasirodysiu per daug įkyrus? Bet juk laiškas atgal negrižo, jeigu jis nepasiekė adresato, tai kur tuomet dinga? Jį įtraukė interneto juodoji skylė?

Deja, juodosios skylės internete neegzistuoja, tai tik psichologinis efektas. Jūsų laiškui būti perskaitytam gali sutrukdyti tik „spam“ filtras arba drebantį pirštą virš „delete“ mygtuko. Kita vertus, kad ir kaip gaila būtų, net jeigu jūsų laiškas ir perskaitytas, niekas negali garantuoti, jog sulauksite atsakymo.

Gavėjas, gali tingėti vargintis kažką rašyti, arba tiesiog manyti, jog esate nevertas jo dėmesio. Žinot paskutinis variantas pats pikčiausias. Negi taip sunku paspausti „replay“ mygtuką, jeigu tingit galit nieko nerašyti, užtektų tuščio laiško, aš ir taip suprasčiau, kad pasakėte „NE“, be to tuo pačiu žinočiau, kad gavote mano laišką, o kas man dar svarbiau, jog jį perskaitėte. Aišku, jeigu sunku paspausti „replay“ mygtuką, galima sukonfigūruoti jūsų naudojamą programą, kad jinau automatiškai atsakytų į kiekvieną gautą laišką...

Kai rašot laiškus draugams, visada galite nusiųsti sms žinutę ir paklausti: „ar gavai?“. O ką daryti parašius oficialų laišką, kam tuomet siūsti sms žinutę?

Linkiu, kad jūsų laišškai visada pasiektų adresatą ir niekuomet nepatektų į juodąją skylę internete.

Pabėgimas iš realybės

BBC rašo apie tai, jog vis daugiau žmonių potencialių partnerių ieško internetiniuose žaidimuose. Pagrindinis privalumas, jog jūs tikrai turėsite kažką bendro – tą patį žaidimą. Toliau dėstomos mintys, jog žaidime galima sužinoti, kaip žmogus elgiasi su pinigais, ar mėgsta rizikuoti, kaip elgiasi kritinėse situacijose. Ar tikrai?

Kai kurie žmonės taip įsijaučia į žaidimą, jog nebeskiria realaus pasaulio nuo virtualaus. Jie priima nepatogias situacijas žaidime, kaip problemas savo gyvenime ir tokie žmonės greičiausiai jaučia stresą. Bet tikrai šiuo metu nenorėčiau bendrauti su tokiais žmonėmis (Taip, taip anksčiau teko.)

Aš vis tik norėčiau čia atkreipti dėmesį į kitą dalyką. Kažkur skaičiau tokia mintį: Gali rašyti ką nori, internete niekas nežino, kad tu šuo. Taigi, jeigu niekas nežino, kas tu esi iš tiesų, tai ar tikrai stebint kaip

žmogus žaidžia galima jį pažinti? Internetu niekas tavęs nevaržo, gali užsidėti kokį nori kostiumą, pasislėpti po kokiu nori kauke, kuri neturės nieko bendro su tavimi realybėje, gali net gi pasirinkti kitos lyties veikėją... Problema ta, kad dažniausiai virtualiuose pasauliuose žmonės bando realizuoti savo fantazijas, kurių neišdrįstų įgyvendinti realybėje. Realybėje jie tik labai suvaržyti menkaverčiai padarai... Niekaip negaliu pateisinti žmonos/motinos, kuri grįžusi po darbo eina žaisti World of Warcraft, vargšas jos vyras... Dažnai žmonės eina į žaidimus, todėl kad kažko trūksta realiame gyvenime. Tačiau, kas kaltas, ar tik nepatys žmonės, kuriems trūksta?

Žaidime gali būti laisvas, nes jeigu padarysi klaidą, susikursi kitą herojų ir pradėsi gyvenimą, kaip naujas asmuo, kurio niekas nepažysta. Tačiau, ar pakeitus herojaus vardą pasikeis ir jo elgesys žaidime?

Žaidime gali būti laisvas, nes jeigu žūsi, gausi kitą gyvybę ir lengvai viską galėsi pradėti iš naujo. Realybėje turi tik vieną gyvybę, tačiau ar reikia daugiau?

Pasvarstykite, kiek iš jūsų norėtų turėti dar vieną gyvybę? Kiek iš jūsų norėtų turėti galimybę pradėti visą gyvenimą iš pradžių, kitu vardu? Jeigu turėtumėte abi ar bent vieną iš šių galimybių, kaip pasikeistų jūsų gyvenimas? Jeigu pasikeistų labai stipriai, pagalvokite, kas trukdo jums gyventi taip dabar? (Neabejoju, jog sugebėsite rasti daug priežasčių)

Kažkada ir aš žaidžiau, ir išdarinėčiau triukus apie kuriuos, paprastai seneliai susėdę su anūkais nekalba. Tačiau tikrai neverta, realiame gyvenime galima gauti ir daryti viską ko nori (aišku, jeigu žinai KO nori). Taip realiame pasaulyje negali šokinėti, nuo penkiaaukščio stogo, bet visa kita...

Virtualūs draugai niekada neatstos tikrų, tai kokio galo jų ieškoti žaidimuose? Negi žmonės neturi visai fantazijos ir nebemoka susipažinti realybėje?

Exuss

Gyvenime aš mažai rizikuojau :) Kruopščiai iš anksto pasiruošiu netikėtumams.

Žaidimuose rizikuojau daug :) Ką tai rodo?

Ką duoda žaidimai, kuriuose esantys pasiekimai yra netikri? Ogi emocijas, jausmus duoda. Tarkim, žaidžiu kokį NBA Live 2007. Tikras krepšinys? Ne. Ar kažką daugiau išmokstu apie krepšinį? Ne. Aš sportuoju? Ne. Mano jausmai ir džiaugsmas laimėjus tikras? TAIP! Aš neapsimetu, jog džiaugiuosi, kai pavyksta įveikti kompiuterinį priešininką. Aš iš tikro džiaugiuosi. Aš neapsimetu, jog esu supykęs, kai pralaimiu. Aš ištikro esu supykęs (fak, kompas mane įveikė). Čia glūdi komp. žaidimų esmė ir patrauklumo paslaptis.

Ar geriau, vis dėl to, yra žaisti su žmonėmis akis į akį? Aišku geriau. Bet neturiu tiek krepšiniu besidominčių draugų, kad galėtume žaisti krepšinio aikštelėje. Vieniems šeima, kitiems darbas, treči namus įsirenginėja. Nuo studijų laikų daug metų kamuolio rankose nelaikiau.

Tiesą sakant, ir ant kompo krepšinį esu labai seniai žaidęs. Gal prieš kokius du metus. Nebegrišiu prie šito daugiau.

Virtualus mandagumas

Norėčiau papasakoti apie mandagumo ritualus virtualioje erdvėje.

Pirmiausiai pakalbėkim apie multichatus, tokius kaip IRC. Kai žmogus prisijungia į kanalą jis (arba jo skriptas) parašo „labas“ tai 5 simboliai ir jeigu rašo pats net 5 sekundės sugaišto laiko! O jeigu rašo „sveiki“ tai čia net 6 simboliai! Tokią beprasmę eilutę turi priimti ir mano kompiuteris, bei saugoti ją log failuose. Kaip manote kiek kartų log failai būtų mažesni, jeigu iš jų ištrintume visus pasisveikinimus? Blogiausia, kad toks pasisveikinimas yra tik pradžia, naujai atėjusiam žmogui į pasisveikinimą atsako dar mažiausiai 2-3 neturintys ką veikti piliečiai. O jeigu toks pasisveikinimo ritualas atliekamas dideliame kanale, tai jau jį galima pavadinti masiniu flūdu, kadangi naudingos informacijos kiekis.... naudingos informacijos? Atsiprašau, šitie žodžiai neturėjo patekti į šią temą.

Realiame pasaulyje, kai susitinkame pirmą kartą žmogų pasisveikiname, kai susitinkame antrą kartą sakome „jau matėmės“. Tuo tarp virtualiame pasaulyje kažkodėl žmogus atėjęs į kanalą pasisveikinęs pasėdėjęs kelias minutes, išėjęs ir vėl grįžęs po poros valandų vėl kartoja tą patį ritualą. Kodėl?

Jeigu žvelgtume platesniu, viso pasaulio aspektu, tai sąvoka „šiandien jau matėmės“ iš viso taptų beprasmė, juk galbūt jums tai viena ir tapati diena, o koks nors amerikietis pasėdėjo vakare, nuėjo išsimiegojo ir vėl prisijungė iš ryto... Taigi ar verta teršti kanalus beprasimiai žodžiais?

Dabar pakalbėkime apie kitą chatų rūšį – privačius tokius kaip icq, skype, googletalk, jų tiek daug, kad būtų galima netgi atskirą temą parašyti vien tik iš jų pavadinimų.

Taigi, aš, tarkim, sėdžiu prie kompiuterio ir atlieku kažkokį veiksmą. Ir iššoksta programos langas su žodžiais „labas“, po kokios minutės tie žodžiai dar pasipildo „Kaip sekasi?“. O aš sėdžiu ir galvoju „go to hell“. Aš tikrai žinau, kad žmogui, kuris man rašo vienodai šviečia kaip man sekasi ir jis tikrai nekvies manęs į pasimatymą (net jeigu ir kviestų, tai taip galėtų iškart ir parašyti). Tai kokio velnio jis man rašo? Vadinasi nori kažko iš manęs, tai kodėl tada negalėtų iš karto parašyti ko jam reikia, be visų šitų apsimestinių žaidimų?

Jeigu aš bučiau kultūringas turėčiau atsakyti į jo klausimą „Ačiū. Gerai“, be to turėčiau atlikti atsakomąjį veiksmą „O kaip sekasi tau? Kaip šeima? Kaip vaikai?“, tuomet jis turėtų atsakyti. Ir taip šis užburtas „mandagumo“ ratas tęsis tol kol kas žmogus parašęs pranešimą prisimins, jog kažko iš manęs norėjo ir ryšis to paprašyti. Kiek laiko būtų sutaupyta, jeigu jis būtų paprašęs iš karto?

Realiame pasaulyje sveikindamiesi vyrai paduoda ranką, tai labai senas ritualas, reiškiantis, jog jie neturi ginklų ir atėjo su taikiais ketinimais. O kokia prasmė pasisveikinimo virtualiame pasaulyje? Aš nematau jokios, tai eterio teršimas ir laiko gaišimas. Taigi, kai man kita kartą rašysite mandagumo frazes galite ir pamiršti, aš nesupyksiu, bet nepamirškite iškart paminėti reikalo esmės.

Kaip nužudyti mane pokalbių programos pagalba

(šis straipsnis buvo publikuotas portale elektronika.lt ir žurnale „Kompiuterija“)

Aš greičiausiai nepirmas ir nepaskutinis aiškinantis, kad teisingai naudojantis pokalbių programa, ji gali padidinti jūsų darbo produktyvumą, o ne sumažinti, kaip kad dažniausiai dabar būna. Tuo labiau ir pats ne pirmą kartą nagrinėju šią temą, anksčiau kalbėjau apie virtualų mandagumą. Dabar pabandysiu pristatyti keletą taisyklių kaip mano nuomonę (ne)turėtų būti naudojama pokalbių programa.

1) Elkitės taip kaip elgiatės kalbėdami telefonu. Kai skambinate sakote „labas“, galbūt jeigu skambinate į laidinį telefoną pridedate „gal galima pakviesti Antaną?“. Pamirškite visa tai. Jeigu turite klausimą, tai taip ir rašykite, taupykite savo ir kitų laiką. Žodis „labas“ turbūt labiausia nervuojantis raidžių derinys virtualiuose pokalbiuose. Kai kurie gali pasakyti, jog kam klausti, jeigu nežinai kada gausi atsakymą, galbūt po dviejų valandų jums atsakymo nereikės. Tuomet galima pasinaudoti kitomis frazėmis „QQ“ (skaitosi „kuku“) arba „esi?“. Blogiau už „labas“ gali būti tik „ar galiu užduoti vieną klausimą?“ mano atsakymas: „taip, jau uždavei“.

2) Būtinai paklauskite kaip man sekasi. Pamirškite ką jus mokė apie mandagumą, pakartosiu dar kartą negaiškite savo ir kitų laiko. Jeigu jūs klausite kaip man sekasi ir aš neturiu ką veikti jums teks išklaudyti dviejų valandų pasakojimą, jeigu jums tikrai kažko kito reikia iš manęs ar galėsite laukti dvi valandas? Jeigu aš neturėsiu, nuotaikos ar laiko atsakysiu trumpai „gerai“, bet jeigu jūs po to prašysite kažką panašaus „gal galėtum padėti...“, tuomet tikrai susinervinsiu. Kam klausti, to ko nenori žinoti?

3) Visada parašykite „viso gero“. Pokalbio pabaiga yra tuomet, kai vienas iš pokalbio dalyvių parašo paskutinį sakinį. Jeigu po to pusvalandį, valandą ar daugiau nėra jokių replikų, tai kokio galo po dviejų valandų aš turiu gauti žinutę „tai aš jau einu, labos“? Pokalbis pasibaigė jau senai, čia jums ne telefonas.

4) Pokalbių programos statusas svarbu. Dažniausi programų statusai yra „online“ – sėdi prie kompiuterio, „away“ išėjęs, „N/A“ – senai išėjęs. Tačiau jeigu mano programa rodo „online“ tai visiškai

neriškia, kad aš sėdžiu prie kompiuterio, galbūt ten sėdi mano brolis, kuris lošia kokį nors „super mine sweeper“. Kita vertus jeigu statusas „N/A“, tai dar nereiškia, kad aš nesėdžiu prie kompiuterio, galbūt aš žiūriu filmą ir nenoriu, kad man kas nors trukdytų.

5) Reikalaukite atsakymo iš karto. Jeigu aš sėdžiu prie kompiuterio, tai greičiausiai aš dirbu ir mano darbas man svarbesnis nei pokalbis su jumis. Kita vertus, jeigu aš nedirbu, tai turbūt todėl, kad dar 15 snukučių, tokių kaip jūs trukdo man tą daryti. Bet kokiu atveju aš tikrai neatsakysiu iš karto.

6) Siųskite daug nuorodų be komentarų. Dabar kai kurių puslapių nuorodos yra draugiškos vartotojui (pavyzdys: <http://pixel.lt/acid2-test.html>), bet mano - ne, ir tokių puslapių vis dar dauguma. Jeigu siunčiate nuorodas, būkite malonus pridėkite komentarą apie ką yra tas puslapis. „must read“ nėra komentaras. Nuorodų siuntimas be komentarų, ypač jeigu jūs neesate mano „contact list“, yra trumpiausias kelias iki „ignore list“.

7) Siųskite daug failų . Nesiųskite jokių failų, prieš tai neatsiklausę leidimo. Na ir kas kad aš turiu yahoo vartotoją pokalbių programoje, bet tai nereiškia, kad aš negaliu naudoti kokio nors kito kliento (pvz. trillian), arba dar blogiau būti prisijungęs iš internetinio puslapio, kuris tikrai nepalaiko failų siuntimo. Nesiųskite failo prieš tai nepapasakoję kas ten yra, jeigu tai jūsų nuotrauka, kur jūs sėdite duše su bikini, tai greičiausiai aš jos neturiu, bet jeigu tai koks nors trumpas filmukas kaip trys pingvinai pargriūna, tai labai tikėtina, jog kažkas kitas jus aplenkė ir atsiuntė man tą filmuką anksčiau.

8) Tik vienas žodis. Nerašykite po vieną žodį, bent jūs tikrai ruošiate mane nužudyti lėta mirtimi: numarinti mane badu, belaukiantį, kol jūs sugebėsite pabaigti savo mintį. Tai turbūt labiausiai užknisantis dalykas. Vieni žmonės sako, kad rašydami po vieną žodį, padaro mažiau klaidų, koks skirtumas klaidos? Visi jas daro.

9) Naudokite daug santrumpų. Iš tiesų žinau tik vieną lietuvišką santrumpą nzn, kuri reiškia nežinau. Visos kitos man girdėtos santrumpos yra angliškos, jeigu tas žmogus su kuriuo jūs kalbate priešingai nei jūs nėra virtualių pokalbių maniakas, ką jis turėtų pagalvoti kai jūs jam parašysite BRB? Begemoto rėksnio belaukiant? Gal kas žino originalesnę iššifravimą?

awx

šiaip gana taikliai čia parašei. pastebėjau ir mane erzinantį dalyką - prieš einant į darbą, palieku kompiuterį ir siuntimams, ten aišku ir bendraut galima, ir grįžęs namo stebiuosi kai kurių lietuvių atkaklumu - kas keliolika minučių to paties žmogaus: "labas, ar esi? kur tu? ei! aš su tavim kalbu!". galiausiai paskutinis sakinyš po kelių valandų nervatriobkės (kuri man apskritai jokių emocijų nesukelia)- "nu visą dieną kalbinu, ar atsiliepsi, kiek gi galima". patinka vat kai kuriems ilgi monologai.

Interpretacijos. Komentarai

Man patinka komentarai, labai patinka komentarai. Kartais juose perskaitai tokių dalykų apie ką niekada nebūtum pagalvojęs, apie ką tikrai nerašei, bet pasirodo parašei... Na... Bent jau skaitytojas tuo yra šventai tikras, nes tai užgavo jo... ką nors, kad ir kas tai būtų...

Interpretacijos. Labai šaunu interpretacijos. Aš prisimenu, kad mokykloje nekęsdavau jų rašyti.

Mokykloje mokytojas sakydavo, kad interpretuodami kūrinį turime sužinoti kaip jaučiasi lyrinis aš, kurio negalima niekaip tapatinti su autoriumi. Turime interpretuoti TEISINGAI, nieko nepridėdami nuo savęs. Šlamštas. Užmiškite viską, šis pasakojimas ne apie mokyklą. Šis pasakojimas apie mintis, žodžius, rašinius, komentarus. Šis pasakojimas apie interpretacijas.

Interpretacija tai funkcija, kuria žmogus atlieka nuolatos, dar blogiau interpretacijos išėiga, rezultatas t.y. tai ką žmogus pagalvojo priklauso tik nuo jo nuotaikos, nusiteikimo ir gal dar truputėli žinių. Jeigu atkreipėte dėmesį aš nepasakiau, kad interpretacija priklauso nuo kūrinio. Tas pats tekstas skirtingiems žmonėms sukelia skirtingas emocijas. Hm...įdomu kaip taip gali būti, juk tekstas tai tik negyvi simboliai? Gana kalbėti abstrakčiai paimekim pati paprasčiausia pavyzdį kur viskas matosi akivaizdžiai: Reikia tik

paprašyti... ir gausi ko nori. Iki šiol ten tebuvo tik keturi komentarai, bet už tai kaip aiškiai matosi tarp jų takoskyra. Du žmonės džiaugiasi balionėliais, jiems tai patinka, ar galiu juos pavadinti vaikais? Antras klausimas: ar ta istorija buvo apie balionėlius? Galbūt, galbūt ne. Faktas yra tik tai, jog balionėliams buvo skirta viena pastraipa, nei daugiau nei mažiau.

Kiti du žmonės piktinasi, kad aš juos auklėjau. Jie vaidina suaugusiuosius, ir todėl privalo piktintis, kai kažkas bando jiems įpiršti tas idėjas, kurios jiems nepriimtinos. Aš norėčiau pavadinti juos apsimetėliais arba nesubrendėliais, bet po to jie dar išsižeis. Kaip taip galima elgtis su savo skaitytojais? Bet ar ši istorija apie tai? Galbūt, o galbūt ne.

O ar ankstesnis mano pavyzdys buvo noras ką nors paauklėti? Galbūt, o galbūt ne. Viskas priklauso tik nuo pačio skaitytojo, kas jam svarbiausia, tik tą jis ir pastebės, tik ten jis ir sudės akcentus.

Įdomiausia stebėti ginčus. Kai du žmonės drabstosi purvais, o linksmiausia yra tai, kad jie nesiklauso vieni kitų, jie negirdi argumentų, tačiau kelia labai daug purvo, jiems būtina pažeminti kitą ir įrodyti savo teisimą. Jeigu jie nesiklauso vieni kitų, tai iš kur tas purvas? Iš jų pačių vidaus. Taip.

Aš turiu nedidelę problemėlę, mėgstu savo teiginius paremti vaizdingais išsireiškimais, palyginimais. Kartais ginčiuose, pabandau išsakyti savo nuomonę ir tik po to suprantu, kokia tai buvo klaida. Jeigu aš pasakau, jog „šūdas yra gera traša“. Tai dažniausiai reakcija būna tokia: „kaip tu drįsai mus visus išvadinti šūdais?“ Bet ar aš juos pavadinau šūdais? Galbūt, galbūt ne. Ar aš kalbėjau apie trašas? Galbūt, galbūt ne.

Interpretacijos. Interpretacijos tai nuostabu. Man patinka skaityti svetimas interpretacijas, užsimesti kaukę ir pažvelgti iš šono, neutraliai. Linksma, juokinga matyti kaip žmonės nesusikalba, bet taip aktyviai gramalioja žodžius!

Komentarai. Komentarai yra puiku. Man patinka skaityti komentarus, juose sužinai tiek daug, ko nepasakei, ko niekuomet nebūtum pasakęs...

AbsS

Interpretacijos priklauso ir nuo kūrinio, veiksmo, žodžio ir t.t. ir pan., ar ne? Juk niekas neinterpretuoja kažkokio visiško nieko vien savo nuotaikos ir pan. dėka :) Reikia interpretacijos objekto, tad nuo objekto priklauso kažkiek ir pati interpretacija. Kiek labai, galima svarstyti daug ir nuobodžiai. Beja, komentarai gerai, nes kartais pamatai ką ir parašei, o daug dažniau pamatai kokie žmonės yra komentotojai.

Lina - nattyte

interpretacija interpretacijai nelygu. :)) Ir ne visada linksma kai žmonės nesusikalba,:((arba tiksliau man nelinksma kai aš nesusikalbu..)) Ir tada interpretacijos, kurios šiaip jau man dažniausiai yra labai idomios :))), nes giliai dzin ka kas pagalvos, (o tai, šiaip ar taip idomu ir apie interpretuotoja daug pasako),pasidaro skaudzios.. Nemegstu simta kartu apgalvoti ka sakau, nes megstu sakyti tiesiai, o vat imu tada ir pradedu svarstyt: to sakyti negaliu, nes.. to sakyti negaliu, nes.. nes nezinau kaip gali mane interpretuoti, nes interpretacija gali smigti peiliu ir gal ne tik i mane.. Uoj.. turbut vel galiu but neteisingai suinterpretuota :) nu bet nieko tokio :) šiandien man turbut giliai dzin ;) ir jei ka.. numatant i prieki.. (vdruk kas painterpetuos): man tai irgi patinka rasti komentarus, kad ir labai retus :D savo blog'e (nuu atitinkamai ir irasai reti..) o sminga biski kitos interpretacijos :P

Blogio šaltinis

Blogio šaltinis – tėvai

Šią seriją norėjau pradėti nuo pasakojimo apie mokyklą, tačiau pagalvojęs supratau, kad atėję į darželį vaikai jau turi savo nuomonę. Darželyje paklausus vaikų ko jie nori būti užaugę, jie jau žino. Antanukas

užaugęs norėtų būti statybininku, Onutė – siuvėja, Jonukas – bomžu...

Po didelės traumos – gimimo (jeigu tai malonumas, tai kodėl nei vienas neatsimena?), vaikas iš mažos uždaros erdvės patenką į didžiulę.. beribę... Pirmoji klaida, kurią padaro tėvai – tai vaiko kambarys. Jūs tikrai manote, kad mažas net metų neturintis pyplys džiaugiasi turėdamas savo kambarį?

Turbūt visi žino posakį „miega kaip kūdikis“. Aš nenorėčiau taip miegoti. Kažkodėl visi įsivaizduoja, kad tas posakis turėtų reikšti ramų miega, bet juk iš tiesų taip nėra, kūdikiai nemiega ramiai. Miegas tai tik stresinė reakcija į siaubą. Norėdamas nematyti pavojaus strutis kišą galvą į smėlį, vaikas irgi elgiasi panašiai, jis stengiasi užmigti, kad nematytų tos beribės erdvės. Vis kas ko kūdikis trokšta, tai jausti motinos šilumą. Pažiūrėkime į gyvūnus nei katės, nei šunys nesitraukia nuo savo vaikų nė per žingsnį, o kai kas nors nori jos vaikus paimti į tą žiūrį labai nedraugiškai. Tačiau žmonės kažkodėl savo vaikus paguldo lovytėje dideliame nuosavame kambaryje...

Vaikas auga, jis dar nemoka kalbėti, tačiau jis supranta kas vyksta aplinkui ir mokosi. Kas būtų jeigu tėvai pakeltų ginčą vaiko akivaizdoje? Čia prisimenu vieną pasaką iš vaikystės. Tėvai žiema pasikinę arklus išvežė senelius į mišką. Grįžę žiūrį - vaikas tampo rogutes, ir klausia jo: „ką tu čia darai?“ o vaikas paaiškina, kad treniruojasi ir kai tėvai pasens juos išveš į mišką. Moralas turbūt aiškus, net jeigu vaikas ir nemoka kalbėti, jis viską dedasi sau į galvą ir suaugęs taip jis gali elgtis su savo tėvais, bet blogiausia jeigu tai atsisuks prieš jo vaikus.

Vaikas jau moka kalbėti, tačiau pasaulio jis nepažysta ir tenka remtis tuo ką sako tėvai, tačiau ar visuomet tėvai būna teisūs? Pažystu šešių metų vaiką, kuris nevieną vyresni aplenktų rungtyje „kas greičiau išgers bokalą alaus“. Taigi kokia ateitis laukia tokio vaiko?

Pasidairykime aplinkui, kiek daug šeimų gyvena išsiskyre ir pasidalinę vaikus. Įsivaizduokit, kad vienišas tėvas augina mergaitę ir ką jis gali papasakoti apie moterų pasaulį? O jeigu vieniša moteris augina berniuką? Kas su juo loš krepšinį, kas važiuos žvejoti, kas padės sukalti inkiliuką?

Nenoriu pasakyti, kad visi tėvai yra blogi, tačiau mes suaugusieji labai dažnai nepagalvojam ką sakom vaikams. Kažkur skaičiau (kai noriu pasirodyti rimtas ir solidus visą laiką užmirštu svarbiausius dalykus) teiginį, jog žmogaus charakteris, elgesys ir kitos savybės kurios lemia sprendimus ir žmogaus ateitį susiformuoja iki septinių metų. Taigi, gaunasi kad tėvai labai įtakoja savo vaikų gyvenimą.

Vaikai idealizuoja pasaulį, kuria svajones, tačiau labai dažnai tėvai pasirėmę savo patirtimi jas griaua sako, kad tai neįmanoma. Kažkada aš buvau užsirašęs į jaunųjų žurnalistų būrelį, bet kai tėvai pareiškė, jog aš nemoku rašyti. Kas žino galbūt dabar būčiau garsus žurnalistas? Nepagalvokit - nesiskundžiu. Tiesiog kartais tėvai elgiasi tikrai neapgalvotai.

Grįžkim nuo to ko pradėjom t.y. prie Jonuko. Jeigu vaikas šeimoje buvo nepageidaujamas, tai jis kas diena girdės piktus tėvų niurnėjimus, jam kasdiena sakys jis nevykėlis, kad jis nieko negali pasiekti ateityje. Kas kuo taps toks žmogus užaugęs?

Blogio šaltinis – Mokykla

Kaip jau supratote praleidžiu darželį. Tai darau dėl kelių priežasčių: pirma – nevysi vaikai lanko darželius, antra – tai ta pati mokykla tik kitas pavadinimas ir pastatas.

Atėjęs į mokyklą vaikas patenka į visiškai naują aplinką, čia jam reikia susipažinti su kitais bendraamžiais. O kas jeigu vaikas nepritaps? Kartais klasėse pasitaiko atstumtųjų, bet taip būti neturėtų. Įdomiausia jog, jeigu vienoje mokykloje vaikas būna atstumtasis tai perėjęs į kitą jis gali tapti lyderiu. Atstumtasis vaikas mokykloje neturi draugų, būna vienas, jis neišmoksta bendrauti. O kas gali pasakyti, jog šiais laikais bendrauti nėra svarbu?

Antroji problema – tai mokytojo požiūris į mokinį. Jeigu mokytojui vaikas nepatinka tai ką daryti tuomet? Sakylim, kad vaikas dar tik pradinukas, dar tik mokosi skaityti ir mokytojas visiems girdint pareiškia, jog jis yra kvailys. Po to tą patį pasako tėvams. Ką daryti vaikui? Pirmiausia, be abejo vaikui labai svarbus

tėvų palaikymas, o jeigu jo nėra?

Kitas dalykas, tai visai logiška manyti, jog niekas nenorėtų būti išvadintas kvailiu, taigi vaikas pabandys kažkaip nesutikti su šiuo teiginiu, jam pasipriešinti. Tačiau kaip gali pasipriešinti mažas vaikas dideliam baubui? Pagalvokit patys, ką darydavote kai nebelikdavo jokių variantų. Vienas variantas lieka visada – tylusis protestas. Tokiu atveju vaikas nieko nesako, tačiau būtinai nedaro taip kaip liepia mokytojas. Prisipažinkit, jog ir patys kartais taip elgdavotės, galbūt ne tokioje situacijoje, ne tokiomis aplinkybėmis. Visai kitaip elgtųsi sakykim koks nors dešimtokas ar vyresnis. Toks pilietis jau moka nevieną užsienietišką, be abejo, necenzūrinį žodį, kuriuo gali išvadinti savo mokytoją. Aišku ir mokytojas skolingas neliktų, ir jau ne pastabas rašytų, bet greičiausia mažintų pažymius.

Tiek vienu, tiek kitu atveju pasirodo, kad vaikas yra blogas, jis tarsi atsiduria už įstatymo ribų. Tačiau, man kažkodėl neteko girdėti nei vieno oficialaus atvejo, kai blogu būtų pripažintas mokytojas. Ne kartą teko girdėti istorija, kai mokytojas pareiškė, jog pakelsiu tau pažymį ir išvesiu šešis, jeigu stosi į profkė. Ką daryti tokiu atveju? Juk tai akivaizdus spaudimas.

Lietuva neturtinga šalis ir vaikai negali turėti po dvi knygas – vienas namuose, o kitas mokykloje. O juk būtų tikrai neblogai ar ne? Nereiktų taisyti didelių kuprinių. Neiškryptų vaikų stuburas. Kiekvienam mokytojui rūpi tik, jo dalykas ir jeigu bandai daryti kompromisą - neštis nevisas knygas, tai mokytojas, tuoj pat tave apšauks, arba net išvarys iš klasės.

Tęsiant temą, dėl to kad kiekvienam mokytojui rūpi tik jo dalykas, pažiūrėkim kiek namų darbų reikia padaryti. Kiekvienas mokytojas užduoda tiek, kad rodos, prie jo vieno galėtum sėdėti visą dieną. O kada vaikams džiaugtis gyvenimu ir jaunyste? Jeigu seniai pirdžiai nesidžiaugia tai ir kitiems nereikia?

Viena iš įdomesnių praktikų mano laikais buvo užklasinis skaitymas, nežinau ar jina dar taikoma kur nors, bet mano laikais per trimestrą reikėjo perskaityti 10 knygų. Iš vienos pusės mes buvom priversti išmokti skaityti, tačiau iš kitos... kas galėtų pasakyti, jog tai ne akių gadinimas? Aišku, jeigu skaityti tokias knygas kaip „Du gaideliai“, tai didelės problemos nesusidaro, bet jeigu paėmus kokia rimtesnę nuo 100 puslapių ir daugiau... Daugoka ane? Prisipažinsiu, kad tada niekaip nesugebėdavau perskaityti tiek rimtų knygų.

Be mokinių tarpusavio problemų, ir mokinių ir mokytojų santykių yra ir dar vienas „didžiulis džiaugsmas“ – taip, tai baigiamieji egzaminai. Nervų tampymu kitaip ir nepavadinčiau. Aukšti valdžios vyrai nusprendė, jog nervų sugadinta būtų mažiau, jeigu egzaminai vyktų dažniau... Todėl nutarė, kad reiktų juos laikyti po ketvirtos, aštuntos, ir dvyliktos klasių. Įdomu kodėl aš abejoju tokio sprendimo efektyvumu?

Iš tiesų pasiūlyti ką nors geresnio sunku, bet galima pabandyti. Visi puikiai žino posakį „ir savo sienos padeda“, tai kam gi tie egzaminų centrai? Kodėl nebūtų galima laikyti mokykloje? Ko dar norėtusi? Kad elgtųsi kaip su žmonėmis. Visos tos kratos, mobiliųjų atėmimas, nepadeda, bet prideda streso. Po to visus suvaro į kokią nors sporto salę, kur taip dušna, kad neįmanoma sėdėti ir prašau spręskit matematinius galvosūkius.

Kol kas tai utopija, bet pabandykit pasvajoti, jog ateinate į patalpą, kurioje egzaminą laiko tik jūsų klasė, patiestas kilimas, minkštos kėdės, kompiuteriai, mineralinio buteliukai. Ir visa tai stovi ir laukia jūsų egzamine. Manau, kad ir nervų mažiau ir rezultatai būtų geresni. O jeigu dar rezultatų nereiktų laukti pora savaičių...

Blogio šaltinis – draugai

Niekaip negalėjau išsirinkti, kuriuo posakiu pradėti šią temą, todėl skelbiu abu: „su kuo su tapsi tu ir pats tapsi“, „pasakyk man, kas tavo draugai ir aš pasakysiu kas tu“. Abu posakiai yra teisingi ir parodo kokie svarbus draugai yra mūsų gyvenime.

Draugai, manyčiau, antrasis pagal svarbumą, po tėvų, labiausiai įtakojantis mūsų gyvenimą dalykas.

Priešingai nei mokykla, kurios įtaka mes stengiamės atmesti, ir kuri gali mus sužlugdyti, draugai reikalingi tam, jog mus išaukštintų, nors tai nereiškia, kad jie bus tik teigiami herojai.

Iš kur atsiranda draugai? Na, neveltui šią temą pasirinkau po mokyklos, juk draugus mes susirandame tik vaikystėje, jaunystėje, nes po to prasideda darbas, atsiranda šeima ir jie užima visą mūsų dėmesį, nebelieka laiko draugams. Paprastai draugais tampa kaimynystėje gyventis vaikai, su kuriais mes iš pradžių einame žaisti smėlio dėžėje, vėliau krepšinį, futbolą ar kokius kitus žaidimus. Draugais tai pat tampa mus klasiokai, o vėliau jau universitete, jais gali tapti ir mūsų grupiokai.

Pirmieji mūsų draugai – penkiamečiai vaikai dar nedaro didelės įtakos mūsų gyvenimui, nes manyčiau, jog tokio amžiaus piliečiai vis dar mąsto daugiau spontaniškai nei sąmoningai. Tokie globalus klausimai kaip: „kas bus mūsų vadas?“, „ką mes darysim?“ (o darysim tą ką vadas pasakys) iškyla pora metų vėliau. Tokiame amžiuje, vaikai te nori turėti, tokį patį arba geresnį žaislą nei jų draugai. Taigi, pirmasis gyvenimo periodas priklauso tik nuo tėvų. Tačiau vaikai auga, tėvų autoritetas mažėja, o draugų didėja. Sakoma, kad mes negalime pasirinkti tėvų, bet galime pasirinkti draugus. Čia teoriškai. Ta proga norėčiau papasakoti vieną anekdotą. *„Petriuk, kodėl tu draugauji su tokiais blogais vaikais kaip Tomas ir Marius, o nedraugauji su gerais kaip Aurimas ir Darius?“* „Aš norėčiau, bet Aurimo ir Dariaus tėvai neleidžia jiems su manim draugauti“ Ar tai reiškia, kad tėvai parenka mums draugus? Ne, tiesiog kartais jie mus stengiasi apsaugoti.

Bet užteks tų lyrinių išvedžiojimų eikim prie reikalo. Kaip jau minėjau ilginiui tėvų įtaka mažėja, o draugų didėja. Kas gi kitas, jeigu nedraugai pasiūlo užtraukti pirmą dūmą? Tiesa, remiantis mūsų šalies papročiais, pirma taurelę šešių metų vaikui (kartais ir jaunesniam) pasiūlo vis dar tėvai, atseit paragauk, nors skoni žinosi. Na, o kai skoni jau žinai, draugams pasiūlius taurelę, kodėl gi reiktų atisakyti? Kas po to atremia girta kaip šliurė į duris ir paspaudę skambutį pabėga? Su kuo eini į klubus ir jiems pasakius: „čia pora tablečių, kad atsipalaiduotum“ ar gi galima atsisakyti? Vėliau reikia daugiau. Po to ant prikolo einame visi gąsdinti bobučių. Paskui gąsdinti pasidaro jau nebeplikolas, reikia atimti rankinuką. Tada paaiškėja, kad rankinuke būna pinigų, o kodėl gi nepabandžius dar kartą? Ratas sukasi, kiekvieną dieną mums reikia naujų iššūkių, naujų nuotykių, o kada sustoti? Pabandysi sustoti, draugai sakys nestabdyk, negi esi bailys ir nesugebi pasmaugti bobutės?

Greičiausia viskas yra ne taip ir galbūt ne kaip blogai. Tačiau kai esi nevienas, drąsiau, vis tik bandos jausmas. Jeigu visi taip daro, tai negi leisi sau būti baltai varnai. Paimkit bet kuria grupuote, pavyzdžiui pankai: jie rengiasi iššaukiančiai, atrodo iššaukiančiai, jie nori išsiskirti iš minios, bet vienas nuo kito jie visai nesiskiria. Aišku, šiuo atveju, priklausymas bandai gal ir nėra taip blogai, bent jau kol neskriaudi kitų ir nežaloji savęs.

Kartais atrodo, jog vaikai nieko blogo nedaro, tačiau... Kai einu paskui mazgus, kraupstu klausydamas jų kalbų, ne gi ir aš būdamas jų amžiaus taip kalbėjau: tik kas trečias žodis ne keiksmazodis? Taip, jie nori būti suaugusiais, jei suaugusieji taip kalba, tai kodėl jiems negalima? Jeigu bent vieno iš jų tėvas pasako daugiau keiksmazodžių per valandą, nei kitų žodžių, tai vaikas taip kalba su draugais. O kadangi tas vaikas yra krutas, tai jį mėgdžioja visi... Tai tik keiksmazodžiai, bet argi ne nuo to viskas prasideda? Argi ne nuo titulo „madingiausiai rajone besikeikiantis paauglys“ ?

Taip, aš ironizuoju, bet kai prie manęs priėjo visai pyplys ir pasakė: „gal turi užrūkyt?“, tuomet ironizuoti tikrai nesinori. Aš taip ir nuėjau išsižiojęs nesumetęs, ką tokiam mazgui atsakyti.

Blogio šaltinis – Universitetas

Baigę mokyklą visi skubame stoti į universitetą, deja, vis dar ne dėl žinių troškimo, bet dažniausiai iš reikalo ir dėl tėvų spaudimo.

Atėjus iš mokyklos į universitetą iš karto galima pastebėti vieną teigiamą dalyką: pagaliau jus laiko žmonėmis. Niekas nebetujina, dabar visada turite teisę išsakyti savo nuomonę (arba beveik visada...). Bet

geri dalykai tuo ir baigiasi.

Pirmasis blogas dalykas tai, kad labai jau dažnai universitetiniai dalykai yra per daug teoriniai ir neturi jokio ryšio su praktika. Koks tikslas užkrauti galvą tuo ko niekada gyvenime nereikės? Ne gana to, kad jie yra teoriniai, bet dar atsilieka nuo šiuolaikinės realybės keliais dešimtmečiais. Kartais atrodo, kad vienas kitas dalykas, yra sukurtas tik tam, kad būtų už ką dėstytojui mokėti atlyginimą. Bet juokingiausia, jog aukšti universiteto valdžios atstovai, kurie lyg ir turėtų stengtis pateikti geresnę programą studentams, tik guščioja pečiais ir sako: „Taip, mes žinom, bet nieko negalim pakeisti. Negalim taip imti ir atleisti dėstytojo. Negalim panaikinti šito dalyko iš programos, nes reikia derinti viską su švietimo ministerija...“ ir t.t.

Antras blogas dalykas – dėstytojai. Jie ateina, tik tam kad išdėstytų savo dalyką, bet visiškai nesistengia sudominti studentų. Iš patirties galiu pasakyti, kad geriausiai dėsto tie žmonės, kurie praktikoje susidūrė su savo dėstoma sritimi. Tie kurie toje srityje dirbo ir nevienus metus. Kiek tokių yra universitete? Deja, nedaug... Taigi, kas tuomet belieka? Ką daryti, jeigu dėstytojas reikalauja atsakymo žodis į žodį kaip parašyta jo pačio išleistoje knygoje? Aš sutinku, kad skaičiuodamas matricas matematikoje daug interpretacijų nepadarysi. Bet kodėl negalima teorinių klausimų atsakyti savais žodžiais, taip kaip aš juos suprantu? Kodėl aš turiu kalti (daryti špargalkes) viską žodis žodinė?

Trečias blogas dalykas – visur reikia stumti savus. Žinot, universitete yra toks stebuklingas daiktas kaip privalomai „laisvai pasirenkami dalykai“. Jie pateikia sąrašą, aišku, tik to fakulteto, kuriame studijuoji, dėstytojų dėstomais dalykais ir prašom rinktis. O jeigu manęs nedomina nei vienas dalykas iš sąrašo? Iš tiesų studentas gali rinktis iš visų universitete dėstomų pasirenkamų dalykų, teoriškai. Praktiškai, manot, jog taip lengva, pasirinkti dalyką, dėstoma kito fakulteto dėstytojų? Deja... Bet grįžkime prie sąrašo. Įdomiausia, jog ir tas pateiktas sąrašas nėra geras, dažniausia pusė dalykų nėra dėstomi (ir turbūt niekada nebuvo), bet niekas apie tai neinformuoja studento, o po to kai jau pasirenki, tai turėk bėda...

Universitetas, tai aukštesnis žingsnis gyvenimo link. Kokio gyvenimo? Kai buvome vaikai, darželyje lipdydavome visokius plastelininius gyvūnus. Deja, universitetas neskatina kūrybiškumo. Jo tikslas sukurti vartotojų visuomenę, neveltui dabar einant dirbti pardavėja į saulutę reikia aukštojo išsilavinimo... Gerai, gerai aš ironizuoju. Netikit, kad universitetas neskatina kūrybiškumo? Paprastas pavyzdys, kiek iš tų, kurie studijuoja KTU yra girdėję apie Technoramą – KTU pasiekimų parodą. Tai taip slepiama nuo studentų, kad... Keista, prodekanai vis skundžiasi, kad niekas nenori atstovauti fakultetui. Kandidatus pademonstruoti savo darbus parenka katedrų vedėjai. Neduok Dieve, atsiras koks saviveiklininkas, kuris pats užsimanys sudalyvauti parodoje...

Vat toks tas gyvenimas, vat toks tas universitetas. Vietoj to, kad verstų mus mąstyti, kad žadintų kūrybiškumą, tik moko, jog reikia laikytis kvailų taisyklių ir susitaikyti su padėtimi, vis tiek geriau nebus. Svarbiausia viską iškalti mintinai!

Kalėdinis farsas

Vaikai ar buvote geri šiemet? Parašykite laišką seneliui šalčiui ir jis atneš jums jūsų trokštamą dovanas. BET nepamirškite dovanas gauna tik geri vaikai, jeigu būsit blogi negausit nieko.

Idiotizmas. Ir nieko nebesinori pridurti daugiau.

Ar jus auklėjo taip? O gal panašiai? Tuomet aš jus užjaučiu, jūsų tėvai buvo labai žiaurūs žmonės. Nors galbūt jie to ir nenorėjo... Bet kaip sakoma: nežinojimas neatleidžia nuo atsakomybės.

Apie ką aš? Apie žmones pasmerktus būti vargšais. Apie žmones pasmerktus tapti blogais. Apie neturtingus vaikus.

Įsivaizduokite situaciją: neturtingų tėvų vaikas, nori ryškiai raudono Ferrari modeliuko, kuris kainuoja tik porą šimtų litų. Savaiame suprantama, kad ir kaip tėvai mylėtų savo vaiką, ir net jeigu jis būtų vienturtis, vis tiek NEgali nupirkti tokios brangios dovanos. O dabar linksmoji dalis. Tėvai nekalti, kad yra

neturtingi. Tėvai nekalti, kad vaikas Kalėdų proga negaus svajonių žaislo. Dėmesio kulminacija. Kaltas pats vaikas, nes jis buvo BLOGAS! Kvailas triukas su seneliu šalčiu, geras pasiteisinimas tėvams, kurie negali ir... O ar kas nors pagalvojo apie vaikus? Apie tai ką jiems sukelia šita situacija? Juk tai stresas, trauma, nepilnavertiškumo kompleksas.

– *Aš dovanų gavau pliušinį kupranugarį. O ką gavai tu?*

- *O aš šiais metais buvau blogas. Man Senelis šaltis man atnešė megztuką.*

Vaikai užauga. Ateina laikas, kai jie nebetiki Seneliu šalčiu. Ateina laikas, kai jie supranta, jog tai tėvai pirko jiems dovanas ir dėjo po eglute. Bet... Bet vienas dalykas, kurio jau nebepakeisi. Nepilnavertiškumo kompleksas, metai iš metų gaunat ne tai ko nori, prastesnes dovanas, tvirtai susiformavo ir lengvai nebeištairsysi...

Aš tik norėjau kaip geriau, juk net ir prastesnė dovana geriau negu nieko?

Nežinau... Nežinau... Visi mes norim kaip geriau, o gaunasi kaip visada... Galbūt reikėtų pasiimti ant sienos kabanti medžioklinį šautuvą ir nušauti Senelį šaltį? Nežinau, aš tik noriu kaip geriau...

asd

tas jausmas, kai kaledu ryta begi prie eglutes ir tikiesi rasti pacia geriausia dovana pasaulyje :) niekada to nepamirsiu. :) ir paskui apima tas jausmas: "ir vel laukt kitu metu". :)

neziniukas

Geras pastebėjimas ir holivudiška pabaiga - o gal nušaukim?

Oni

Niekad negirdėjau, kad kas nors vaikui sakytų, kad jis buvo blogas, ir dėl to negavo dovanų. Kad ir koks vaikas buvo blogas, Kalėdų metu tėvai stengiasi pabrėžti jo geruosius darbus ar gerąsias savybes.

Nežinau, nebent kalbi iš savo patirties. Nes toks Tavo aprašytas tėvų elgesys yra tikra ir hiperbolizuota retenybė. Beje, niekad netikėjau Kalėdų seneliu. Labai gaila. Galima sakyti, kad neturėjau vaikystės. :)

Užtat ir dovanų niekad nelaukdavau. Neturėjau vaikystės kvadratu? Bet jų gaudavau.

Narkotikai

Kokius narkotikus duodate savo vaikams?

Šis klausimas skirtas tėvas. Aš jį pakartosiu dar kartą: kokius narkotikus vartoja jūsų vaikas? Matau, kad sakote ne. Ar tikrai ne? Tai gal jūsų vaikas šventasis?

Visai nesenai per Nomedos laida buvo parodyta nėščia nepilnametė. Už tai laida nuo televizijos etikos (ar kaip tie baubai vadinasi) sargių gavo baudą. Ne, aš rašydamas nepadariau klaidos ir parašiau taip kaip norėjau - sargių. Sargiai mums asocijuojasi su gumyte... Kur aš lenkių? Aš sutinku, kad televizija dažnai parodo to ko neturėtų, bet pažiūrėkime į šį pavyzdį. Jeigu tie sargiai būtų pamate laidą prieš ją rodant ir uždraudę, kas būtų tuomet? Ar tai reikėtų, kad problemos nėra? Deja, deja... Neigimas - pirmoji žmogaus gynybos priemonė. Nenorėjimas matyti realybės, tokios kokia ji yra... Atsimerkit gerbiamieji ir išklausykite tai ką aš noriu pasakyti.

Grįžkim prie narkotikų. Pirmiausia reikia apibrėžti kas yra kas. Narkotikais vadinami dalykai, kurie suteikia mums jėgų, įkvėpia pasitikėjimą savimi, leidžia atsipalaiduoti, mažina stresą ir be abejonės skatina priklausomybę. Pagal šį apibrėžimą jus turbūt sakysit, jog galima įtraukti pusę daiktų, bet svarbiausia sudėti teisingai akcentus t.y. tas dalykas mums nėra gyvybiškai būtinas, tačiau jį vartojant ilgainiui atsiranda priklausomybė.

Taigi jūsų vaikas eina į klubą? Jūs tikri, kad jis nevartoja? Nelegalus narkotikai: kanapės, ratai, įvairios tabletės ir milteliai. Čia nebūtina daug kalbėti. Visi puikiai žino, kokie baisus tie narkotikai. Sako

uždraustas vaisius saldesnis. Blogiausia yra tai, jog juos nesunku gauti bet kuriame klube. Tai yra klubinio gyvenimo dalis. Mane ypač prajuokino vienos klubo vadybininkės pareiškimas, jog jos klube niekas narkotikų nevarato. Iš karto kylą klausimas, o tas klubas tikrai veikia? Aišku, kad veikia, nes kitaip jam nereiktų vadybininkės, tada kitas klausimas, o tai kaip vadybininkė atlieka darbą, jeigu nė karto nėra buvusi savo klube? Prisimenate, ką aš rašiau apie neigimą įžangoje? Net jeigu klube neįmanoma įsigyti narkotikų, tai jų gausit išėję į kiemą. Kas ieško tas randa, jeigu yra paklausa bus ir pasiūla. Ne man mokyti, mokytus.

Dar vienas klausimas motinoms, jūsų keturiolikmetė duktė eina į klubą, bet neprašo jūsų pinigų? Labai įdomų iš kur tada jų gauna?

Jau matau, dauguma tėvų atsidusta - mano vaikai ne narkomanai. Bet palaukit, kaip jūs matot, tai dar ne straipsnio pabaiga, tai apie ką aš po velnių ten tiek prirašiau? Legalus narkotikai. Jau girdžiu kažkas šaukia, jog tokių nebūna. Tikrai? O tai kam tada reikalingi anoniminių alkoholikų klubai? Gal ten jie susirenka lošti pokerį? Beje, tai irgi galima laikyti narkotiku. Žinot juokinga, tačiau parduotuvėse ir, ypač, kioskuose nepilnamečiai gali nusipirkti bet kokių alkoholinių gėrimų. Ir kas tie visi grasinantys įstatymai? Vieną kioską uždarys atidarys kitą, galbūt netgi toj pačioj vietoj. Aišku, lengva kaltinti pardavėjus, bet pažiūrėkime, kaip elgiamės mes patys? Jeigu pardavėja neparduos, tuomet vaikas parašys gerojo dėdės. Kaip mes galime pasakyti vaikams, jog tai blogai, kaip mes patys geriame? Išgerti alaus penktadieniais, čia nepripratimas, o tik vyriškas paprotys? Ar tikrai?

Trumpas anekdotas. Aštuonioliktas sūnaus gimtadienis, ta proga tėvas pakelia 100 gramų ir sako: sūnau, pagaliau tu esi didelis ir mes galėsime su tavim kartu išgerti. Sūnus jam atsako: baik, tėvai, vakar mečiau. Čia anekdotas, o kaip būna realiame gyvenime? Dažniausia, ne draugai, o jūs, taip jūs, patys tėvai pirmą kartą pasiūlo paragauti alkoholinių gėrimų. Tu jau didelis sūnau, imk paragausi ir žinok šitas brudas yra Starka. Šioje situacijoje galima įžiūrėti vieną privalumą, jeigu jūsų vaikas gers tik su jumis, jūs bent jau tiksliai žinosit ką ir kiek jis išgėrė. Bet kas gali garantuoti, jog vaikui tai nepatiks ir jis nenorės pavaišinti savo draugų?

Dar blogiau su cigaretėmis, ką gali pasakyti vaikui tėvai, kurie patys rūko? Nerūkyk, nes būsi toks kaip aš? Jeigu gėrimai vartojami "tik švenčių", progomis, tai cigaretės, kasdiena, o jeigu dar tiksliau, tai reiktų sakyti, kas valandą. Jeigu jūsų vaikas išaugo kvėpuodamas nikotiną, tai kaip jį atpratinti nuo to, prie ko jis priprato dar vaikystėje?

Nepripažinti narkotikai. Taip yra dalykų, kurie sukelia priklausomybę ir deja, kažkodėl nėra laikomi narkotikais. Pavyzdžiui kava. Jeigu tai ne narkotikas, tai kodėl jums taip sunku pradėti rytą be puodelio kavos? Jūs sakote, jog kava ne narkotikas, bet vaistas, pakelia kraujospūdį ir gerina savijautą (kaip aš apibrėžiau narkotikus?). Jūs nepatikėsite, nuo kiek ligų padeda marihuana. Aš rimtai, kai kuriose aborigenų gentyse vis dar tikima jos gydomąją gale, ir, matyt, neveltui.

Gerai dabar pakalbėkim kiek rimčiau. Kaip manot jau paminėjau visus narkotikus? Ne, deja.

Jūsų vaikas yra kaip avinėlis, nevarato anksčiau išvardintų narkotikų? Gal jis sėdi prie kompiuterio ir visą dieną mokosi? Mokosi? Ir jūs tuo tikite? Internetas: kaip kad nelegalūs narkotikai gali būti milteliai ar tabletės ir t.t, taip ir čia yra visokių pagundų ir priklausomybės formų. Visų pirmą bendravimas.

Galima bendrauti, įvairiose pokalbių svetainėse, naudoti įvairias pokalbių programas arba tik susirašinėti laiškais. Ši forma yra patraukli tuo, jog lengva paslėpti savo trūkumus ir pasijusti tarp draugų. Jie tokie patys looseriai, irgi slepia savo trūkumus, todėl lengva rasti bendrą kalbą. Iš pradžių atrodo, kad kas čia tokio parašysiu porą žinučių, bet ilgainiui be savo virtualių draugų pasidaro liūdna, nelieka tikrų. Sutrinka socialinis bendravimas ir žmogus tampa priklausomas. Priklausomas nuo taškų ir skliaustų kombinacijos. Kita, interneto pagunda dar pavojingesnė - internetiniai žaidimai. Jie mums suteikia galimybę pasijusti dievais, galimybę valdyti kitus, kurti savo šalį, nusikalsti ir likti nenubaustam. Blogesnė šio reikalo dalis yra ta, jog žaidimai dar dažnai yra ir mokami. Ar gi ne taip suvokiate narkotikus? Perkamas malonumas? Čia irgi galima pamatyti violetinį dangų. Kiekvienas pasiekimas žaidime suteikia naujas galimybes ir naujas užduotis kažką pasiekti. Be to čia taip pat galima bendrauti su kitais žmonėmis, kurių išvaizdą įkūnija jų fantazija, tai ne tik plikas tekstas, bet ir egzotiški vaizdai. Ir visa tai niekur neišeinat iš namų!

Na ir paskutinis mano prispaardymas - muzika. Aišku, saikingai vartojant, nesinorėtų muzikos vadinti narkotiku, bet jeigu ji klausoma kiekvieną dieną kiekvieną valandą... Nebandykit įrodinėti, jog tai normalu. Prisiminkim, kaip gyveno mūsų senoliai - su daina lupose, bet ne su džeržgiančiu radijo imtuvu užsuktu ant viso garso ir grojančiu tai ką sunku pavadinti muzika.

Ar, tai viskas? Ne, deja, ne. Dar daug ko nepamirėjau pvz. lošimo namų, kortų, visokių loterijų. Siūlyčiau dar syki perskaityti narkotikų pabrėžimą, kaip jūs manot ar bažnyčia patenka į tą apibrėžimą ar ne?

Kokius narkotikus duodate savo vaikams 2

Parašęs straipsnį „Kokius narkotikus duodate savo vaikams?“, tikėjausi kiek kitokios reakcijos, bet yra kaip yra.

Šiandien nuorėčiau pakalbėti tema kuo skiriasi narkotikas ir žalingas įprotis.

Panagrinėkime situacija, kai draugas jums pasakoja savo kokio nors baliuko išpūdžius.

Pirma situacija. "Buvo jėga. Nuvarėm mes pas draugelį į kaimą ir, žodžiu, iš jo dieduko nušvilpėm kanapes ir rūkėm...". Ką gi jus mąstote tokiu atveju? Fuu.. kanapės nelegalu, mano draugas - narkomanas. Gal man reikia su juo mažiau bendrauti, o tai ir mane įtrauks į tą pražūtingą liūną.

Dabar antra situacija. "Buvo jėga. Žodžiu, mes su chebra nuvarėm į kabaką ir pasiėmėm kaljaną..." O ką gi jus mąstot šioje situacijoje? Jėga! Kaljanas. Gerai. Egzotika. Reikia užsiimti, jog ir manęs kitą kartą nepamirštų pasiimti į tūšą.

Sutiktu, jog situacijos per daug supaprastintos ir abstrakčios. Bet pabandykim paanalizuoti ką mes turime.

Ir pirmu ir antru atveju yra rūkoma, skiriasi nuodo pavadinimas, o daugiau? Daugiau nieko, koks skirtumas, ką pasirinkti, juk vis tiek žalojate savo sveikatą, tačiau kodėl tada žmonių reakcija į vieną ir kitą situacija taip kategoriškai skiriasi? Atsakymas paprastas viena legalu, kita - ne.

Cigaretės, mes linkę vadinti žalingu įpročiu, nes tai legalu, tuo tarpu narkotikai, tai kažkas baisaus, amoralaus. Jeigu mes gatvėje pamatome narkomanus, tai stengiamės į juos nežiūrėti, apeiti dideliu ratu, neduok die, jie mus užkabins. Na gal jeigu užkalbins dar nėra taip blogai, bet jeigu mus tokiu momentu pamatys koks pažystamas! Tai juk pasaulinio lygio tragedija! (Tiek tos apie davatkas, papasakosiu kada nors kitą kartą). Jeigu pažystami nepamatyti, bet narkomanai palies mūsų drabužius, tai grįžus juos būtinai reiks skalbti. Narkomanų yra vengiama kaip kažkada raupsuotųjų, tuo tarpu rūkančių cigaretės niekas nevengia. Pamatę rūkanti draugą mes jam paspaudžiam ranką, pakalbame apie orą kol jis rūko. Ir visai nesvarbu, jog stovėdami šalia rūkančio draugo žalojam save. Mano draugas juokauja, jog rūkanti moteris blogai tik dviem atvejais: kai rūko ir kai lenda bučiuotis. Taigi, rūkimas yra norma, nes tai tik žalingas įprotis?

Mes visi puikiai žinom, jog narkotikai žalojam smegenis. Alkoholis, beje, irgi. Šiuo metu nieko negaliu pasakyti apie cigarečių poveikį smegenims, bet visi žino jų poveikį plaučiams, be to cigaretės padidina tikimybę susirgti vėžiu. Mes visi puikiai žinom jog narkotikai skatina *psichologinę* priklausomybę. Tiek, cigaretės, tiek alkoholis irgi. Tačiau cigaretės yra TIK žalingas įprotis, o žalingu įpročiu alui kai kurie žmonės net didžiuojasi! Dar karta klausiu koks gi skirtumas? Gerai, daugiau netampysiu jūsų nervu ir atsakysiu - JOKIO. Taip, jokio skirtumo. Žmonės gali sugalvoti, tūkstančius priešasčių, kad pateisinti savo poelgius, kad nuraminti savo sąžinę, kad nebūtų gėda prieš save patį. Kai žmogus sako, jog žalingas įprotis rūkyti, mes jo kažkaip nesmerkiamo, čia kaltas ne jis, čia kaltos cigaretės. Kaip mes sakome, jog žmogus narkomanas, mes jį smerkiame, pats kaltas jog su bloga kompanija susidėjo, pats kaltas jog pabandė. O juk legali narkomanija - cigaretės ir alkoholis, prasideda lygiai taip pat. Pabandai pirmą kartą, pabandai antrą kartą, o po to pasižiūri, jog be to gyventi negali...

Nėra žalingų įpročių yra tik narkomanai: tie kuriuos mes pateisiname ir tie kuriuos mes smerkiame.

menesis

Labai teisingai, ir labai gerai kad parašei abu šiuos straipsnelius su daug pavyzdžių, narkotikas ir narkomanas tėra stereotipas su blogu įvaizdžiu, juos šiek tiek apibrėžia įstatymai, bet jie nėra teisingi ir kai kuriais atvejais gina neaišku ką - labiau kriminalinį pasaulį ir korporacijas, nei žmonių sveikatą. Dar nepamirėjai vienos didžiulės narkotikų kategorijos - receptiniai vaistai. angliškai visa vadinama vienu žodžiu, "drugs"... ir daug psichotropinių vaistų yra toje pačioje kategorijoje, kaip ir lengvieji narkotikai. griežtai kontroliuojami, parduodami tik su gydytojo receptu, ir ne bet kokio, o su atitinkama kvalifikacija. antidepressantai, migdomieji, raminamieji, nuskausminamieji taip pat veikia psichiką ir gebėjimą mąstyti, bei yra ne tik psichologiškai, bet ir fiziškai priprantami. vartojant juos, draudžiama vairuoti ir pan.

Skirtumas tik, kad vienus galima įsigyti legaliai, ir juos vartojantys nevinami narkomanais, o kitų legaliai įsigyti negalima, ir kas juos vistiek vartoja, jau tampa narkomanais. nors įsigilinus ne į įstatymus, o į narkotikų apibrėžimą bei poveikį sveikatai ir psichikai, daug kas apsiukeistų vietoj. Prie nikotino turbūt lengviausia priprasti ir sunkiausia atsisakyti fiziškai, jį lenkia turbūt tik heroinas... daugybė kitų nelegalių medžiagų tėra naudojamos pramogai, atsipalaidavimui, kūrybinėms paieškoms, religijos ir sąmonės patyrimui, bei turi praktinių pritaikymų, kaip numesti svorį, palengvinti sunkiausių ligų sukeliamas kančias, padėti išspręsti psichologines problemas... ir prie jų fiziškai net neiprantama, nebent jei reikia naudot reguliariai kaip vaistus. Alkoholis sukelia daugiau problemų nei visi narkotikai kartu sudėjus. ir nebūtina tapti alkoholiku, užtenka tik kartais prisigert. kaip gali gatvėj bijot "narkomano", jei jis niekuo neišsiskiria iš kitų? nelengva suprast ar žmogus prisirūkęs kanapių ar prisiuostęs kokaino, tačiau girtą žmogų atskirs bet kas. Viskas reliatyvu. ir neteisinga.

Kokius narkotikus duodate savo vaikams 3

"Just work and no games made Bill a dull boy"

Aš jau įvardinau narkotikų rūšis, bei pabandžiau išsiaiškinti kuo skiriasi narkotikas ir žalingas įprotis. Dabar vėl norėčiau grįžti prie nepripažintų narkotikų - interneto. Jeigu atsimenate įvardinau dvi pagrindines interneto priklausomybės formas: priklausomybė bendraujant ir priklausomybė žaidžiant. Ištikrųjų jeigu vyresniesiems aiškinti, jog kompiuteriniai žaidimai yra blogis nereikia, tai bendravimas vis tiek lieka slidi tema. Bendraujant galima naudotis elektroninių paštų, pokalbių svetainėmis, pokalbių programomis ir t.t. Aišku, jūs taip pat visi pareikšit, jog internetas jums gyvybiškai reikalingas darbui, reikia parašyti laišką verslo partneriui, arba gal net paskambinti pasinaudojant Skype. Taigi, kur yra riba tarp man reikia ir aš noriu? Kur yra ta riba, kai dar gali kontroliuoti save ir jau nebe - esi priklausomas? Europos laiko praleisto internete vidurkis yra apie ~10 valandų per savaitę. Jeigu jūs darbe turine internetą aš neabejoju, jog praleidžiate daugiau. Pabandykim atspėti kaip prasideda tradicinė jūsų darbo diena. Ateinate, įsijungiate savo darbo kompiuterį, pasitikrinate pašta, pradodate skaityti laiškus. Stop. Jus norite pasakyti, jog gaunate tik verslo partnerių laiškus ir ne žiūrite, jokių draugų atsiūtų laiškų kaip pvz. "sveikinimo atvirukas" arba "faini paveiksliukai"? Jeigu jums internetas yra reikalingas darbui, tai kodėl tada po velnių, jūs skaitote ir atsakinėjate į asmeninius laiškus? Juk asmeniniai laiškai gali palaukti darbo pabaigos arba bent jau pietų pertraukos? Aš teisus? Tačiau jeigu jūs sėdite, t.y. negalite nusėdėti vietoje, kol neperskaitysite visų jums giminių parašytų laiškų, verta susimąstyti. Juk alkoholikas irgi blogai jaučiasi, kol neišlenkia taurelės. O narkomanas...

Važiuojam, toliau paskaitę asmeninį pašta, jūs tikriausiai įsijungiate paskaityti Delfi arba kokį nors kitą naujienų portalą. Na, juk reikia, kol viršininkas nemato. Ar tikrai reikia? Jeigu tai nesusieja su jūsų darbu, tai gal būt naujienos gali palaukti vakaro ? Jeigu nereikia, tai kodėl jūs jaučiatės taip blogai, nepaskaitęs naujienų? Juk narkomanas irgi blogai jaučiasi...

Sakykim jus darbe naudojate kokią nors programą palaikyti ryši su klientais, pvz. Icq. Klientams patogų,

kadangi, jei gali bet kada kreiptis į jus ir tuoj pat gauti atsakymą. Bet ar toje programoje yra vien tik klientų kontaktai? Kažkodėl aš abejoju. Kiek žmonių susikuria atskirus vartotojus darbui ir namams? Mažai, mažai... Aš iš pradžių galvojau, jog reiktų taip daryti: vienas vartotojas namams, kitas - darbui. Bet geriau pamąščius savęs paklausiau: kam apkrauti draugų kontaktų sąrašus mano dviem vartotojais? Ir tik nereikia man pasakoti, jog darbo metų draugai nesiuntinėja jums anekdotų ir šiaip neprašo padėti išspręsti šeimyninių problemų.

Jeigu jums, tų programų darbui nereikia - nenaudokit, juk jūs ne narkomanai, jūs neesate priklausomi nuo programų, o gal aš klystu?

Aišku, kalbant apie narkotikus, visi labai nori išgirsti apie jų žalinga poveikį sveikatai. Na, tik bobutės savo anūkus, šiais laikais gąsdina, jog ilgai sėdėsi prie kompiuterio - akis sugadinsi, galu gale vyresnieji vis tiek tuo netiki. Tačiau dažnai pamirštama, jog psichologinė žala nors ir nematoma, tačiau žmogui daug pavojingesnė. Ilgai bendraudami per internetą žmonės atpranta, nuo bendravimo su gyvais žmonėmis, prarandą įgūdžius laisvai reikšti savo mintis. Be to, visą tai gali išsivystyti į minios baimę. Mes Lietuvoje kol kas juokiamės iš tokių dalykų, tačiau Amerikoje yra ir nevienas priklausomybės nuo interneto gydymo centras.

Kalbat apie žaidimus, čia yra kuo pagąsdinti. Nežinau, kaip jums, bet man teko girdėti ir ne vieną pranešimą apie žmogų 24 valandas ar daugiau laiko praleidusi internetinėje kavinėje prie žaidimo, be pertraukų, vėliau jį ištikdavo širdies smūgis ir jis susmukdavo čia pat vietoj ant klaviatūros. Amen. Ir pabandykit tvirtinti jog žaidimai, nedaro blogos įtakos žmogui, koks sveiko proto žmogus, sėdėtų prie žaidimo daugiau nei 5 valandų be pertraukos? Praėjo tie laikai, kai pereidavai žaidimą ir jį pamišdavai. Dabar dauguma geriausių žaidimų turi tokį keiksmažodį MMO(Masive Multiplayer Online), kitaip kalbat tai žaidimai be pabaigos, nes yra nuolat atnaujinami, be to daug kas priklauso ir nuo pačių žaidėjų. Žaidėjai gali įtakoti žaidimo istoriją, gali padėti arba sutrukdyti pasiekti kokį nors tikslą, tačiau vienos užduoties įveikimas žaidime dažniausiai reiškia atsiveriančias naujas galimybes ir beabejonės naujas, sunkesnes ir įdomesnes užduotis. Taigi kur yra pabaiga? Jeigu vienas žaidimas pabodo galima pakeisti kitu. Uždaras ratas, kaip iš jo ištrukti? Į šį klausimą neatsakysiu, į jį kiekvienas turi atsakyti sau asmeniškai.

Beje, čia reiktų paneigti mitą, jog iš žaidimų išaugama ir, jog juos lošia tik nepilnamečiai. Teko susipažinti su nevienu vyresniu nei 30 metu žmogumi, kuris sėkmingai pirmavo žaidime ir net darbas tam netrukdė. Žaidimai kaip alkoholis, jam nesvarbu amžius, tik tiek, kad vyresnieji turi daugiau patirties ir gali lengviau atsispirti pagundai, tuo tarpu jaunimas greitai įtraukiamas į tą pražūtingą uždarą ratą.

Pastaba: aš paminėjau 5 valandas žaidimo be pertraukos, šis skaičius buvo nukabintas nuo lempos ir jeigu jus kasdien žaidžiate tik po 2 valandas per dieną, dėl to jūs neesate mažiau narkomanas.

Paprasčiausiai tokių nėra.

Laikas būtų pradėti dėlioti taškus ant i. Kaip sakė viena reklama: kam mokėti brangiau, jeigu nieko nesiskiria? Kodėl mes nenorim pripažinti, jog žaidimai, tokie patys žalingi kaip ir narkotikai? Juk svarbiausia psichologinis poveikis, tačiau kažkodėl mes sakome, ne ką juk nėra jokios fizinės žalos organizmui, juk subinės deformavimasis nuo ilgo sėdėjimo prie kompiuterio nėra, nei žalingas, nei interneto pasekmė, išsikraipyti stuburą ar susigadinti akis irgi yra daugybė kitų būdų. Bet ar ne psichologinė priklausomybė yra pats pavojingiausias dalykas? Ar ne dėl "man to labai reikia", žmonės pradeda smurtauti ir vagiliauti? Palyginkit: "man labai reikia dozės" ir "man labai reikia pereiti to žaidimo n-tąjį lygį", juk nėra skirtumo tarp šių pasakymų.

Straipsnį pradėjau nuo minties kurią pasiūlė skaitytojas *dado1945*, aš manyčiau, jog kaip tik ta mintis ir sako - nereikia visą dieną sėdėti prie kompiuterio, nes pavirsit pilka asmenybe. Išjunkit tą užiančią dėžę ir eikit bendrauti su gyvais žmonėmis. Pasidarykit pramoga sau ir jiems.

Ir dar norėčiau pamąstymui pateikti skaitytojo *Chionsas* mintis iš kito straipsnio, bet manyčiau labai tinkančia čia. *Internetas yra vienas geriausių žmonių kūrinijų. Panašiai kaip elektra, dinamitas ir atominė energija.* Aš tikiuosi, jog internetas yra prastesnis kūrinys, nei valdoma atominė reakcija. Kodėl? O jūs paklauskite Hirosimos miesto gyventojų, ar jie tikrai mano, jog valdoma atominė reakcija yra geras

išradimas.

Nespalvotas Gumoras

Atmazai arba 100 priežasčių nieko neveikti

- 1. Neturiu laiko.** – pats populiariausias pasiteisinimas, kadangi jį sugalvoti gali netgi žmogus be fantazijos. Nesvarbu ką jūs veikiate, jūs galite visur, visada ir visiems sakyti „Neturiu laiko“.
- 2. Esu labai užimtas.** – čia pasiteisinimo „Neturiu laiko“ kitas variantas. Norit atrodyti labai užimtam reikia kiek galima daugiau popierių ir kitokių šiukšlių prisidėti ant stalo, pamatę, kad iš už popierių krūvos negalima net išžiūrėti jūsų galvos, žmonės paliks jus ramybėje.
- 3. Skauda galvą** – antras pagal populiarumą ir turbūt pats universaliausias pasiteisinimas, kadangi niekas negali patikrinti ar jums tikrai skauda galvą.
- 4. Ta dėžė neveikia**(rodant ranka į monitorių) – visi žino, kad klysti žmogiška, bet didžiausias klaidas daro kompiuteris.
- 5. Tas daiktas pakibo/lūžo** (rodant ranka į kompiuterį) – ar gi nekeista kad kompiuteriai visada veikia gerai, bet kaip tik tuo metu kai reikia parodyti ką padarei jiems ima ir kažkas atsitinka?
- 6. Tie failai tiesiog dingę** – net jei jūs tikite NSO, failai niekur nedingsta, bet vis tiek tai geras pasiteisinimas.
- 7. Laukiu skambučio/draugo/laiško** – sutikite, jog laukimas labai sudėtingas veiksmas tampantis jūsų nervus ir sudeginantis daug kalorijų.
- 8. Nėra šefo** – jeigu nėra valdžios kam vargintis? Be to nereiktų pražiopsoti progos pasimatuoti šefo kėdę, galbūt ji sutverta kaip tik jūsų užpakaliui.
- 9. Šefas asilas** – geriausias būdas, šefui įrodyti, kad jis asilas - jį ignoruoti ir nieko nedaryti.
- 10. Neturiu įkvėpimo** – kūrybiniam darbui būtinas įkvėpimas, aš neabejoju, jog jūsų darbas yra kūrybinis, net jei jūs tik valytoja.
- 11. Šiandien man bloga nuotaika** – kaip galima sukurti gerą daiktą, jeigu bloga nuotaika? Geriau negriauti to kas jau sukurta
- 12. Esu pavargęs** – net jeigu dabar rytas niekas nedraudžia jums būti per daug pavargusiam, miegas irgi sunkus darbas, o geras miegas – dar sunkesnis.
- 14. Petras neatnešė ataskaitos** – svarbiausia surasti atpirkimo ožį, ir įrodyti, kad be jo dalies jūsų dalis nesidaro.
- 15. Antanas savo ataskaita pristatė 2 valandom vėliau** – kaip jau minėjau svarbiausia surasti atpirkimo ožį, dėl kurio jūsų darbo atlikimas galėtų vėluoti dar 4 valandas mažiausiai.
- 16. Jonas irgi nieko neveikia** – jūs norite kolektyve būti balta varna? Labai svarbu žinoti, kada padėti atlikti sunkų darbą kitam žmogui.
- 17. Nulūžo pieštukas** – visai nesvarbu, kad pieštuką, jus naudojate tik mėtymui į kolegas, lūžęs pieštukas sukelia stresą ir mažina jūsų produktyvumą.
- 18. Pasibaigė rašalas/popierius** – kažkas(labai tikėtina jūs pats), pamiršo aprūpinti spausdintuvą reikiama ingredientais, todėl jūs negalite atsispausdinti savo ataskaitos, o jeigu negalite atspausdinti, tai kam ją rašyti?
- 19. Gamta šaukia... Ilgam.** – jeigu jau gamta nori pabendrauti su jumis, tai šitam nepaprieštarausi, svarbiausia tą bendravimo malonumą užtešti kiek galima ilgiau.
- 20. Parūkymas** – nebūtina rūkyti, kad darytumėte parūkymus, galite tiesiog palaikyti kolegos cigaretę arba išgerti kavos.

21. **Pirmadienis** – visi žino, kad tai sunki diena, ką čia daugiau be pridursi.
22. **Penktadienis** – artėja savaitgalis, reikia morališkai tam pasiruošti, ar gi galima tokią dieną gadinti darbais?
23. **Sekmadienis** – čia ne aš sugalvojau, o Dievas : „švęsk sekmadienį“.
24. **Negaliu susikaupti** – įdomu kas blaško jūsų dėmesį?
25. **Tas triukšmas!** – nebūtinai statybininkai turi griauti ką nors, triukšmą sukelia ir gatvėje važiuojančios mašinos, o nuo triukšmo visi žinom - pradeda skaudėti galvą.
27. **Mano kolega(ė) apsirengęs(usi) perdaug seksualiai** – kaip aš galiu dirbti, jeigu mano žvilgsnis vis krypsta į vieną vietą?
28. **Krepšinis** – Lietuva krepšinio šalis ir tai savaiame suprantama, jeigu išvardinčiau visas sporto rūšis matyt turėčiau daugiau nei 100 pasiteisinimų. Taip pat nepamirškite Olimpiadų žaidynių.
29. **Nėra interneto** – šiais laikais kompiuteris be interneto nieko nevertas.
30. **Sergu** – žmonės sako, kad sloga - ne liga, netikėkite jais.
31. **Reikia pasipudruoti nosytę.** – tai pats geriausias smegenų pudravimo būdas, jeigu jūs vyras ir niekada to nebandėte, pats laikas pamėginti.
32. **Trukdote mano darbą** – tas žmogus, kuris išdrįso paklausti, kodėl jūs nieko neveikiate yra tikras niekšas!
33. **Lėva muzika** – jūsų ofise skamba muzika ir ta muzika jus nepatinka? Kokios siaubingos darbo sąlygos.
34. **Šito punkto vis tiek niekas neskaitys** – ir nepastebės, jog prirašiau nesąmonių
35. **Jeigu neskaitė ano tai neskaitys ir šito** – o, jūs vis dar skaitote?
36. **Pilnatis** – visi žino, jog blogi dalykai atsitinka būtent per pilnatį.
37. **Man atrodo, kad jūs girtas** – o su neblaiviais žmonėmis savo darbo aš neaptarinėju
38. **Protestuoju prieš blogas darbo sąlygas ir mažus atlyginimus** – labai pasiaukojanti veikla.
39. **Mąstau** - vadinasi egzistuoju, kaip galima atlikti kažką neapmaščius kaip atlikti?
40. **Noriu valgyt** – kaip galima dirbti, kai skrandis groja streiko maršus?
41. **Aš prietaringas** – ar pastebėjote, jog 13 punkto šiame sąrašė nėra, 26 irgi dėl viso ko pikto.
42. **Šiandien trylikta** – o jeigu dar penktadienis! Siaubas.
43. **Šiandien mano gimimo diena** – o dovanos kur?
44. **Šiandien mano vardadienis** – na jeigu neatnešate dovanų, tai galėtumėte bent pasveikinti.
45. **Šiandien viršininko gimtadienis** – kaip tokia dieną išviso galima kalbėti apie darbą?
46. **Šiandien mano draugo(ės) gimtadienis** – turėkite ne vieną draugę/draugą. Nepamirškite visų bendradarbių, giminių ir naminių gyvūnų, tai irgi geras pasiteisinimas. Jeigu neturite naminių gyvūnų užsiveiskite tarakonų.
47. **Profesinė diena** – labai svarbu turėti ne viena profesiją.
48. **Tamsu** – saugokite savo akis, kaip galima dirbti patamsyje?
49. **Ar matei koks gražus oras už lango?** – o mes kaip kokie sėdim čia patalpoje.
50. **Pavojingos darbo sąlygos** – ar žinojote, jog kaktusas stovintis ant monitoriaus gali nukristi ant klaviatūros ir sužaloti jūsų rankas?
51. **Lyja** – jeigu jūs ne šlavėjas, tai neišvaizduoju, kaip jūsų darbą galėtų įtakoti oras, bet vis tiek tai geras pasiteisinimas.
52. **Ai, tingiu** – jeigu taip sakote, jūs esate labai sąžiningas žmogus.
53. **Nemoku** – sakydami taip rizikuojate, susidurti su neturiniu ką veikti žmogumi, kuris bus pasiryžęs jus pamokyti.
54. **Bijau** – žmonės bijo daug įvairiausių dalykų, ypač kai nemoka arba nežino.
55. **Meldžiuosi** – Lietuva laisva šalis, todėl galite išpažinti bet kokią religiją, net gi dzin-budizmą. Žadėjau 100 ? Vadinasi melavau, be to neturiu laiko, esu labai pavargęs, skauda galva... Jeigu kokio svarbaus nepamirščiau tikiuosi jūs rasite laiko jį užrašyti.

4 argumentai padėsiantys laimėti bet kokį ginčą

Kažkada ankščiau rašiau 100 priešasčių nieko neveikti, dabar nusprendžiau pateikti 4 argumentus kaip laimėti bet kokį ginčą.

1) Eik tu šikt – vidutinio nuotolio argumentas, nurodantis ginčo dalyviui kryptį, kuria jis turėtų traukti su savo nuomone. Jeigu manote, kad šis argumentas per daug stiprus ir nepadorus galite naudoti artimojo nuotolio argumentą: Eik tu nAmo, labai svarbu pabrėžti raidę A. Na, o jeigu jūs neturite jokių stabdžių, galite panaudoti ir tolimojo nuotolio argumentą, kuris skamba labai panašiai.

2) Į snukį nori? – vidutinio poveikio argumentas, tačiau turi net keletą trūkumų. Visų pirma prieš panaudojant tokio tipo argumentą reikia turėti svorio persvarą. Tarkim, jeigu jūs sveriate 90kg, o jūsų oponentas 60kg, tuomet viskas gerai, tačiau jeigu situacija atvirkštinė, jums vertėtų pasieškoti draugo kuris taip pat svertų apie 60kg, kad sumoje jūsų argumentas būtų pakankamai stiprus. Kitas šio argumento trūkumas yra, jog jeigu netyčia tektų jį pritaikyti praktikoje, tuomet lieka įkalčiai oponento veide. Šiai kategorijai priklauso ir lengvo poveikio argumentas Darbo netekti nori?. Jis vadinamas lengvo, kadangi įkalčius po šio argumento panaudojimo labai lengva nusiūpti, be to jis veikia daug efektyviau, bet vėl gi labai svarbu turėti svorio persvarą savo pusėje. Taip pat turbūt atkreipėte, jog žodis „nori“ sakomas paskutinis ir labai svarbu jį pabrėžti.

3) Užsikišk – vidutinio stiprumo argumentas, labai svarbu kad būtų pateiktas kiek galima garsiau, jog išgirstų netik oponentas, bet ir kiek galima daugiau aplinkui esančių žmonių. Nedidelio stiprumo argumentas šiuo atveju būtų Užsičiaupk. Vis tik reiktų pastebėti, jog šitie argumentai ne visada efektyvus, ir todėl dažnai tenka juos paremti bent vienu argumentų iš mano anksčiau minėtų kategorijų.

4) Jau baigei? – šis argumentas priešingas argumentui Užsikišk, kadangi jį reikia pateikti kiek galima tyliau, dėl savo pateikimo specifikos gali tekti pakartoti kelis kartus, kadangi įsismarkavęs oponentas gali jūsų neišgirsti. Tai vidutinio stiprumo argumentas, kadangi jūsų oponentas bus priverstas suprasti, jog nenorite jo išklaudyti. Lengvo pobūdžio argumentai šioje kategorijoje būtų Nu ir? arba Kas iš to?.

Pateikus tokius klausimus oponentas pamanytų, kad jūs nesupratote, kurios nors dalies jo nuomonės ir todėl pabandys paaiškinti, tačiau kelis kartus pakartojus tą patį klausimą, jis pagaliau nuspręs, jog esate beviltiškas ir bus priverstas užsičiaupti.

Jeigu dar žinote gerų argumentų pasidalinkite, bet perspėju iškarto necenzūriniai bus ištrinti iš karto. Sėkmingų ginčų.

10 Dievo įsakymų?

Prieš skaitydami tekstą pasitarkite su Popiežium arba jo vietininku. Galimas didelis šalutinis poveikis, net gi nervinis priepuolis. Žemiau pateiktame tekste negražiai atsiliepiama apie Dievą, dėl ko gali labai supyksti Bažnyčia. (Dievas yra geras ir yra šito teksto bendraautorius, todėl nepyksta).

Taigi 10 Dievo įsakymų:

1. Neturėk kitų dievų, tik mane vieną.
2. Netark Dievo vardo be reikalo.
3. Švęsk sekmadienį.
4. Gerbk savo tėvą ir motiną.
5. Nežudyk.
6. Nepaleistuvauk.
7. Nevok.
8. Nekalbėk netiesos.
9. Negeisk svetimo vyro ir svetimos moteries.
10. Negeisk svetimo turto.

Perskaitykite dar kartą ir pagalvokite ar tikrai visi reikalingi? Suprantu, kad 10 ir man, ir jums, gražus skaičius, tačiau jeigu jų būtų mažiau būtų lengviau atsiminti, o jeigu lengviau atsiminti, tai ir lengviau laikytis.

Paskaitykim kartu, pradėkim nuo 9 ir 10, „Negeisk svetimo vyro ir svetimos moteries“ ir „Negeisk svetimo turto“, o jeigu pakeistume į vieną tiesiog „Negeisk svetimo“. Koks skirtumas ko? Ar tai daiktas, ar ... Vis tiek geisti svetimo juk negražu, pavydas jus pražudys.

Taigi jau turime tik 9, pažiūrėkime ką dar galėtume padaryti. Perskaitykite 5-8 visi tie punktai draudžia ką nors daryti. Visus juos galime apibendrinti „Nedaryk blogo kitam“, o jeigu dar prisiminsime naują 9 ir prijungsime prie šio punkto gausime „Nedaryk blogo kitam net mintimis“

Taigi turime tik 5. Paskaitykime 4 „Gerbk savo tėvą ir motiną“. Sakykit ką norit bet pagarbą reikia užsitarnauti. Visai neseniai parkuose buvo pilna „Tautos Tėvo“ skulptūrų, visuose pastatuose buvo pilna jo paveikslų ir kiekviena šeima turėjo jo knygą, tačiau kai tik atgavome nepriklausomybę iš karto visi tie daiktai atsidūrė šiukšlyne, kodėl? Todėl, kad pagarbą reikia užsitarnauti. Jeigu vienas iš tėvų linkęs smurtauti ar jį reikia gerbti? Šį punktą siūlau tiesiog išbraukti.

Taigi turime tik 4. Skaitom 2 „Netark Dievo vardo be reikalo“. Ar kas nors žino Dievo vardą? Kadangi niekas nežino, tarti be reikalo negali, tai ir taip netaria, tiesiog išbraukiame šitą punktą.

Taigi liko tik 3. Skaitome 1. „Neturėk kitų dievų, tik mane vieną“ Kadangi Dievas yra tik vienas ir yra visur, tai aš niekaip negaliu turėti kitų Dievų tik jį vieną, šitą punktą irgi tiesiog išbraukiame.

Aš dar neaptariau 2. Ten sakoma „Švęsk sekmadienį“ ir kaip aš galėčiau nesutikti su tokiu punktu? Iš tiesų norėčiau pasakyti: švęsk sekmadienį ir šeštadienį, ir penktadienį..

Taigi 2 Dievo įsakymai:

1. Švęsk kiekvieną dieną.
2. Nedaryk blogo kitam net mintimis.

Kaip jums patinka supaprastinti Dievo įsakymai? Žinot, aš manau, kad Dievas, neturėtų įsakinėti, jis yra geras ir gali patarti, kai mes to norime, o nepriversti kaip nors mus elgtis.

Beje ar žinote, kad yra 10 velnio įsakymų?

1. Tu gali apleisti savo dievą ir garbinti visus kurie tau patinka.
2. Tu gali kaltinti Jėzų dėl visų savo nesėkmių.
3. Sekmadienį skirk savo malonumams.
4. Tu gali palikti savo tėvus likimo valioj ir juos ignoruoti net kai jie serga ar prašo pagalbos.
5. Tu gali sukurti mirties kultą.
6. Tu gali nesilaikyti santuokos sakramento.
7. Vagia visi, tu irgi neturėtum būti kitos.
8. Melas tai gyvenimo būdas, meluoja visi.
9. Tu gali matyti kiekvienoje moteryje malonumo šaltinį.
10. Tu gali nepasitenkinti tuo ką turi ir siekti įgyti svetimą turtą bet kokia kaina.

(Pastaba: vertimas gali būti nevisai tikslus)

Kai kurios čia pateikiamos mintys yra vogtos, tiesiog nusavintos iš kitų šaltinių.

Commandos

Na negaliu su tavim sutikti. Pirma žmona arba vyras nėra daiktas taigi negali būti turtas. gerbk teva ir motina teisingai galbut smurtaujantis tevas nevertas pagarbos bet bet, autobuse troleibuse užleisti vieta vyriausiam žmogui ar ieinat į parduotuve pirma savęs praleisti vyresny žmogu jau yra pagaarba.

Na kas dėl sekmadienio shiaip sutinku galima pailseti bet ir tinginiauti labai jau neverta. Toliau dievo Tikrasis vardas yra "JACHOVA" nors shiaip su tavim sutinku. Neturek kitu dievu. O kaip manai kodel mes lietuviai buvome pakrikshtyti. nors shiaip su tavim sutinku su tavo paprastinimu Jaigu žmones vienas kitam neliketu bloga jaigu jaunimas gebtu vyresnio amziaus žmones. Jaigu žmones maziau pavydetu vienas kitam turtu ar grazesnes žmonos: manau pasaulis butu grazesnis ir mielesnis. DEJA taip nera pasaulis yra ziaurus ir jokie cia dievo isakymai nepagelbės

Exuss

Vardas?

<http://yhwh.com/GINGN/gingn.htm>

Transliterated into English: YHWH

With vowels added: YAHWEH

Translated: I AM WHO I AM

ignieska

Yra labai gražus lietuviškas "I am who I am vertimas: "Esu Esantysis" :) Tad darau prielaidą, jog toks yra Dievo vardas.

Dėl paprastinimo: įdomi idėja. Bet kažkodėl viduje kyla noras stoti už tradicijas. Netrukdo man tie 10 įsakymų, žinau aš juos ir.. na, netgi laikausi..

Ekonomiškas gyvenimas

Šiais sunkiais laikais žmonės stengiasi pirkti daiktus, turinčius ekonomišką režimą. Dažniausiai tai toks beveik magiškas mygtukas, kurį paspaudus daiktas atseit taupo resursus, tarkim šaldytuvus ar siurblys taupo elektrą, automobilis – kurą. O kaip iš tiesų? Iš tiesų, tai naujas daiktas, visuomet visokeriopai geresnis už seną. O kaip iš tiesų? Nesvarbu, svarbu tik pats principas – žmogus mano, jog taupo... Aš irgi nusprendžiau taupyti ir įsistatyti tokį mygtuką savo gyvenime. Na kaip mygtuką... Nevisai mygtuką, tiesiog gyventi ekonomiškai ir noriu pasidalinti savo džiaugsmiais.

Turiu labai didelį, net 10 kvadratų kambarį. Iš baldų jame yra: paveikslas, palangė, šviesos jungtukas ir miegmaišis. Aš suprantu, jūs esate nustebę, kad tiek daug baldų pas mane kambaryje. Tačiau ir man kažkaip gyventi reikia. Kita vertus aš labai džiaugiuosi atsiveriančiomis didelėmis erdvėmis mano kambaryje.

Virtuvė... Virtuvė yra labiau užkrauta nei kambarys, joje stovi šiukšlių dėžė, šaldytuvus – Minskas (žiūrėti foto) ir mikrobangė. Taip, nei dujinės, nei elektrinės viryklės neturiu. O kam jos reikalingos? Visus patiekalus galima pasigaminti mirkobangėje: pica, popkornas...

Atsidarau šaldytuvą, o ten – pasikorusi žiurkė. Bet tokia nebloga... ta prasme riebi, turbūt, kurį laiką gyveno pas kaimyną. Vakarienei bus mėsytė. Kai pagalvoji, tai egzotišką mėsą, net nekiekvienas ponas sau gali leisti. Prabanga.

Dar keletas patarimų, kaip gyventi ekonomišką gyvenimą.

Vasara labai geras laikas gyventi ekonomiškai. Kadangi šilta, tai batų ir kojinių nereikia, visur galima vaikščioti basam. Šikpopieriaus irgi pirkti neverta - 15min galima nemokamai gauti kiekvieną rytą. Pro langą mačiau, jog pas kaimyną prinoko obuoliai - bus pusryčiams. Vaisiai ir daržovės labai sveika organizmui ir visai nesvarbu, kad jos užaugintos ant miesto švino. O jeigu dar pridėsime prie pusryčių rytinę mankštą (lipti per tvorą, bėgti), kiekvienas sveikuolis gali pavydėti tokio gyvenimo.

Apskritai vasara galima prisirinkti daug visokių uogų. O jeigu prisirinkus grybų ir juos išdžiovinus, tai galima gyventi ekonomiškai ir rudeni. Kita vertus tikrą žiemą taip pat galima gyventi ekonomiškai, nes nereikia šaldytuvo.

O kaip ekonomiškai gyventi pavasari? Nežinau, bet pavasaris dar toli.

Troleibusų (autobusų) medžiotojai

Būtų labai šaunu, jeigu visi troleibusai ir autobusai būtų pririšti prie kokios nors sistemos ir pasiėmęs mobilųjį telefoną važiuodamas vienu troleibusu, galėtum pasižiūrėti kada realiai, o ne teoriškai atvažiuos kitas tau reikiamas troleibusas. Deja, taip nėra, todėl šiandien norėčiau pakalbėti apie vieną iš šiuolaikinių

žmonių grupių – troleibusų medžiotojus. Nors visame tekste minėsiu troleibusus, tačiau tiek troleibusų, tiek autobusų medžioklėje taikomi tie patys metodai ir terminai.

Aptarkime jų tipus:

Šokliai – tai žmonės, kurie nori peršokti į priešais važiuojanti troleibusą. Tai labai sudėtingas procesas, reikalaujantis daug sėkmės bei truputėli įgūdžių. Visa esmė slypi tame, kad abu troleibusai turi sustoti beveik vienu metu ir beveik vienu metu atverti duris, nes jeigu antrasis, kuriame tupi šoklys užsivėlina, tai peršokti tampa labai sudėtinga arba beveik neįmanoma. Kadangi palankus momentas tetrunka 1-2 stoteles, tai šokliai dažnai būna nervuoti žmonės. Pagrindiniai šoklių instrumentai siekiant pagerinti savo šansus: maldos, meditacija (taip pat gali būti naudojami angliški žodžiai iš F raidės, arba analogiški rusiški burtažodžiai).

Stabdžiai – tai priešinga žmonių grupė šokliams, jie nori peršokti į troleibusą važiuojantį paskui. Kartais troleibusas būna toli arba iš viso net nesimato horizonte. Todėl stabdžiai visuomet atsiputę, jie niekuo nerizikuoja ir žino, kad reikalingas troleibusas vis tiek kada nors atvažiuos. Pagrindiniai įrankiai naudojami stabdžių: cigaretė, 15min ir kiti magiški daiktai pagreitinantys laiko tėkmę.

Sprinteriai – tai pati įdomiausia medžiotojų grupė, kadangi jie labai stipriai skiriasi nuo pirmųjų dviejų. Priešingai nei kitos dvi grupės, jie medžioklę pradeda ne troleibuse, o ant žemės. Dažniausiai sprinteriai iššoka tarsi zuikiai iš krūmų arba iš kokios nors kitos nelabai aiškios vietos ir greitai bėga link nuvažiuojančio troleibuso. Jų tikslas iššokti į troleibusą prieš pat šiam uždarant duris, o jeigu troleibusas jau spėjo uždaryti duris, priversti tas duris atidaryti. Pagrindiniai sprinterių naudojami instrumentai: skėtis, krepšys ir kiti daiktai galintys atkreipti dėmesį. Aišku, tik daiktai nieko nepakeis, dar reikia ir mokėti atlikti hipnotizuojančius judesius, kurių sprinteriai išmoksta savo slaptose sektose, o kad neprarastų formos treniruojasi priešais veidrodį.

Jeigu pasaulyje būtų tik troleibusų medžiotojai, galbūt gyvenimas būtų ir ramesnis, tačiau medžiotojai turi ir stiprius priešininkus, konkuruojančią grupę, kuri trukdo medžiotojams pasiekti savo tikslą – tai olimpiečiai, apie kuriuos aš pasakojau šiek tiek anksčiau.

Šokliams taip pat trukdo ir kontrolieriai, nes jie dažniausiai stabdo eismą ir leidžia medžiojamam objektui pabėgti.

O pats keisčiausias dalykas yra šviesoforas, kartais draugas, kartais priešas, niekuomet negali žinoti ko tikėtis.

Sėkmingos medžioklės, kolegos.

Kovinės bobutės

Turbūt sutiksime su manimi, jog nėra nieko maloniau, nei šildomas autobusas... karštą vasaros dieną.

Deja, vantų kaip nepardavinėjo kartu su bilietėliais, taip ir nepardavinėja... O juk galėjo tiek pinigų užsidirbti. Kaip jau supratote norėčiau su jumis pasidalinti savo vasaros išpūdžiais.

Kovinė bobutė. Tai toks keistas padaras, kurį galima sutikti besigananti viešajame transporte. Ūgis: ~1,5 metro, tokio mažo padaro, kuris besimaišo jums tarp kojų tikrai nepastebėtumėte, kol nepradėtų niežtėti klyno ar neįkastų, jeigu ne kitos savybės. Tikra kovinė bobutė visuomet yra pasipuošusi išeigine juoda skarele ir turi medinę, rankų darbo lazda, kartais lazda gali pavaduoti senobinis didžiulis skėtis.

Neapsigaukite, skėtis gali būti dar pavojingesnis ginklas, nei tradicinė lazda, skirta mušti parazitams ir kitiems pienburniams išdrįsusiems pastoti kelią. Kovinės bobutės visada, kartoju VISADA įlipa tik pro priekines duris. Labiausiai stebina šių padarų unikali savybė visuomet atsistoti ant kėdės, nepriklausomai nuo žmonių turio viename kubineme troleibuso metre bei nuo to yra ar ne laisvų sėdimų vietų. Garsai: kovinės bobutės dažniausiai kalba lenkų, rusų arba kitu kovinių bobučių sunkiai suprantamu dialektu. Kvapas: tai unikalus jūros gaivos kvapas, kai kovinė bobutė prisėda šalia tavęs visuomet pagalvoji: "kaip norėčiau atsidurti kur nors už 300 kilometrų nuo šitos vietos, Palangos paplūdimys būtų nuostabu". Amžius: sunkiai

nusakomas, vienintelis teisingas būdas jį nustatyti, pagal raukšlių kiekį veide, jeigu išdrįsite į jį pažvelgti. Heraklis ir tas pasirinko geriau susitikimą su Gorgonės medūza, nei kovinės bobutės amžiaus nustatymą. **Praktikuojančios kovinės bobutės.** Kaip jau supratote iš pavadinimo tai nėra... reiktų sakyti, kol kas dar nėra, tikros kovinės bobutės. Jos dar neturi juodo diržo... norėjau pasakyti juodos skarelės su raudonomis gėlytėmis, į kurią pažvelgęs supranti kas bus kitas tame pasimatymų žaidime su giltine... Dažniausiai, bet nevisuomet, jos neturi kovinio ginklo - medinės lazdos. Taip įlipa pro vidurines troleibuso duris, o kalba normalia lietuvių kalba, bet dėl to jaudintis tikrai nereiktų, reikiamos savybės įgyjamos supatirtimi. Kaip sako lietuvių liaudies išmintis: visuomet gali išmokti būti didesniu šiknium, nei esi dabar. Išskirtinės praktikuojančios kovinės bobutės savybės: 1,2 metro. Tai ne ūgis. Skersmuo. Jeigu už jūsų stovi praktikuojanti kovinė bobutė ir jinai išlipa, norite jūs to ar ne, jūs irgi išlipate. Aišku, daug blogiau jeigu jūs stovite prie kasos ir už jūsų stovi kovinė bobutė, prekės prie kasos pavažiuoja į priekį, kovinė bobutė paeina, jūs irgi pavažiuojate į priekį, norite to ar ne. Blogiau už šią situacija, nebent, kai jums stovint prie kasos nukrinta 5 litai, o už jūsų stovi eltonas džonas. Bet nenukrypkim nuo temos. Jeigu praktikuojanti kovinė bobutė, įlipdama į troleibusą sustoja pasižymėti talonėlį, jūs bučiuojate jai subinę, arba laukiate kito troleibuso. Aišku, jums gali pasisekti ir kovinė bobutė greitai pasižimėjus talonėlį, pajudės į priekį, bet šie padarai nepasižymi dideliu greičiu. Jau geriau melstis kad paslaugūs vairuotojai nebūtų prisabačinę komposterių prie troleibuso durų. Pati žiauriausia situacija tai dvi praktikuojančios kovinės bobutės ir viena laisva sėdima kėdė, esu tikras, jūs mieliau stebėtumėte artėjantį uraganą. Žinot, nesuprantu tik vieno dalyko: kodėl pravažiuavus kapinės, visuomet į troleibusą įlipa parodus skaičius praktikuojančių kovinių bobučių? Susidaro toks vaizdas, kad jos prisikėlė ir nutarė nulėkti iki akro pasitusinti.

Sunkus programerio gyvenimas

Perspėjimas žemiau pateiktas tekstas pilnas necenzūrinių žodžių (nu tipo techninių terminų), todėl nepilnamečiams ir žmonėms saugantiems savo moralę skaityti nerekomenduojama.

Hr... Tiesiog iš pykčio klykdamas žadintuvas prašo dėmesio. Pramerkiu vieną akį pasižiūriu į laikrodį be penkiolikos devynios. Darbas prasideda už penkiolikos minučių, o aš dar guli lovoje. Lėtai pašoku... Na gerai, keikdamasis atsikeliu, apsirengiu ir išbėgu į autobusą. Tiesa pasakius, vos spėju ir iš tiesų tenka pabėgioti. Bet vos tik įlipęs drimbu į kėdę ir užsimerkiu, galėsiu pratęsti savo sapną, kurį nutraukė begėdis žadintuvas. Dievinu kamščius, visi pykta, pypina, o man dzin aš galiu dar ramiai pamiegoti, galiu niekur neskubėti, žinau, kad vis tiek jau vėluoju.

Autobusas sustoja ir aš išlipu. Pirmiausia į Mcdonaldą pasiimu BigMac, didelį bulvyčių fri ir be abejonės Coca-Cola su ledukais. Turbūt visi žino, kad tuščiu skrandžiu nesiprogramuoja.

Be penkių dešimt, pagaliau įžengiu į ofisą ir padedu ant stalo savo pusryčius. Tuo tarpu kolegos geria rytinę kavą. Čia toks pats šventas ritualas kaip ir japonams arbatos gėrimas, tik jis trunka gerokai trumpiau – vieną valandą, bet už tai du kartus per dieną. Šis ritualas, labai svarbus firmos gyvavimui, visi kolegos susėdę aptaria, koks blogas gyvenimas Lietuvoje, kokias nesąmones rodo lietuviški televizijos kanalai. Ir visai nesvarbu, kad daugelis jų nežiūri televizijos jau senokai, bet svarbiausia, visi turi savo griežtą nuomonę, kuria privalo pasidalinti. Kadangi aš jau nepirmą kartą praleidžiu šį svarbų ritualą, kolegos į mane žiūri kreivai, bet nieko nesako. Aišku, ir man gaila, kad negalėjau išsakyti savo nuomonės, bet... Šiandien penktadienis, pažadu kitą savaitę pasitaisysiu.

Kol aš pasikabinu savo striukę, kolegos tyliai pasišalina nuo stalo į savo darbo vietas. Ką gi teks pusryčiauti tyliomis, vienam. Žiaurus tas gyvenimas, nieko nepadarysi. Atsidarau Mcdonalds maišelį ir visa patalpa užkvimpa bulvytėmis fri ir dar biesai žino kokiais kvapais. Kankinkitės sukos prie savo darbo stalų už tai, kad nenorėjote gerti su manim kavos pusryčiams.

Po pusryčių pasitikrinu emeilą. Atmetus, tuos kurie siūlo viagra ir kažkaip sugebėjo išvengti automatinių

filtrų, korespondenciją su daro dviejų tipų laiškai: asmeniniai ir darbo. Asmeninius laiškus skaityti darbo metu negerai, todėl juos atidedu skaitymui po pietų. Iš karto pereinu prie darbo laiškų gautų nuo kolegų, juos sudaro: vienas anekdotas, du flashiniai žaidimai, kuriuose būtinai turiu pagerinti kolegų surinktų taškų skaičių, trys jotubo video iš kategorijos „privalo pamatyti kiekvienas“ ir devyni delfio straipsniai, kuriuos reiktų perskaityti, jau vien dėl to, kad suprasčiau apie ką bedradarbiai kalba. Ruošiuosi kaip tik nuo to ir pradėti savo aktyvią darbo dieną, bet staiga kolega programeris sušunka: *kas kaunteri?*. Ir kas galėtų atsisakyti tokio viliojančio pasiūlymo?

Pasirodo yra žmonių, kurie gali ir lošiame mes tik keturiose.

Ateina Kostia, visi jo nemėgsta, jis ne prie xebros, nes vienintelis verčia visus dirbti. Kostia patraukia, pas karpytoją (visi tyliai atsidusta). *Klausyk šytą, yra toks reikalūkas reikia sukarpyti dizainą.* Karpytojas, net nepakeldamas akių nuo monitoriaus rėkia jam atgal: *Tu ką, nematai, kad aš užimtas? Pats gi moki karpyti, tai eik ir sukarpysi.* Teisingai daro, kad neatitraukia žvilgsnio nuo monitoriaus, o tai tuoj kas nors jį paticharintų, gautų šūvį į nugarą ir baigtųsi visas jo CS'as. Projektų vadovui belieka tik atsidusti: *žertva* ir nuleidus galvą traukti į savo vietą.

Į kabinetą į žengia šefas, pirmiausia pasikalba su vyr.programeriu, po to kreipiasi į mano kolegą: *Klausykit, juk prašiau darbo metu negeiminti?*. Programeris pakelia akis nuo monitoriaus ir tuoj pat gauna hedšotą, bus jam darbo metu sackinti. Dabar jau kolega labai piktas ir mintimis šefui sako: *Klausyk tu, svolačiau, būk geras ir mink į savo kabą, okey? Trukdai dirbti. Ir neaiškink čia, supratai?*. Aišku, garsiai šefui į akis, jis to niekuomet nepasakys, vis tik šefas moką labai padorią algą. Bet už akių, kodėl gi ne?

Be penkiolikos dvylika, drąsiau si jau pradeda kalbėti apie pietus. Žaidimas baigiamas, visi šiaip ne taip išsijudina ir dvylika išeina. Išeina visa xebra, šį kartą užsimano prisijungti ir šefas. Gerai, bent jau, kad Kostia neina, jis ne prie xebros. Paprastai visos kalbos per pietus būna, koks Kostia lėvas, kaip jis padarė tą ar aną blogai, arba išviso nepadarė nieko. Sako, kad ankstesniame darbe jam padovanojo savižudžio rinkinį, mes irgi nenorėtume nusileisti. Mano pasiūlyta idėja – pripučiamą moterį - atmetė. Taip pat buvo atmestos idėjos: padovanoti etiketo knygą, pripilti momento ant kedės, įkalti vinį iš kedės apačios, tiesiog duoti į snukį. Norisi sugalvoti kažką originalaus.

Atėjus į vietą visi keikia kavinę, kad jinai nesugeba įsigyti daugiau didelių stalų ir jos lankytojus, kurie kaip tyčia nusprendė pietauti tuo pačiu metu.

Du kolegės iš karto užgula įėjimo duris, kad kiti klientai, net ir labai norėdami, negalėtų patekti į vidų. Šį kartą, laukti teko neilgai tik 45 minutes, per tą laiką atbaidėm 15 lankytojų, su matematika man sunku, gal kas nors pasiskaičiuos kiek nuostolio šiandien padarėm kavinei? Tiesa tai nėra rekordas, bet netoli jo. Padavėjos pačios kaltos, kad nesupranta, jog didelė minia laukiančių žmonių atbaido kitus lankytojus. Ką dar geriau užsisakyti pietums jeigu ne picą? Visi išskyrus šefą taip pat dar užsisako ir pusią litro alaus. Šefas nelabai tuo patenkintas, bet nieko nesako. O jeigu ir sakytų niekas nepasikeistų.

Kadangi kolektyve yra moteriškių, jos valgo žymiai lėčiau, tai visi džentelmenai nenorėdami daryti joms spaudimo, tyliai užsisako po antrą bokalą alaus.

Visas pietų procesas užtruko maždaug dvi valandas, už tai dabar visi sotus ir laimingi lėtai traukia atgal į ofisą. Staiga, kažkas pasiūlo genialią mintį: o davai užeinam į maximą. Xebra maximoje ilgai stoviniuoja alkoholio skyriuje, bet galiausiai nusprendžia, jog šiandien gerti nesveika ir pasiima tik po du alaus, kiekvienas.

Pagaliau grįžus į ofisą aš sudrimbu savo kėdėje. Reiktų nueiti pasižiūrėti, kokie darbai man užrašyti, bet tingiu... Na, bent jau emeilus perskaitysiu.

Į kabinetą ateina Kostia pirmiausiai prišoka prie dizainerio: *Kaip siseka loftas? Ar spėsim šitas reikalūkas padaryti? Aš čia padarau naujas darbo grafikas.* Dizaineris pavargusiu žvilgsniu pasižiūri į jau devintą naują darbo grafiką per šią savaitę. Kartais atrodo, kad projektų vadovas, moka tik vieną dalyką - daryti darbo grafikus. Nors ne jis dar moka ir kita – užknisti žmones. Pabendravęs su dizaineriu Kostia prišoka prie programerio: *Šitas reikalūkas yra asobina svarbus, mes jį turim padaryti šiandien, ponel pacan?*

Programeris lėtai gurkšteli alaus iš butelio ir atsako jam: *Užimtas aš, ką nematai?!* Kostia pabrukęs

uodega išeina.

Į kabinetą įeina projektų vadovė ir liepia vyr. programerui dirbti. Jis nepatenkintas užprotestuoja ir pareiškia, jog darbas perkeliamas į kitą savaitę. Vadovė užprotestuoja vyr. programerio protestą. Lengva jai, kavinėje jinai tik vieną bokalą alaus išgėrė. Vyr. programeris išsigandęs palenda po stalu, tyliai apsikabinęs čiulpia jau antrąjį butelį alaus ir kategoriškai atsisako iš ten išlįsti. Projektų vadovei pasišalinus, jis kviečia visus prisijungti prie jo. Nesuprantu ir kaip taip galima žiauriai elgtis su žmonėmis, iš pykčio, net užsirūkau darbo vietoje. Abu nerūkantys kolegos pasipiktina mano elgesiu, ir man tenka traukti į balkoną, gerai, kad kėdė su ratukais, šiaip ne taip pasiiriu iki balkono. Mane palaikydami, visi kolegos išeina parūkyti.

Dizaineris griūna į sofą esančią ofisę ir tuoj pat užmiega. Mes pavydžiai pagerbiam jį. Vyr. programeris išlindęs iš po stalo griebia mano alų ir nuskridęs užsidaro sandėliukyje. Dzin, išsiblaivys, atpirks. Aš pagaliau sėdu prie savo darbo stalo ir atsidarau CrimsonEditor. Parašau „Select“ ir užsimerkiu galvodamas, kokius kintamuosius man reikia paimti iš duomenų bazės. Ofiso kėdės labai minkštos ir patogios, jų turbūt pavydi visi... Taip...

Pramerkiu akį, pažadinu užmigusį monitorių ir pažvelgiu į laikrodį – penkios valandos, ketvirtadienis. Ketvirtadienis?! Ir kaip aš taip susimaišiau? Ech... Dar valandą teks dirbti. Dizaineris, vis dar saldžiai miega. Karpytojas ir programeris atsistoja ir išeina žaisti pūlo. Projektų vadovė pasigedusi vyr. programerio atidaro sandėliuko duris, tas miega ant taburetės.

Aš tyliai atsikeliu ir einu namo galvodamas: ech ryt ir vėl gerti, sunkus tas programerio darbas...

Publicistika

Darbas pagal ROWE

Kodėl jūs dirbate: dėl to kad dirbtumėte ar dėl to jog jūsų neatleistų?

Anglai turi nuostabų žodį micromanagement (kaip lietuviškai?).

O gal jums kartais norėtusi vidury dienos išeiti ir pasėdėti parke? Ką gi, norėčiau papasakoti apie ROWE.

Kas yra ROWE?

ROWE - *Results-Only Work Environment* kas lietuviškai greičiausiai turėtų verstis kaip "tik į rezultatus orientuota darbo aplinka". Ką tai reiškia? Visų pirma, tai jog jums nereikia sėdėti darbe nuo 8 iki 5. Galite ateiti į darbą kada norite, jeigu norite 14 valandą, puiku. Galite išeiti iš darbo kada norite, jeigu norite 14 valanda, puiku. Niekam nesvarbu kada ateinate ir kada išeinate. Kiek valandų dirbate. Nereikia stresuoti, jog sėdite per mažai viršvalandžių. Nereikia dalyvauti įvairiuose susirinkimuose, kuriuose išvaistoma daug laiko. Galite dirbti kada norite ir kur norite. Tai yra svarbu, nes niekas jums netrukdo (priešingai nei dideleme ofise). Jeigu jums patinka dirbti vidurnaktį prie ežero, puiku, svarbu, jog darbas būtų padarytas laiku.

Kaip atsirado ROWE?

2003 metais Best Buy buvo lyderiaujanti elektronikos pardavėja, tačiau susidurdavo su didele darbuotojų migracija, o tie kurie nemigruodavo skųsdavosi dėl didelio streso patiriamo darbe. Tuomet dvi moterys Jody Thompson ir Cali Ressler, dviejuose skyriuose pasiūlė atlikti eksperimentą - pakeisti darbo tvarką. Jų nuomone suteikimas daugiau laisvės darbuotojams leistų jiems geriau subalancuoti darbo-namų pusiausvyrą, laiko leidimas su artimaisiais, kai to nori arba buvimas vietose, kuriuose nori būti, sumažintų darbuotojų stresą.

Iš pradžių visi į tokias idėjas reagavo labai skeptiškai: kaip kontroliuoti darbuotojus, kai nematai jų darbo vietoje? Kai sėdi darbo vietoje, prieini ir pamatai, kad dirba, o kaip patikrinti kai jų nėra?

Eksperimentas buvo toks sėkmingas, jog visi kompanijos skyriai užsimanė įsidiesti šią sistemą pas save. Kai kurie darbuotojai atsisakė paaukštinimų, vien dėl to, jog naujoje vietoje nebuvo ROWE. Kai kuriuose skyriuose produktyvumas padidėjo iki 30%. O pačios moterys įkūrė konsultacijų kompaniją CultureRX, kuri diegia šias idėjas kituose įmonėse.

ROWE jūsų darbovietėje?

Pagalvokite kiek laiko savo darbovietėje išvaistote pokalbiams, el. laiškų (delfi) skaitymui, kavos pertraukėlėms. Daug? Bet juk tai nesvarbu, nes jums moka už atsėdėtas valandas, ne už rezultatus, ar ne? Ar nesinorėtų to iššvaistyto laiko praleisti kur nors kitur, naudingiau, maloniau?

Na gerai, ROWE tikrai nėra vaistas nuo visų ligų, ir tikrai nėra tinkamas visoms kompanijoms. Aš neįsivaizduoju Maximos dirbančios pagal tokią metodiką. Darbuotojams nesėdint ofise taip pat lengviau gali nutekėti slapta informacija, ar netgi lengviau ją pavogti.

Kiek žinau Lietuvoje tokią metodiką taiko IBM, ar žinote daugiau kompanijų?

Ar jūs norėtumėte dirbti pagal tokią metodiką? Ar sugebėtumėte atskirti darbo laiką ir laisvalaikį, jeigu niekas jūsų neprižiūrėtų?

Atsukti laiką

Ką darytumėte, jei galėtumėte atsukti laiką atgal? Leiskit man atspėti: eitumėte miegoti? Na, bent jau dalis jūsų taip pasielgė praėjusį šeštadienį: atsuko laikrodžius valanda atgal ir nuėjo miegoti.

Turbūt reiktų pradėti nuo to, jog lietuviškai mes sakome "vasaros laikas", tačiau originalus angliškas pavadinimas buvo "Daylight saving time", kuris žymiai geriau atskleidžia idėjos esmę.

Istorija

Pirmasis laiko persukimą pasiūlė Naujosios Zelandijos gyventojas George Vernon Hudson 1895 metais. Jis dirbdavo pamainomis, o laisvu laiku rinkdavo vabzdžius, todėl jam labai svarbu buvo išnaudoti visą šviesų paros laiką.

1905 metais anglas William Willett pasiūlė savo versiją vasaros laiko versiją. Ir nuo tuomet remiamas politikų bandė įvesti tą laiko persukimo idėją Anglijoje, tačiau nesėkmingai.

Pirmieji vasaros laiką įsivedė vokiečiai ir jų sąjungininkai 1916 metų balandžio 30 dieną. Pagrindinė įvedimo priežastis - taupymas. Savaiame suprantama, kad karo metu kai visų resursų trūko, švaistyti šviesų paros metą, kuriuo galima gaminti ginklus tikrai neprotinga. Vokiečių pavyzdžiu ne už ilgo pasekė visa Europa. O 1918 vasaros laikas buvo įvestas ir Amerikoje.

Andrikienės laikas

Nuo 1991 metų Lietuvoje buvo įvestas 2-osios juostos laikas t.y. 2 GTM, tačiau 1998 m. kovo pabaigoje Europos reikalų ministrės Laimos Andrikienės iniciatyva Lietuvoje buvo įvestas pirmos juostos laikas.

Andrikienė motyvavo tokį sprendimą, tuo kad didesnioji Europos dalis gyvena būtent tuo laiku ir lietuviai gyvendami tuo pačiu laiku taps greičiau europiečiais.

Tačiau praktiškai pamačius, jog temsta 15 valandą greitai laikas buvo atšauktas. Vienintelis dalykas ko buvo pasiekta, tai kad Laimos Andrikienės vardas įėjo ilgam į istoriją, deja, neigiamu atspalviu.

Gerai tai ar blogai?

Vienareikšmiškai atsakyti į šį klausimą negalima.

Daugiausiai iš to laimi golfo klubai, kadangi žmonės po darbo šviesiu metu gali nuvažiuoti pažaisiti. Tačiau vėlgi žvelgiant į Lietuvos perspektyvą, kiek iš jūsų žaidžia golfą?

Labiausiai pralaimi ūkininkai, nes nei gyvūnai, nei augalai laikrodžio nepersuka. Mes visi puikiai žinom, jog Lietuva žemdirbių kraštas, tačiau kad jie dėl to streikuotų kažkaip negirdėjau?

Ar yra ekonominė nauda? Buvo atliktas ne vienas tyrimas, tačiau jų rezultatai prieštaringi, vieni teigia, jog sutaupoma iki 3% elektros energijos, o kiti kaip tik teigia priešingai, jog elektros suvartojimas padidėja.

Pavasari persukus laiką tris savaites padidėja vyrų savižudybių skaičius, o rudenį pasukus laikrodį atgal savižudybių skaičius sumažėja. Taip pat daliai žmonių sutrinka miegas, padidėja avaringumas.

Amerikoje nuo 2 iki 6 val. ryto draudžiama prekiauti alkoholiu, tačiau vieną dieną metuose galima išgerti daugiau.

Traukiniai važiuojantys naktį laiko persukimo metu: vieni iš jų stovi valandą ilgiau stotyje, o kiti turi važiuoti greičiau, kad spėtų pagal grafikus.

Dvynukai gimę penkių minučių skirtumu gali turėti skirtingas gimimo datas ir negana to, tas kuris iš tiesų gimė vėliau, gausis kad gimė valanda anksčiau.

Tam tikruose vietose laikas buvo atsukamas dvidešimt ar trisdešimt minučių.

Valstybės ne vienu metu persuka laiką. JAV vasaros laiką atsuks tik lapkričio pirmą. Vasaros laikas Europos Sąjungoje bus įvestas 2010 kovo 28 dieną, o JAV 2010 kovo 14 dieną. Laikas Europos Sąjungoje persukamas 01:00 UTC, JAV - 02:00 UTC, Čilėje - 24:00 UTC ir t.t.

Daugelyje Afrikos valstybių vasaros laikas niekada nebuvo įvestas, nes ties ekvatoriumi dienos visais metu laikais yra vienodo ilgio.

Didesnioji dalis Azijos nenaudoja vasaros laiko.

Šiandien

Manau visi sutiksite, jog tai kas buvo aktualu karo metu prieš 100 metų, nelabai aktualu šiandien. Visų pirma pradėkim nuo elektros taupymo. Karo metu pagrindiniai elektros energijos naudotojai buvo fabrikai gaminantys amunicija. O žmonės teliką žiūrėdavo žvakių šviesoje. O dabar, jeigu kas nors ir pasiryžęs sėdėti prie lapto žvakių šviesoje, tai jau tikrai praėjo tie laikai, kai pagauti karlsonai uždaromi fortkėse, dabar visai malonu įsijungti kulerį (prisipažinkit, pas ką ofise nėra kulerio?), paklausyt radiją, pasikrauti mobilkę, susiplakti su mikserių porą kiaušinių vakarienei, pasiskrudinti duonos arba išsikepti popkorno mikrobangej... Kitas argumentas, jog šviesiu paros metu galima pasidžiaugti gražia gamta. Savaime suprantama, jog tais laikais photoshopo nebuvo, o dabar prie kompo sėdint visai nesvarbu koks oras už lango, gražia gamta gali pasidžiaugti bet kada.

Turiu dar vieną rimtą priežastį: man reikėjo persukti keturis laikrodžius, jeigu jums keista kam man tiek daug laikrodžių, tai pasakysiu, jog tris iš jų nešiojuosi su savimi. Kiek laikrodžių persukti reikėjo jums?

Manau visi supranta, kodėl laiko persukimai buvo aktualu prieš 100 metų, tačiau pasaulis pasikeitė: be elektrinio prietaiso nei žingsnio nežengsi, pasikeitė žmonių įpročiai, tai galbūt laikas išmesti šitą atgyveną?